Ileana TODORAN

COMORI DIN RUINE

Editura InfoRapArt
2019

Coperta: *Colecția InfoArt*
Lectură și corectură: *Cristina Roșu*
Redactor: *Petre Rău*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
TODORAN, ILEANA
Comori din ruine / Ileana Todoran. - Galaţi : InfoRapArt, 2019
ISBN 978-606-012-39-1
821.135.1

© Editura InfoRapArt ©
Galați, România
Telefon: *Mobil: 0726 337376, 0740 596225, Fix: 0336 800313*
E-mail: *editura@inforapart.ro*

Copyright © 2019 - Toate drepturile rezervate

”A avut atâtea necazuri în viață încât nu poate să fie decât fericită” (Romain Gary, ”Clar de femeie”)

”Suntem mult prea slabi ca să ne permitem să fim învinşi” (Romain Gary, ”Clar de femeie”)

Cuprins

Cuvânt înainte / 5

Cap. 1. Recunoscător pentru potopuri şi apoca...lipsuri, dansez gol, în abis, împreună cu Madame Dezastru, drept şi demn căci sunt prea anchilozat să-mi îndoi genunchii / 8

Cap. 2. Semne bune din Olimp, pe lângă cele de pe corp şi din suflet. Sincer, prefer urma unui sărut de vampir decât pe cea a lanţurilor şi piroanelor / 34

Cap. 3. Marile PUTEri şi măreţele lor realizări / 50

Cap. 4. China: Marele Zid şi Marile Ziduri / 65

Cap. 5. Comori din ruine / 72

Cap. 6. Inimi pictate cu sânge / 93

Cap. 7. Condamnaţi bebeluşii-terorişti care au violat Leviathani şi care au distrus planeta Krypton a lui Superman! / 108

Cap. 8. Trăiască duşmanii poporului, pagubele colaterale, teroriştii, trădătorii şi ruinele (comori)! / 120

Cap. 9. Fie ca mormântul în care te bagă sistemul sanitar şi cel de hârtii al autorităţilor să îngroape şi legile INjustiţiei! / 130

Cap. 10. De acasă aveţi timp pentru telenovela de ură de la Antena 3/ 145

Cap. 11. O gură de aer / 157

Cap. 12. Înlănţuit de braţele tale, Madame Dezastru şi devorat în zori de altfel de păsărică / 168

Cap. 13. Recunoscător să las zeiţele în curul gol, deşi nu le jupoi cât ar trebui / 185

Cap. 14. În caz de sirene afone la şedinţă la palat (în ciuda sângelui băut de la refugiaţi), bune şi dopurile antifonice la ceva! / 199

Cap. 15. După noi, potopul de memorii, melodii, iubire şi... Chanel no. 5, cea mai tare armă chimică din UE / 209

Cap. 16. Un sărut gay salvator, unul de vampir şi o îmbrăţişare titanică pentru echipă, apoi ultimele cuvinte: ”noapte bună” / 242

Cuvânt înainte

Această carte prezintă lupta pentru normalitate a titanului Prometeu (Promy) și a prietenei sale, Ileana (Ile), după revoluția democratică din Olimp, în ciuda bolilor (Huntington a lui Ile și insuficiență renală, hepatică și cardiacă ale lui Promy) și dificultăților din perioada de tranziție la democrație.

Cartea descrie o zi de vineri de-a lui Promy: mers la cabinetul ginecologic (dimineața), o ședință la palat (la prânz) și ședința cu echipa de seara.

Ziua de vineri este una specială, dedicată iubirii dintre Promy și Ile, când ascultă melodiile lor și rememorează povestea lor de dragoste (după-amiaza și seara).

Tot din iubire au reacționat și la alte campanii de pe Pământ: din România (legile justiției și noul cod penal), China (recoltarea forțată de organe, deportarea refugiaților coreeni, nerecunoașterea masacrului de la Tiananmen), Iran (lupta pentru drepturile femeii), Statele Unite (respingerea refugiaților), Rusia (propaganda și încălcarea drepturilor omului) și Siria (crimele împotriva umanității comise de dictatură și în război).

Apropo de Siria și iubire, în Ghouta de Est, oamenii desenează inimi pe ruine. Rumi Mowlana spunea că ”omul lui Dumnezeu e comoara din ruină”. În ciuda aparențelor, în Siria au rămas nu numai ruine, ci și comori din ruine. Vă invităm și pe dumneavoastră să descoperiți în această carte cea mai mare comoară din ruină: iubirea.

Comori din ruine

Rumi Mowlana spunea că ”omul lui Dumnezeu e comoara din ruină”.

În Ghouta de Est, se pare că au rămas numai ruine (fără comori),

ruine-oameni

și ruine-locuri,

după cinci ani de asediu,,

atacuri cu bombe-butoi,

atacuri chimice, cu clor și gaz sarin,

spitale și echipe de salvare ”White Helmets” bombardate și distruse,

mâncat iarbă (iarbă obișnuită, nu vreuna cu proprietăți speciale), pisici și zeamă de dărâmături

(gătită - cât am mai găsit lemne de foc din vechea mobilă,

apoi am recurs la supă de găluști de dărâmături crude, înmuiate în propria noastră urină),

înghițind disperați și vomitând după aceea scârbiți propaganda de peste tot.

Mai disperați și scârbiți de abandonul și uitarea lumii

decât de mizerie, teroare, război și dictatură.

Însă nu totul îmi provoacă disperare și dezgust.

De pildă, gândul la logodnica mea, refugiată în Germania.

Mă bucur pentru ea,

deși nu prea cred că voi apuca să o revăd

și că ne vom mai căsători.

Totuși, nu vreau să-mi pierd complet speranța.

Parcă-i văd surâsul suav și gropițele pe care le face când zâmbește,

văd cum se înroșește când mă privește

și cum își pleacă genele lungi, negre, arcuite.

Cu gândul la ea, cu toate că sunt bolnav și slăbit,

o legumă putrezită de 36 de kile,
iar dorul mă sfâșie ca o bombă-butoi
și emoția mă sufocă precum un atac chimic cu clor sau gaz sarin,
desenez în fiecare zi inimioare roșii pe zidurile dărâmate
(cu sângele meu și al celorlalți, dacă nu am cu ce).
Și, atunci când termin una de desenat,
nu știu de ce, dar mă simt de parcă,
bizar,
am redescoperit
în mine și în lume
câte o comoară
ascunsă în ruine.

1. Recunoscător pentru potopuri și apoca...lipsuri, dansez gol, în abis, împreună cu Madame Dezastru, drept și demn căci sunt prea anchilozat să-mi îndoi genunchii

A mai văzut cineva un Sisif fericit? A mai văzut cineva un Iov fericit? A mai văzut cineva un titan fericit? Și încă eram invidios pe Sisif (preocupat exclusiv de bolovanul lui) ori pe Iov cu bubele lui, ce griji aveau ei? Nu mai zic de androizi: ăștia mi se păreau cei mai fericiți și fără griji, deci cei mai de invidiat. Îmi punea Ile, prietena mea, cândva întrebarea asta cu titanul, o întrebare retorică, fără răspuns sau cu răspuns de tip barzăcopil-viezure (ultimele cuvinte din limba dacă), pneumonoultramicro-scopicsilicovolcaniconioză sau supercalifragilisticexpialidocious, cuvinte care se spun când nu ai nimic de spus. Și eu, la rândul meu mi-o adresam pe un ton complice, cu subînțelesuri. Haideți să răspund la întrebarea fără răspuns. Eu sunt fericit. Dar voi?

Cum? După ce am putrezit mii și mii de ani în lanțuri, pe Elbrus și apoi în Tartar? Fericit acum, acasă în exil (exilul din propria ta țară e și mai dureros)? Fericit când nici eu însumi nu mi-am dat mai niciodată vreo șansă la viață și la fericire și n-am putut fie deloc să trăiesc (eram un zombie cu viață de zombie, ”viață de zombie” e contradicție în termeni, zombie înseamnă mort), fie nu puteam nici să mor, nici să trăiesc (asta se numește supraviețuire... și e o agonie și degradare perpetuă foarte departe de ce înseamnă viața).

Pot fi fericit când sufăr ori când alții suferă? Și eu am suferit și sufăr atroce. Încă mai sufăr pentru mine și ceilalți (toată lumea e bolnavă, traumatizată și la închisoare, zice Ile și sunt de acord). Ile nu îndrăznește încă să fie fericită fără să se simtă vinovată și ruşinată (când alții suferă). Continuă să aibă parte de supradoze de durere (mai frecvent) și de fericire (mai rar), iar pentru durere

(odată cu faptele bune și operele) nu-și cere scuze, însă pentru fericire da. Eu nu.

Fericit și ca personaj și autor? Da, chiar dacă, după cum vedeți, încă mai sunt personaj și autor (e și responsabilitatea lui Ile aici, dar mi-am asumat și eu, se pare că îmi lasă aici ultimele cuvinte, ă, nu ultimul cuvânt, ne-am săturat amândoi de ultimele cuvinte gen ”vine potopul” și înjurături de mamă pentru Big Brotheri și sisteme, inclusiv ”mai bine condamnat pentru prea multă iubire decât premiat pentru prea multă ură” (de ce trebuie să fie mereu condamnați cei care ar trebuie premiați și premiați cei care ar trebui condamnați?), vreau să mai zic și ”vă iubesc”, ”suneteți hobbiți” și ”all apologies” de la Nirvana (*What else should I be? All apologies. What else could I say? Everyone is gay. What else could I write? I don't have the right. What else should I be? All apologies.*).

Scuze că sunt gay, animal, legumă, zombie, ”șarpe cu clopoței (și cu ochelari)”, ”nebună”, ”maimuță posedată”, ”bețivă”, ”pupăză”, ”femeie născută la sindrom premenstrual”, ”catastrofă”, ”dezastru”, ”cățea turbată”, ”vacă proastă”, ”șobolan împuțit”, ”băsistă”, ”intelectual de-al lui Băsescu”, ”sclavă obraznică”, ”băgăcioasă”, ”Vampi”, ”Fata lui Dracula”, ”golancă”, ”ciumpalacă”, ”teroristă”, ”trădătoare”, ”jegoasa de la nouă”, ”indian”, ”fantomă”, ”curvă” finanțată din diaspora, ”animal nazist”, ”mutantă”, ”handicapată” (cele între ghilimele reprezintă lista de etichete și epitete a prietenei mele, Ile pe care mi-o asum cu mândrie revoluționară și avânt muncitoresc din solidaritate de stângaci). Altfel nu regret nimic (*je ne regrette rien*), fapte bune și opere nici atât, și cum le-am spus zeilor pe Elbrus, cine a greșit să-și ceară iertare, dar lor le pare rău că doar că a rămas o legumă din mine sau din altcineva.

Da, *je ne regrette rien*. Sunt recunoscător pentru toate, pentru tot ce am făcut și am suferit, pentru că am rezistat și am ajuns până aici, în ciuda zeilor (nu pot să cred, e o surpriză și pentru mine). Sunt recunoscător celor care au făcut lucruri bune și frumoase pentru că m-au bucurat și m-au stimulat să fac lucruri bune și frumoase. În același timp, sunt recunoscător celor care au

făcut lucruri rele și urâte pentru că m-au îndurerat și m-au stimulat să fac lucruri bune și frumoase. Recunoscător și celor indiferenți pentru că așa am putut înțelege indiferența și am devenit capabil să-mi pese (m-am simțit și eu atât de abandonat pe Elbrus încât îmi doream să vină cineva să mă scuipe, numai să nu mă ignore).

Și, apropo de personajele interpretate, cum eram blestemat de regulă să putrezesc prin Tartaruri și Elbrusuri, în ger și jeg, cu lanțuri, piroane și vulturul înfipt în ficat, s-a întâmplat și să-mi placă un rol anume, unul atipic. Mai exact, a fost o binecuvântare pentru mine să fiu blestemat să devin pisicuță de Cheshire. Asta s-a produs când a căzut Ile prin gaura de la budă în Țara Minunilor și am venit s-o ajut să ajungă înapoi în Titan (în cartier și în Titanul Prometeu, în mine adică) și pe insula Pink de pe planeta Gliese unde am făcut noi prima dată dragoste, lingându-ne zăpadă roz de căpșuni de pe fund și de pe organele genitale. Da, vreau să fiu așa, pisicuță de Cheshire, ăsta da blestem, accept și să fiu autor și personaj dacă sunt blestemat să rămân pisică de Cheshire. Și, să vă spun un secret, probabil sunteți curioși dacă Promy (titanul Prometeu) toarce sau nu. Păi, toarce, săracul, dacă e mângâiat și el și scărpinat pe burtică și la coaie.

***

Credeți că am, în sfârșit, 5 minute de liniște și pace pe săptămână așa cum mi se făcuse rație cu 4-5 ani în urmă, după o viață de chinuri, într-o perioadă frământată de la și de după revoluția noastră democratică, cuprinsă de răpiri/atentate ca-n Siria (nu sunt singurul, Ile are și ea nevoie, la fel ca miliarde alții)? Nu, dar poate le voi găsi la masa de pomenire din filmul lui Cristi Puiu, ”Sieranevada” (masa de reunire a familiei pentru pacea sufletului mortului... pacea scandalului nonstop) ori la spital în filmul ”Inimi cicatrizate” al lui Radu Jude, în mijlocul conflictelor dintre bolnavii de tuberculoză osoasă pro-naziști (fani ai lui Nae Ionescu ori Cioran) și cei anti-naziști.

Ori la mesele de familie de duminică ale lui Ile de când era mică: mătușă-sa, Nana, le ținea predici ore în șir, bunica, Mama Coca, corecta cât putea greșelile gramaticale (avea această manie) până când nu mai rezista predicilor (nu erorilor) și leșina, Charlie, cățelul, lătra, tatăl lui Ile lustruia cocoloașe de pâine, Ile o bombarda pe mătușă-sa cu ele, iar maică-sa se refugia la bucătărie. Hm, asta nu era pace, dar nici tăcerea pumnului în gură nu e pace. Revoluția ne-a eliberat măcar de tăcerea pumnului în gură (chit că ni-l mai băgăm și singuri, șocați, îngroziți, rușinați, scârbiți și îndurerați de toate câte au fost și mai sunt).

Deși nu aveam niciun chef, revoluția era singura salvare pentru noi (pentru Ile, pentru mine și pentru Mene (Meneceu), frate-miu, aflat în închisoare, în Tartar, încă din copilărie, pentru că se opusese tiraniei zeilor), unica șansă. Am văzut recent ce zicea Radu Filipescu, fost disident anticomunist şi deţinut politic, despre proteste, detenție și revoluție: „Când m-au eliberat, n-a fost așa mare bucurie cum a fost la Revoluţie“ când, din cauza emoţiilor, abia a reuşit să strige: „Jos comunismul! Libertate!“. La revoluția din România și la cea din Olimp au fost și cele mai fericite zile din viața lui Ile, chiar dacă știam amândoi că revoluțiile se fură (și le furăm chiar noi, nu suntem noi mereu vinovați și condamnați și că am violat Leviathani și că am distrus Pământul și planeta Krypton a lui Superman?) și că cel mai important lucru e (r)evoluția interioară, nu cea exterioară.

Eu eram atunci prea epuizat (de mileniile de chinuri) și scârbit pentru a fi entuziast, dar mi-am intrat în rol, am urcat pe tronul zeilor cântând manele (”Mișcă, mișcă din buric”), dansând lasciv din buric și aruncând fulgerașe ca vechii stăpâni ai Olimpului. Mare noroc că Madame Hera era captiva(tă) de serialul ”Suleyman Magnificul”, total transpusă în film, așa am putut ocupa tronul rapid și scăpa ușor de ea. În prezent, încă vreau alea 5 minute de liniște și pace (pe care probabil nu o să le am niciodată, la fel ca Ile, sunt tânăr și neliniștit (ca-n serialul ”Tânăr și neliniștit”, preferat al mamei Coca, bunica lui Ile, cel care a ajutat-o să supraviețuiască jde ani la rând... așteptând

finalul), nu tânăr și liniștit ca Hruşcă ce cântă colinde și vara în Vamă). Dar acum măcar sunt mai fericit și mai împăcat.

***

Dacă îmi cereți să fac o evaluare, nu pot spune decât că e incomparabil, cum poți să compari ce a fost cu ce e? Acum sunt memoriale ale holocaustului olimpian, fie și cu bucățele de organe de la noi, libertate, democrație ca în România, incomparabil cu ce era pe vremea comunismului, chiar dacă fantoma acestuia mai bântuie societatea românească (și aș vrea să fie peste tot libertate și democrație pe Pământ). Asta la nivel macro (ce se reflectă și pe plan micro). Iar, în plan personal, la nivelul activităților cotidiene, am urmat exemplul lui Ile și am învățat să iau o pauză (aplic inclusiv teorema lui Ile, singura ei mare descoperire, că ”duminica e zi sfântă, ce pula mea”), pot să zac liniștit în pat, în curul gol, cu picioarele întinse, răpit de ea și înlănțuit de brațele ei, strivit într-o îmbrățișare titanică până mă fac praf și, dacă tot sunt praf, să fiu praf de stele măcar și să zbor.

Sunt recunoscător de toate astea și că ne simțim ceva mai bine amândoi, și eu, și Ile: eu după transplanturile de ficat, rinichi și inimă pentru insuficiență hepatică, renală și cardiacă din 2015 (cu organe create de mine la laborator, nu de la prizonierii chinezi), Ile în ce privește boala Huntington, datorită tetrabenazinei și a unui medicament cu efect anti-epileptic, a acidului valproic. De fapt, ”nu lucrurile te afectează, ci părerea ta despre ele” (Marcus Aurelius). Percepția. Deși, recunosc, am fost marcat de toate câte s-au petrecut (și Ile), afectat și fizic, și psihic. Și nimeni nu e invulnerabil. Dar, dacă vine potopul (și este parcă mereu, în ciuda lucrurilor bune întâmplate în ultimii ani în Olimp, potopul (fie el și de bombe-butoi (butoaie umplute cu fragmente metalice și explozibili aruncate din elicoptere) ca-n Siria), să ținem aprinsă cât mai mult o flacără din focul sacru și să dansăm dansul dezastrelor ca Zorba (eu și cu Ile, Monsieur și Madame Dezastru împreună).

Să zic atunci, în plin potop, că sunt fericit ca Steinhardt când a descoperit fericirea credinței la închisoarea comunistă ori ca Leon Schallmon dn ”Harald și luna verde” (Nora Iuga), o legumă putrezită de 40 de kile (ca mine pe Elbrus ori în Tartar), ce cără bolovani ore în șir, sisific și el, în lagărul fascist de la Sachsenhausen, pentru moment însă eliberat (în mintea sa) și fericit să-l mângâie în tăcere, cu privirea și gândurile (căci nu avea voie să vorbească, nici să-l atingă), pe prietenul și fostul său coleg și discipol, un adolescent pe care-l proteja, Lonko Zander? Bucurându-se de viață amândoi (spărgând astfel și blestemata de centură de castitate impusă de regimul nazist).

Ori ca Matei Brunul, păpușarul, dansând cu o păpușă improvizată la închisoare (comunistă) la Galați, împreună cu gardianul Zacornea, învățăcelul în arta păpușilor. Ori ca cei din echipele de salvare Syria Civil Defence (”White helmets”, ”Căștile albe”), medicii, activiștii din Siria de care mi-a tot povestit Ile și pe care războiul nu i-a dezumanizat, ci i-a făcut mai buni. Ori ca atunci când eu însumi am primit un sărut gay salvator, o limbuță să-mi lingă rănile, lacrimi să le spele și o îmbrățișare titanică să mă facă praf de stele cum s-a întâmplat chiar pe Elbrus sau în Tartar cu Ile, Her (Heracle) sau Bebe inorogul și am sfidat și atunci legile infernului.

Percepția, de acord cu Marcus Aurelius, contează extraordinar. Numai că, dacă ești prea bacterie putrezită (cum am fost eu multă vreme, și Ile, și mulți alții, din păcate), nu mai poți percepe cum trebuie fericirea. Nu am spus tot eu că, până relativ recent, cea mai fericită parte a vieții mele au fost leșinurile (doar ele te scapă de chinurile de pe Elbrus sau din Tartar)? Iată, pe Elbrus, la început numeri secundele (și Dostoievski le-a numărat înainte de execuția sa transformată ulterior în condamnare în Siberia, pentru mine a devenit o rutină număratul secundelor, deși îmi tot juram că n-o mai fac), vrând totuși cu disperare să trăiești și să te scoată cineva de acolo, apoi ți se pare că nu mai e nicio speranță, e prea târziu pentru tine să mai fii fericit, crezi că mai bine te lasă să dispari de tot decât să continui agonia și descompunerea, iar la un moment dat ajungi să nu mai înțelegi nimic, să nu mai fii

conștient de nimic și să nu-ți mai dorești nimic, nici măcar să mori (ești, oricum, cumva mort – zombie deja). Era valabil și pentru Ile pe Elbrus... inclusiv cel de la birou ori al bolilor. Deși ea vrea să fie conștientă și se sperie când nu e.

Să savurez atunci și să fiu recunoscător așadar pentru potopuri, holocausturi și apoca...lipsuri (câte au fost și mai sunt) și să dansez în ele cu Ile, goi în abis (suntem mereu în curul gol, dottore el-Gol, maeștrii transparenței, străvezii de vezi prin noi și curge din noi totul în public, până nu mai are ce și ne mâncăm și singuri ce nu avem, coaiele de Don Quijote castrați și zdrobiți), Madame și Monsieur Dezastru, fără să numărăm secundele (Ile oricum a uitat să numere din cauza bolii Huntington, iar în ordine inversă e și mai dificil)! Dacă suntem proști de dăm nu din gropi în gropi, ci din abis în abis, și din potop în potop, așa ne trebuie.

Dans e și boala lui Ile, însoțită de mișcări necontrolate, coreea lui Huntington (”coree” înseamnă ”dans”). Datorită bolii Huntington, Ile, Madame Dezastru, se află într-un perpetuu dans cu dezastrele, o stare de beție (gratis, asta e de apreciat, alții dau o grămadă de bani pentru asta), o rătăcire pentru regăsire, o uitare pentru redescoperire și o întoarcere la inocența de bebeluș. Sincer, am și eu probleme de gândire, concentrare și orientare de la insuficiența cardiacă (stânga sistolică) și cea hepatică ca Ile. Și o stare generală de somnolență, oboseală și slăbiciune exact ca ea de la insuficiența cardiacă, hepatică și renală.

Uneori, din cauza bolii Huntington, Ile nu doar că uită adresa și numărul de telefon, nu recunoaște drumul spre casă și casa, ci nu mă recunoaște nici pe mine, dar eu m-am obișnuit să fiu de nerecunoscut, o crustă de puroi și de jeg din care curg ultimele bucățele de mațe și ficat, o legumă putrezită de 40 de kile cu coaiele strivite și ieșite prin urechi, inima, zdrobită de piron, prin cur, iar rinichii pe gură și pe nas. Și n-am știut niciodată ce legume, animale, zombie, fantome, vampiri, mutanți, teroriști, trădători, dușmanii poporului, diavoli, monștri, catastrofe, dezastre și coșmaruri suntem.

Totuși, Ile e disperată să stau cu ea, la fel cum mă agățam eu de ea, acum 5 ani, când mă aruncase în portalul lunii pline (unde

se auzea urletul de durere al Pământului – cutremurător pentru mine, și nu ”Oda bucuriei”) și-mi pierdusem memoria, retrăiam coșmarul de pe Elbrus fără să mai înțeleg nimic și să mai recunosc pe cineva sau ceva și mă înfigeam în ea cu unghiile până la sânge. Ea se simțea vinovată și vroia să sară în portal sau pe geam, dar când mi-a simțit unghiile în carne și ochii implorând-o să stea cu mine, și-a dat seama că, dacă mă abandona, era și mai rău pentru mine și atunci a rămas cu mine și a avut grijă de mine.

Atunci mi-a înmânat presse-papierul făcut de mine cu coral albastru de pe planeta Gliese (planeta cu oameni obișnuiți, naturali și de treabă (nu supraoameni fasciști, capitaliști, comuniști sau jihadiști.... supraom comunist și capitalist a fost și Ile), cu locuitori responsabili și empatici în raport cu pământenii, o lume normală, nu paradisiacă pe care eu am ajutat-o ca pe Pământ - cu științe, arte, focul sacru). Presse-papierul a fost creat special pentru a-i proteja sufletul lui Ile. Se încarcă cu lacrimi. E asemănător cu cel al lui Winston din ”1984”, simbolul unei lumi mai umane (față de prezentul dominat de Big Brother) a trecutului, viselor, nostalgiei, dragostei, unde clopotele de la St. Clement’s mai cântă ”Portocale și lămâi”. Un presse-papier indestructibil, nu ca al lui Winston din ”1984” al lui Orwell, spart de agenții care l-au arestat. Presse-papierul era bine încărcat cu lacrimile ei și a funcționat, ca dovadă că mi-am revenit (deși îmi venea să-mi șterg apoi memoria). În primăvarea anului trecut i l-am oferit și eu, când avea simptome severe de Huntington, era zombie ca la birou, nu mai suporta și, cel mult, îl ruga pe Dumnezeu s-o ia. A avut și asupra ei un rol benefic. Oricum, indiferent că ne recunoaștem sau nu, vrem să fim unul cu celălalt (deși, nu prea înțeleg, așa suntem și mai în pericol decât separat).

La rândul nostru, Mene (fratele meu, Meneceu, eliberat din Tartar la revoluția noastră democratică, tot legumă putrezită de 40 de kile și bolnav de cancer la colon) și cu mine suntem bolnavi, obosiți, slăbiți, de-abia ne ținem pe picioare și de-abia răsuflăm. De la insuficiența cardiacă, sufăr de dispnee - respir greu, șuierând și tușesc persistent. Hm, mai respirăm? Nu era asta una

din întrebările tâmpite din seria ”ce faci? Eşti bine? Unde eşti? De ce nu răspunzi? Ce s-a întâmplat? Ce-ai păţit? Pe unde şi cu cine umbli?” Nu eram zombie deja şi atunci ce mai contează? Zombie respiră? Ba da, mai contează, şi eu vreau să respir, oricât de greu, iar Ile să-mi savureze şi să-mi soarbă răsuflarea. Desigur, adică probabil că nimic nu e sigur, sunt stimulat dacă mi se face un pro-test de respiraţie gură la gură, mi se dă un sărut gay salvator şi apoi mi se suflă şuviţa (ultima suflare).

De la insuficenţa cardiacă, renală şi hepatică, acumulez lichide şi fac edeme (umflături la gambe şi glezne), am tensiune (hm, Ile şi maică-sa au tensiune şi colesterol mari, eu le am incalculabile, invidiez muritorii pentru colesterul şi tensiunea măsurabile, bine că nu mai consum ambrozie ca să am şi glicemia necuantificabilă), mă confrunt cu o lipsă a apetitului şi greaţă (Ile le are de la rinită... şi de la politica asta mizerabilă) şi am o stare de oboseală şi slăbiciune. De la insuficienţa hepatică, am o stare permanentă de somnolenţă, diaree, dureri de cap (cefalee)... şi icter, inclusiv ochişorii cu cristalinul de un galben luminos hepatic. De la insuficienţa renală, am urina tulbure / de culoare închisă, cu sânge (hematurie), micţiuni (urinări) frecvente (şi noaptea) cu cantităţi reduse de urină, dureri la urinare, prurit, crampe musculare şi cefalee.

Însă încerc să păstrez totul sub control... control medical vreau să spun, că altfel nu avem totul sub control şi mereu ne izbesc alte potopuri. Astfel, merg lunar la spitalul Ellevalid din Atarsia de pe planeta Gliese şi fac analize: RMN, ecografii, EKG, sânge, urină (mă întreb de unde mai găsesc un strop, fie şi cu sânge... da, chiar şi sânge, de unde oi mai avea un strop de vărsat?). Din fericire, am beneficiat de gratuitate la operaţiile de transplant, la fel la tratamentul post-operatoriu, spitalizare, analize, consultaţii şi chiar medicamente.

Ei, pe Gliese, sunt recunoscători pentru ajutorul oferit, similar celui de pe Pământ şi sensibili la suferinţele mele/noastre (când au auzit despre ce era vorba pe Elbrus ori în Tartar erau să facă şi ei infarct, iar unul dintre doctori (cardiologul) a leşinat). Suferinţele mele sunt şi ale lor. De asemenea, suferinţele lui Ile

sunt și ale lor (Ile a împărtășit durerea mea, are rănile și cicatricele mele de pe corp (urma pironului din piept și urma ciocului bestiei de vultur de la ficat) și din suflet). Ea (ca Mene, frate-miu) merge la doctor pe Pământ, nu pe Gliese, dar e mulțumită așa.

Să regret cumva timpurile când aveam 280 de ani, când eram în putere? Ei, atunci aveam organe de Superman. Da, eram în putere, dar nu la putere. Cu Știi Tu Cine... Zeus și regimul său (și nenea Cronos anterior) nu eram la putere, liber chiar atunci când mă aflam la palat, în Olimp, deci, nu eram în lanțuri pe Elbrus sau în Tartar. Sper să nu fiu niciodată nostalgic după vechii măreți și glorioși conducători și regimurile lor. Dacă oi fi vreodată nostalgic, să-mi dați, vă rog, o pungă de gheață în cap pentru campania ”*ice bucket*” pentru conștientizarea și sensibilizarea cu privire la scleroza laterală amiotrofică să mă trezesc. Apoi mă leg singur și-mi mănânc ficatul, rinichii și inima.

Vârsta și ravagiile bolilor, închisorilor și traumelor nu m-au îmbătrânit, sunt tânăr și acum, tânăr și neliniștit, tânăr, Doamnă, tânăr: ”Sunt tânăr, Doamnă, tânăr cu spatele frumos / şi vreau drept hrană lapte din sfârcuri de cometă, / să-mi crească ceru-n suflet şi stelele în os / şi să dezmint zăpada pierdut în piruetă.” Am și o dovadă: am recuperat la jocurile ”de-a Bill și Monica în Biroul Oval”. Și eu, și Ile aveam mari restanțe: Ile n-avusese orgasm până la 37 de ani, până la mine, iar eu putrezisem pe Elbrus / în Tartar, credeam că sunt ultimul jeg și că ea nu mă bagă în seamă nici să mă scuipe.

Am profanat chiar tronul zeilor, Mytikas, jucându-ne ”de-a Bill și Monica în Biroul Oral”. Atunci, a scos politica iar animalul din mine (nu mai știu de care animal sunt). Măi, animalule! Măi, animalule nazist! Ce dulce răzbunare! Și un alt lucru foarte important pentru mine... de la transplanturile din 2015, parte din tratament, care m-a întinerit și care mi-a stimulat pofta de viață: Ile s-a masturbat lângă patul meu de spital și mi-a dat să-i miros vaginul.

***

Asta da motivație! Mai sunt și altele foarte stimulative pentru mine cum ar fi lecțiile de limba chineză cu nepotul meu, Bebe mic, fiul lui frate-miu, Mene (Meneceu) a cărui mamă, Mi Ko, e chinezoaică: pot să mă consider norocos, blestematul de mine, el e un profesor bun și înțelegător comparativ cu foștii stăpâni din Olimp, mai exact, mă trimite pe Elbrus doar dacă nu îmi fac temele, de data asta pe bună dreptate, logic, nu? Bune și temele la ceva, vorba lui Hagi (era cu școala, dar se aplică). Mă motivează puternic și să-l duc la grădi pe Bebe mic care are 4 ani. Ah, Mene a putrezit în Tartar din copilărie până la revoluția noastră de acum 5 ani și a ieșit de acolo o legumă de 40 de kile, bolnav de cancer de colon. A vrut totuși să facă un copil, chiar în aceste condiții.

Nu-mi vine să cred: acum patru ani când Mi Ko, nevasta chinezoaică a lui Mene, era însărcinată, era să fac infarct când am văzut testul de sarcină pozitiv, iar Her (Heracle) a leșinat (e traumatizat, și-a ucis proprii copii când a fost posedat, din gelozie, de Madame Hera, zeița liber aleasă a familiei). Și eu, și Her eram absolut convinși că Bebe mic va ajunge și el fie în Tartar, fie pe Elbrus, un loc ideal pentru creșterea și educarea copiilor. Acum toată lumea se bate să-l ducă la grădi și se face listă în acest scop. Eu am un loc privilegiat pe listă: nu sunt doar unchiul său, ci și elevul său la limba chineză.

Desigur, adică probabil, mai sunt alte lucruri motivante: Ile mai are să-mi dea 27 de sticle de votcă, datorie de la pariuri. De-abia mi-a dat-o pe a 28-a (chit că nu bea niciunul dintre noi, că noi ne îmbătăm exclusiv cu limonade cu sirop de arțar, ceai de urzici și bere fără alcool... pe lângă beția cu focul sacru al iubirii). Mai mult, încerc să-mi continui partidele de șah cu Mene (să-l bat și eu o dată că, până acum, m-a tot snopit el, înainte să așezăm bine piesele pe tablă, v-am spus că am probleme de gândire și de concentrare).

Nu știu de ce trebuie să fiu eu mereu ciuca bătăilor. Dar sper că o să mă răzbun crunt într-o zi și-o să-l bat. Asta o să fie ca atunci când m-am jucat ”de-a Bill și Monica” pe tronul zeilor.

Dulce răzbunare! Mi s-a propus și altceva ca activitate motivantă, numai că era să fac infarct (ultimul): să traduc cărțile noastre în limba atarsi din Atarsia, de pe Gliese (vreo mie de pagini numai la ”Examen cu Big Brother”) ori în chineză, ca dovadă că am învățat bine limba. E ca și când mi se cere (iar) să-l dezalcoolizez pe zeul alcoolului, Dio (Dionysos) ori să-i iau jocul Pokemon lui frate-miu, Atlas.

Însă cele mai motivante pentru mine rămân sărutul nostru gay salvator (inițiat de Her (Heracle), salvatorul meu și preluat de Ile (bulangiu nenorocit de când a început să-l critice pe Gigi Becali, din liceu (așa zice el de toți care-l critică)): dacă sunt născut din spuma balelor, nu a valurilor ca Afrodita, măcar să mă cufund și să (re)nasc din spuma balelor lui Ile, nu ale zeilor), sărutul de vampir (dacă Ile e Vampi, fata lui Dracula, sunt vampir și eu... tata lui Dracula și al lui Soros), îmbrățișarea titanică (mă înlănțuie cu brațele ei și mă strânge tare până-mi tasează oasele și mă face praf... praf de stele și zbor, suntem amândoi disperați să ne mai strivim o dată în brațe, înainte să ne înghită iar întunericul unui abis), sărutul de eschimos (cu o porție zdravănă din mucii ei sacri, inepuizabili datorită rinitei), jocul ”de-a Bill și Monica”, masajul cu ulei de cocos la fund și la testicule (la baie sau în pat), limbuța lui Pesi (Piersicuță, motanul și titanul nostru, îngeraș acum, care ne lingea și după ce lua zece pastile... o limbuță să ne lingem rănile interioare și exterioare). Cea mai bună purificare și cea mai bună alinare au fost pentru mine atunci când Ile mi-a lins rănile și mi le-a spălat cu lacrimile ei.

Să nu uit, de cele mai multe ori mă motivează și munca, mi-am găsit adesea refugiu în ea și pe vremea foștilor stăpâni, Știi Tu Cine... Zeus, Madame Hera și Hermes, mâna dreaptă a lui Știi Tu Cine... Zeus (și i-am dus lipsă în Tartar sau pe Elbrus), numai că sunt foarte obosit. Dulce epuizare! Lucrez relativ lejer în prezent, dar mi-e greu chiar așa și mă pregătesc de pensie (pensie de boală ca Ile), pe cea de revoluționar și disident o iau deja. Apropo de cea de revoluționar și disident, nu compensează nimic: nu există vreo compensație pentru suferința și moartea nimănui, toate suferințele și morțile (comparabile până la un punct, de la un

punct încolo de necomparat, căci fiecare e unic) trebuie respectate, dar pensia de disident și de revoluționar reprezintă un gest simbolic, de recunoaștere. Ile a murit și ea cu mine de miliarde de ori. Ah, cred că mi s-a urcat la cap că am drepturi (ia, uite, la pensie!). Să-mi repet ce drepturi am zis eu că am, după o lună de greva tăcerii, nud sub chador (vălul integral iranian), acum cinci ani, când nu vroiam nici Maretti, nici să ne jucăm ”de-a Bill și Monica în Biroul Oral”, nici n-am reacționat când a vorbit Ile, ore în șir ca Vanghelie ca să mă provoace și să mă facă să răspund:

DECLARAȚIA UNIVERSALĂ
A DREPTURILOR OMULUI

Am dreptul la cătușe, lanțuri și piroane.
Am dreptul ca talibanii să-mi mănânce coaiele.
Am dreptul să fiu devorat de bestii antropofage.
Am dreptul să fiu înecat sau ars de viu.
Am dreptul la electrocutare și bătaie.
Am dreptul să fiu biciuit.
Am dreptul să fiu jupuit de viu.
Am dreptul să fiu decapitat, crucificat sau omorât cu pietre.
Am dreptul să fiu împușcat fără judecată.
Am dreptul să fiu futut în cur în fiecare zi.
Am dreptul la tortură și viol.
Am dreptul la foame, sete, ger și arșiță.
Am dreptul la cianURĂ.
Am dreptul la gaze lacrimogene și gaze sarin.
Am dreptul la mizerie și ignoranță.
Am dreptul să mă nasc și să trăiesc la gunoi.
Am dreptul să nu gândesc și să nu simt... altceva decât frică, durere și ură.
Am dreptul la etichete și discriminare.
Am dreptul la scuipaturi și umilințe.

Am dreptul la injustiție și pumni în gură.

Am dreptul la sclavie.

Am dreptul la o clasă politică, media și corporații corupte și manipulatoare.

Am dreptul la telenovela politică de căcat de fiecare zi.

Am dreptul să trăiesc într-o lume-fantomă (plină de instituții, firme, armate și țări-fantomă).

Am dreptul să fiu posedat de fantome.

Am dreptul la țepe.

Am dreptul la minciună, impostură, copy-paste-uri grosolane și falsuri grotești.

Am dreptul la muncă... muncile iadului și boli incurabile.

Am dreptul să fiu un intelectual depresiv.

Am dreptul să-mi văd opera ștearsă de cenzură, foc sau potop.

Am dreptul la vacanțe fără sfârșit la Guantanamo, într-un lagăr de muncă nord-coreean, pe Elbrus sau în Tartar.

Am dreptul să fiu invadat de armate eliberatoare sau pacificatoare.

Am dreptul la războaie chirurgicale, cu mici pagube colaterale... ca familia mea.

Am dreptul ca școlile, spitalele, bisericile și monumentele să fie bombardate, incendiate sau aruncate în aer.

Am dreptul ca mormântul părinților să fie jefuit și profanat.

Am dreptul ca mama mea, nevasta mea și fetele mele să fie mutilate genital.

Am dreptul să-mi cresc copiii în războaie, tabere de refugiați, lagăre de muncă sau de exterminare.

Copiii mei au dreptul să sufere și să moară de foame sau de obezitate.

Copiii mei au dreptul să fie sclavi sau prostituați.

Copiii mei au dreptul să poarte grenade și mitraliere în loc de ghiozdanul de școală.

Copiii mei au dreptul să se joace lângă ruina casei noastre bombardate, printre gunoaie, maidanezi ori în fața închisorilor politice, în urletele deținuților.

Am dreptul să visez... că voi ajunge o crustă de puroi și de jeg.

Am dreptul să devin o legumă mutantă, putrezită și storcită, de 40 de kile.

Am dreptul să fiu un câine vagabond, hăituit și hăcuit de hingheri.

Am dreptul să rămân un etern trădător, nu un refugiat.

Am dreptul la o casă unde să nu mă simt acasă.

Am dreptul la o viață irosită și futută.

Am dreptul la o groapă comună.

Am dreptul la Ziduri fără Uși sau Ferestre.

Am dreptul să fiu abandonat.

Am dreptul la uitare.

Am dreptul la agonie.

Am dreptul la neliniște și întuneric.

Am dreptul la scârbă.

Am dreptul la disperare.

Vă rog să vă fie milă de mine și să-mi respectați toate aceste drepturi.

Dacă ea s-a străduit să mă provoace și să mă motiveze vorbind ca Vanghelie (ceea ce am auzit, și a fost o tortură în plus pentru mine, care nu m-a scos din greva tăcerii, nud sub chador), acum, la rândul meu, încerc să o resuscitez și să o fac pe Ile să reacționeze (când zace leșinată de la boala Huntington sau e deprimată de politica asta mizerabilă și de ororile de peste tot), zicându-i ”doamna”. Atunci scapă lucrurile din mână, se smucește tare din tot corpul și clipește compulsiv din ochiul drept (fac și eu, cu stângul, din solidaritate de stângaci).

Urăște să o strigi ”doamna” pentru că-i aduce aminte de căcatul de la fuckultatea particulară-fantomă (unde a lucrat acum 5-6 ani) și de studenții-fantomă cărora trebuia să le pună note-

fantomă, fără participare la examen. Și-a dat demisia de acolo în semn de protest, strategic, în ziua dinainte de examenul de titularizare, într-o stare de mizerie infernală (oricâte dușuri făcea și oricât vomita nu reușea să se curețe și avea impresia că nu va mai dispărea căcatul din ea niciodată). Demisia a fost urmată de multe reclamații (și chiar, peste așteptări, de o anchetă unde s-a îngropat dosarul), iar Ile a reușit să se mai purifice un pic prin rugăciuni, proteste / sesizări și scris (chiar dacă avea fobie să povestească despre asta).

De asemenea, când Ile are (de la boala Huntington) starea de angoasă, agitație, nerăbdare, ”nu mai pot și nu mai suport”, îi vine să arunce tot în aer ori pe cea de apăsare și depresie ori una de piatră/stâncă/Zid, încerc fie să o liniștesc un pic (cu o îmbrățișare și un sărut gay salvator), fie să o bucur (cu o glumiță), fie să topesc piatra în lacrimi, așa cum a făcut și ea pentru mine, ca să nu mi se mai zbată genele în piatră/stâncă/Zid. Nu mai putea suporta să mi se zbată genele în piatră/stâncă/Zid, înebunea de durere și nici mie nu-mi place s-o văd captivă în piatră. Pentru a topi piatra în lacrimi apelez la melodiile noastre de dragoste (dansez dezbrăcat, iar ea vine lângă mine), apoi pun Concertul în re major pentru vioară și orchestră și simfoniile 4, 5 și 6 ale lui Ceaikovski și stăm goi în pat și le ascultăm, absorbiți în abisul muzicii, sfâșietor și orbitor ca stelele ce se sting.

O strâng în brațe titanic, zdrobind-o, îi șoptesc: ”te iubesc, ești și tu hobbit, boxtroll și cea mai frumoasă dintre toate animalele, legumele, zombie, fantomele, vampirii, mutanții, teroriștii, trădătorii, dușmanii poporului, catastrofele, dezastrele și coșmarul meu preferat. Sper că și eu mai sunt coșmarul preferat în care vrei să rămâi blocată. Vreau să trăiești și tu, floare albastră, să trăiesc și eu, să trăim împreună și toată lumea să trăiască. Vine potopul, dar focul sacru nu se stinge”. Ridic apoi semnul victoriei (să mai fie și el, pe lângă atâtea cicatrice și răni) cu două mâini (cu ambele mâini, ca degetele însumate să facă patru – 2+2=4, nu 5 ori cât vor Big Brotherii), clipesc din ochiul stâng și o invit să ne jucăm ”de-a Bill și Monica”. După aceea mă întind pe pat, îmi trag sufletul și-o rog să-mi facă masaj la fund și

la testicule (cu sau fără ulei de cocos). De îndată ce începe masajul, zâmbesc larg și torc... ca o autentică pisicuță de Cheshire ce sunt.

***

Era să uit (cred că m-am molipsit de la Ile, bolnavă de Huntington), motivante sunt și căutările și recunoașterile de noi titani. Înainte, cu circa 5 ani în urmă, (în derută, la mișto ori ca să mă streseze pe mine) Ile îi propusese ca titani pe Adrian Minune, Adrian Păunescu, Adrian Năstase (Bombo) – toți cu suflet mare, tari și cu suferințe titanice. Desigur, adică probabil că nimic nu e sigur, nu au fost până la urmă recunoscuți de mine. Acum, Ile l-a propus pe guru Puric, guru-omidă din Țara Minunilor, cel care încercat să o ajute să se preschimbe dintr-o broască râioasă în OM FRUMOS, exact ca el. Din păcate, Ile a ratat această unică șansă.

Bine că nu mi-i propune pe Nigel Farage, Boris Johnson, rățoiul Donald Trump sau Aligică, născuți la sindrom premenstrual, *natural born at PMS* și care nu o să intre niciodată la menopauză, să se calmeze și ei. Sunt tineri și neliniștiți, exact ca mine și ca Ile. Nu se liniștesc nici dacă le dăm un Sedatif PC de care ia Ile și n-are niciun efect (însă, mereu pe culmile disperării, Ile tot cere Sedatif PC și-i cheamă pe Obama, ONU și pe fostul ei șef-fantomă în ajutor din reflex). Nu, domne, nu recunosc niciun alt titan propus de Ile în afară de gândacul Gelu cel mare, negru și lucios, prieten cu tatăl lui Ile (și botezat de el), care avea o demnitate și o măreție tragică, titanică (comparativ cu ceilalți mulți, mărunți și bezmetici), își păstra întotdeauna traiectoria dreaptă și a supraviețuit o vreme îndelungată, incredibil, insecticidului și papucilor mamei lui Ile.

Apropo de memorie și titanii autentici, am grijă să nu-l mai uit pe legendarul rege Dapix cu sistemul cușmocentric (unde totul se rotește în jurul cușmei), cușmopiramidele (ingenioasele piramide confecționate din cușme) și ultimele cuvinte din limba dacă (*barzăcopilviezure* - lucruri pe care le spui când n-ai altceva

de spus, ca *pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconiоză* ori *supercalifragilisticexpialidocious*). Dacă inițial uitasem de daci și de Dapix, spre supărarea lui Ile, acum repetăm cu venerație ultimele cuvinte din limba dacă, ”barzăcopilviezure” și sperăm să nu ni se șteargă din cap (nici mie, nici lui Ile, bolnavă de Huntington).

Nu căutăm și recunoaștem doar titani, ci și hobbiti și boxtrolli. În acest caz, cel mai important e să ne recunoaștem chiar pe noi înșine de hobbiti și boxtrolli, așadar ne facem unul pe altul ”hobbit” sau ”boxtroll”. Uneori ți se pare că e mai bine să fii boxtroll decât nu știu ce animal, legumă, zombie, fantomă sau umanoid (că nu pot să zic ”om” sau ”ființă umană”, nu orice umanoid e așa). În filmul ”Boxtrolli”, băiețelul Ouț crescut de boxtrolli (omulețiii din gunoaie, considerați monștri mâncători de copii și urmăriți de vânătorul de boxtrolli) descoperă identitatea sa umană, dar nu mai vrea să fie om (băiețel) când se confruntă cu indiferența oamenilor (mai devastatoare ca ura).

Din fericire, spre cinstea lui, tatăl lui biologic fusese un prieten de-al boxtrollilor, ba chiar fusese răpit când Ouț era numai un bebeluș, ținut în lanțuri și torturat ca mine mulți ani la rând (eu cu miile) și pe punctul să fie ucis din acest motiv. După ce băiatul insistă că boxtrollii trebuie să iasă din cutiile lor (din care nu apăreau niciodată), să reacționeze și să se apere de vânătorii de boxtrolli, aceștia își leapădă cutiile, țâșnesc afară în curul gol (dottore El-Gol suntem și noi, știm bine) și contribuie la salvarea lor proprie, a băiețelului, a tatălui său și a orașului.

Ce bine e să te eliberezi de frică și de carapace (cum au făcut boxtrolii la final, pentru a se salva și a-i salva pe cei dragi) și să fii purtător al focului sacru, fie și pentru o secundă! Și în filmul ”*Familia Crood*”, deși anticipase apocalipsa (nu doar sfârșitul ”casei”-peșteră, ci al lumii întregi, căci era ghicitor de potopuri și apoca...lipsuri ca mine), un băiat Guy, înzestrat cu spiritul meu, aduce oamenilor cavernei din familia Crood (obișnuită să se ascundă în frigul și întunericul peșterii) focul sacru, împreună cu invențiile sale bizare: costum de camuflaj, centură multifuncțională, corn, teatru de păpuși, sănii, bărci, picioroange, capcane

pentru vânat, cizme, umbrele, ba chiar și animale de companie (”animalele din casă pe care nu le mănânci” despre care mamaie Crood credea că sunt... copiii) etc.

Dacă până atunci familia Crood se străduise numai să supraviețuiască, Guy le arată ceva cu totul nou: viața. Mai bine cinci minute de viață decât o sută de ani de supraviețuire. Asta-i spuseseră și părinții lui Guy înainte de a muri: să nu se mai ascundă, să trăiască și să urmeze lumina, căci acolo e ziua de mâine. Luminându-i cu focul sacru al cunoașterii, al dăruirii și al viselor, Guy i-a ajutat, la rândul lui, pe cei din familia Crood să-și învingă frica și să iasă din întunericul peșterii.

Ce bine e să ieși din întunericul peșterii, la lumină și să fii boxtroll, omuleț din gunoaie ori locatar în Palatul Bomboană din Istanbul (din cartea lui Elif Shafak, ”Palatul purecilor”), palatul gunoiului cu sfinții săi falși (ce zac îngropați sub preacurate gunoaie, aparent sfințindu-le și pe acestea) și cu bătrânica madam Auntie strângătoare de gunoaie aduse de mare (convinsă că obiectele aruncate nu au stăpâni-oameni, ci povești, iar aceste povești asociate obiectelor stăpânesc oamenii, și nu oamenii obiectele). Ori în alt palat al gunoiului din București (sunt și aici destule).

Ori măcar în comoara de gunoaie a bunicii lui Ile, mama Coca, care aduna și ea tot felul de lucruri și nu se îndura să le arunce. Pe fondul penuriei generale din vremea comunismului din copilăria lui Ile, pe lângă umplerea preventivă a cratițelor, ligheanelor și bidoanelor cu apă (că se tăia frecvent și, când curgea, abia picura și era deseori mocirloasă), mama Coca își făcuse obiceiul de a aduna tot soiul de lucruri mai mult sau mai puțin utile: hârtii, caiete, calendare vechi, ziare, reviste, sticle, borcane, cutii de parfumuri, de creme și de medicamente, mine de pix uzate, pensete și forfecuțe rupte, cioburi de porțelan.

Nu suporta să arunce ceva, mai ales dacă i se părea frumos, altfel, simțul ei estetic s-ar fi revoltat. Avea un parfum Coty din anii ’40, consumat pe trei sferturi, pe care-l păstra cu sfințenie și care mirosea încă bine. Mai strângea și șervețele cu model (de Crăciun), imprimate color cu reni, moși, colindători, cutii de

cadouri, brăduți, globuri sau beteală (aduse de Nana, mătușa lui Ile, din străinătate, din excursiile la Paris sau la Londra, căci în România nu se găseau nici șervețele albe, simple sau hârtie igienică aspră și cenușie), chiar dacă erau folosite.

Mai mult, Mama Coca nu se îndura să azvârle niciodată cojile de portocale, în cazul fericit în care Ile primea așa ceva de Crăciun (Moș Gerilă pe vremea aia), tot de la Nana: mireasma lor o făcea să plutească. Un singur lucru irosea bunica ei în anii grei ai comunismului: rația de orez (obținută cu trudă, după ore de stat la coadă). O risipea pe guguștiucii care gângureau la geamul bucătăriei, în pofida conflictelor repetate cu mama lui Ile. Bunica se dădea în vânt nu numai după coji de portocale, ci și după murături (în special castraveți murați) și, mai târziu, când Ile era la liceu, după crema de whisky: dacă ascundea o sticlă la bar ori într-un sertar, într-o zi-două dispărea, iar Mama Coca se jura că ”s-a evaporat”.

Ce bine e să te evapori consumat de plăcere ca o cremă de whisky și nu sfârtecat din ură ca pe Elbrus (Știi Tu Cine... Zeus și Hermes, mâna lui dreaptă, mă urau și veneau adesea, la început, pe Elbrus, ca să asiste la devorarea ficatului meu de bestia antropofagă de vultur (bestie nu mai mare ca ei, logic, nu?) și să mă înece în flegmele lor (unele corozive ca acidul ca la Hermes), dar, la un moment dat zeii uitau și să străbată drumul de la Olimp la Elbrus ca să mă scuipe, deși eu însumi cerșeam să mă bage în seamă, să-mi facă orice, numai să nu mă ignore și să mă abandoneze așa)!

Și încă și mai bine decât să dispari consumat de plăcere, e să fii într-o comoară de gunoaie, hobbit sau boxtroll. Așa aș vrea să fiu mereu. Plângeam de fericire când mă făcea Ile ”hobbit” acum 4-5 ani, pur și simplu, îmi recâștigam demnitatea (căci mă percepeam ca ultimul jeg, mi-era rușine de mine și de Pământ și, când mergeam pe altă planetă, nu spuneam de unde vin, mi-era jenă să recunosc). Atunci când mă făcea ”hobbit”, mă simțeam dacă nu în putere, măcar la putere, ce pula mea. Putere asupra mea. Puterea celor fără de putere. Stăpân pe mine și asupra mea pentru o clipă măcar.

Savurez asta și acum. Ești un hobbit! Ești un boxtroll! Ești o pisicuță de Cheshire! Să mă uit în oglindă să văd ce animal frums sunt... pisicuță de Cheshire, hobbit sau boxtroll Ești cel mai frumos animal, legumă, zombie, fantomă, vampir, mutant, terorist, trădător, dușmanul poporului, dezastru, catastrofă, gunoi și coșmar, îmi spune Ile. Ești cel mai frumos coșmar al meu și singurul în care vreau să rămân blocată. Ești singurul cu care vreau să cad în dulcile noastre căderi, din gropi în gropi, pe stradă, pe scări, la baie sau la budă (de la boala Huntington), ba chiar, mai adânc, din abis în abis. Singură sunt în pericol. Cu tine sunt și mai în pericol. Vreau să fiu cu tine probabil pentru că îmi place pericolul, iar tu ești cel mai mare pericol și în cel mai mare pericol mereu (*most wanted*), logic, nu? Bun și pericolul la ceva!

***

Apropo de frumos (și cele mai frumoase coșmaruri), mă agăț sălbatic de frumos în toate formele lui, cu disperarea mea de erou civilizator condamnat la exil în condiții barbare. *Est-etica* salvatoare, vorba Monicăi Lovinescu. Frumusețea care salvează lumea, vorba prințului Mâșkin. O formă de frumos e literatura, dar noi scriem cu sângele nostru propriu și al celorlalți: de-asta a și refuzat ”săraca, bătrâna Jim”, sclavul negru fugar din ”Tom Sawyer”, să scrie (pentru că trebuia să scrie cu sângele lui... deși acceptase altminteri să fie prietenul șobolanilor, gândacilor, șerpilor și păianjenilor și să sape cu unghiile un tunel timp de 50 de ani ca un autentic prizonier nobil). Noi ne-am sacrificat să scriem cu sânge în memoria noastră și a celorlalți, pentru a da dreptul la poveste celor care au avut dreptul la dezastru (inclusiv nouă). Iar râsul și lacrimile spală și alină rănile șiroind de sânge și mai curăță puțin din mizeria lumii.

Pe lângă literatură (Ile citește greu sau deloc din cauza bolii Huntington), una dintre formele de frumos preferate de mine și de Ile e muzica, deși eu și cu Ile (și mulți alții) am luat supradoză de urlete de durere (de peste tot, inclusiv ale noastre) și tăcere... tăcere a pumnului în gură și adesea nu am putut percepe altceva.

Coşmarul istoriei din care nu ne mai putem trezi. Dar chiar şi în acest coşmar al istoriei focul sacru mai arde (sau, dacă se stinge, se reaprinde).

Iată, de pildă, am ascultat însă cu câteva zile în urmă Scriabin, ”Poemul focului” dedicat mie: conceput ingenios cu un *clavier à lumières* (o orgă cu lumini) şi efecte de lumină şi culoare, acesta are un final înălţător, arătând sublim şi eliberarea şi renaşterea mea şi reluarea dansului focului sacru. Apoi am pus Carl Orff, ”Prometeu înlănţuit” (o versiune după Eschil, în greaca originală), o operă centrată pe vocile (urletele de durere) ale personajelor, simplificată, aproape fără orchestră, cu un final impresionant (când se lasă întunericul se stinge lent instrumentul de suflat... se stinge glasul meu).

Ca întreruperea flautului şi cântecului lui Marsias, inventatorul flautului jupuit de viu de Apollo pentru că era mai bun la muzică decât zeul soarelui (în urma unui concurs trucat chiar de zeul soarelui). Era şi cazul meu, eu mi-am reluat concertul ceva mai târziu... nu peste prea mult timp, zeci de mii de ani mai târziu, după revoluţie, cu o simfonie în memoria lui Marsias şi a celor care au suferit şi au dispărut pe nedrept, deşi eram absolut convins că, înainte să mă fac de râs, vom fi toţi răpiţi de la mine (compozitorul şi dirijorul) la public, plasatoare, portari şi femeia de serviciu pentru ca Apollo să-şi facă diplome din pieile noastre jupuite. Asta e fabrica lui de diplome.

Ceva asemănător s-a întâmplat cu dirijorul Andrei Filipov de la Teatrul Bolşoi din Moscova, victimă a represiunii comuniste din Rusia, din filmul lui Mihăileanu ”Concertul”, dat afară şi cu concertul întrerupt în mijlocul său pentru că refuzase să demită instrumentiştii evrei din orchestră. Şi el a reluat după zeci de ani Concertul în re major de Ceaikovski împreună cu solista Anne-Marie Jacquet, fiica marii violoniste Leia Strum, deportate şi moarte în Siberia. Astfel, în memoria celor umiliţi şi dispăruţi, adevărul a putut purifica, ilumina şi elibera, iar muzica a mers mai departe şi a devenit armonie divină. În ce mă priveşte, sunt recunoscător pentru reluarea concertului meu întrerupt brutal pe Elbrus şi pentru muzica sublimă, deşi îmi sfâşie inima.

Pe lângă asta, am recitit Eschil, ”Prometeu înlănțuit”. Îi mulțumesc și lui Eschil cu atât mai mult cu cât a avut o solidaritate unică, un curaj titanic și o viziune atipică, îndrăzneață în epocă. Dacă în alte dăți aveam fobie să ascult și / sau să recitesc pentru că era prea dureros, de această dată, pe lângă suferința atroce și nedreptatea strigătoare la cer (le chemam pe bunica Geea și pe mami, Temis, zeița justiției... cu 3 copii (Mene (Meneceu), Atlas și cu mine) și frații condamnați la chinuri veșnice, să-mi fie martore), am simțit și mândria pentru faptele bune (științele, artele, focul sacru), pentru rezistență, curaj, demnitate (nu am vrut să mă târăsc în genunchi și să cerșesc îndurare, nici când eram în lanțuri, cu piroane și sfâșiat de bestia de vultur, nu aveam de ce, nu eu trebuia să-mi cer iertare, ci ei, începând chiar cu mine).

Culmea, îi ajutasem și pe ei, pe zei, nu numai muritorii (care altminteri nu ar fi supraviețuit, nici evoluat fără darurile mele - focul, științele și artele). Îmi călcasem pe inimă să colaborez cu zeii, considerându-i o potențială schimbare în bine față de nenea Cronos, ca să nu revină nenea Cronos, mâncătorul de bebeluși ori să fie iar război între titani și zei. Făceam multe pentru ei (de la fântână de ciocolată pentru Madame Hera la palate din pietre scumpe pentru Știi Tu Cine... Zeus) și mă consideram indispensabil. Am crezut chiar că ei au nevoie de mine pe prinicipiul ”stăpânii au nevoie de sclavi”, cu atât mai mult de cei workaholici care muncesc nonstop pentru ei pe nimic (deși eu nu i-am recunoscut niciodată de stăpâni, detest paradigma asta ”stăpâni și sclavi”, nimeni nu trebuie să fie stăpânul ori sclavul cuiva).

Până și Atena, când intervenea pentru mine, la prima mea eliberare de pe Elbrus realizată de Her (Heracle) acum 7 mii de ani ori acum 7 ani din Tartar (unde fusesem condamnat pentru o lovitură de stat de-a lui Hermes, după ce eu nu făcusem altceva decât să reaprind focul sacru în infern și să încălzesc Tartarul criogenat), se adresa la modul: ”stăpânii au nevoie de sclavi” și ”Prometeu e terminat, nu e niciun pericol” (aspecte cu care, normal, eram de acord, chit că nu agreeam paradigma ”stăpâni și sclavi” și tot văzusem stăpâni exterminându-și sclavii, începând cu zeii din Olimp, apoi alții de pe Pământ).

Nu înțeleg cum a putut interveni pentru așa un trădător împuțit ca mine. Meritam oare altceva? De când mă știu eu am fost acuzat de trădare, întâi că am trecut de la titani la zei, apoi de la zei la muritori, de la muritori la animale (inorogul Bebe, salvatorul nostru și al Olimpului, bestia noastră mare, neagră și cu coarne... corn, ”Marele Blond” (atât de blond că a imigrat în Olimp și veghează Olimpul), maestru la lacrimi vindecătoare și vânturi năucitoare cu aromă de parfum franțuzesc și centaurul Chiron, vechi prieten și mare înțelept (atât de înțelept încât e singurul care a acceptat să se murdărească de căcatul politicii și care s-a sacrificat să fie liderul democratic ales după revoluție... eu unul nu făceam asemenea sacrificii și nu sunt genul care să nu facă sacrificii)) și de la animale la legume. Astfel am readus legumele la putere. Și, dacă nu sunt în putere, sunt măcar la putere.

Trăiască legumele ca mine! În ce privește pedepsele care m-au transformat într-o legumă, am fost foarte șocat la început (iar mai apoi că se repetau). Prima oară, și dacă îmi spuneau cu gurița lor, nu aș crezut fi așa ceva ca pedeapsa mea pe Elbrus, nu mă ducea imaginația la așa ceva (și nu m-a dus nici la faptul că se va repeta). Nu puteam să concep așa ceva. Realitatea depășește orice imaginație. Și în rău, și în bine. Și când te gândești că numele meu înseamnă ”prevăzătorul”! Deși, apropo de predicții, văzusem ce erau în stare să facă ceva mai înainte cu cutia Pandorei și împrăștierea răului în lume, de care am avertizat (și a urmat potopul de care am vrut să-i spun lui Deu pe Elbrus, ultimele mele cuvinte de legumă putrezită de pe Elbrus).

Să fiu sincer, pe lângă dăruirea focului și avertizarea cu privire la potop și cutia Pandorei, am comis și alte fapte subversive încă din vechime... pentru care nicio pedeapsă nu e prea mare, recunosc: crearea oamenilor (Atena m-a ajutat, oferind muritorilor rațiune și liber arbitru), inventarea științelor și artelor și transmiterea lor către oameni ca o compensare la împărțirea greșită a trăsăturilor (Știi Tu Cine... Zeus vroia să doteze muritorii doar cu blană, colți și gheare și rămăseseră săracii în curul gol după ce frate-miu Epi (Epimeteu) distribuise prost caracteris-

ticile), farsa de la Mecona (am demonstrat falsa omniscienţă şi omnipotenţă – atunci, Ştii Tu Cine... Zeus s-a orientat după mărime şi sclikitsch şi a ales un pachet de oase mare şi strălucitor în locul pachetului mic şi mai puţin aspectuos în care se afla carnea). Iar fără foc, ştiinţe şi arte, oamenii nu ar fi supravieţuit. Nici la prima ploaie, darămite la potop. Însă, cu ajutorul lor, nu doar au supravieţuit, ci au evoluat şi au avut o viaţă. Iar focul sacru nu a fost stins nici în potop.

Legat de potop, în cele din urmă, am reuşit şi i-am zis băiatului meu, Deu (Deucalion) ultimele cuvinte, după ore de efort: ”vine potopul”. Era, săracul, şocat, îndurerat şi revoltat şi el de leguma putrezită pe care o găsise din taică-su (nu mă putea recunoaşte, nici stabili cărui regn îi aparţin): un oscior strâmb, o crustă de puroi şi de jeg (atâta jeg încât nu-l mai curăţa nici potopul, că tot vorbeam de potop) din care curgeau ultimele bucăţele de maţe, ficatul se consumase, coaiele îmi ieşiseră pe urechi, inima, zdrobită de piron, prin fund, iar rinichii pe gură şi pe nas, chit că nu prea puteai înţelege ceva din corpul meu, ca la lecţia de biologie cu Tonciu care crede că bradul e animal şi câinele legumă.

Conform ultimelor mele dorinţe, Deu m-a ascultat (deşi nu mă credea). S-a pregătit pentru potop construindu-şi o barcă zdravănă, a făcut faţă furiei apelor, iar când Ştii Tu Cine... Zeus (supărat că mai era un supravieţuitor, atât îl deranja pe el... un supravieţuitor) a vrut să-l trăsnească, mami, mama Temis, bunica lui şi zeiţa justiţiei (culmea ironiei!), s-a târât în genunchi pentru Deu (cum o făcuse şi pentru fraţii şi copiii ei, inclusiv pentru mine, apoi pentru Pământ, înainte şi după potop, cerşind îndurare) şi, de data asta, a avut succes (noi, eu şi cu Ile, suntem acum prea înţepeniţi să îndoim spatele şi genunchii, Ile doar în rugăciune, dar aşa suntem cel puţin demni şi drepţi).

Între timp, când mami se târa în genunchi pentru Deu şi Pământ, eu agonizam şi mă descompuneam pe Elbrus (de fapt, nici nu mi-am dat seama că a venit potopul anticipat de mine). După o vreme de agonizat şi descompus pe Elbrus, la un moment dat am avut impresia nu numai că am distrus Pământul, ci şi

planeta Krypton a lui Superman și că am violat Leviathani și vaci (inclusiv pe vaca de Io). De fapt, vaca de Io, violată de Știi Tu Cine... Zeus, transformată de el într-o văcuță și înțepată cu o streche de Madame Hera (din gelozie), urcase disperată pe Elbrus și îmi cerea ajutor în numele iubirii mele de oameni. Ajută-mă, Prometeu, tu iubești oamenii ca mine! Logic, nu?

Ăsta a fost un stadiu de confuzie, dar încă mai gândeam, fie și foarte greu și încurcând lucrurile. Apoi nu am mai putut să înțeleg nimic, să mai gândesc nimic, să mai recunosc pe cineva sau ceva (nici măcar bestia de vultur), zăceam ca o legumă putrezită fără să vreau nimic (nici măcar să mor, căci mă percepeam ca mort). La început, când am ajuns pe Elbrus, într-adevăr, am vrut cu disperare să trăiesc, deși nu aveam nicio speranță și condamnarea era eternă, apoi, când agonia și degradarea au continuat și s-au intensificat, am vrut să mor iar, după aceea, în a treia etapă, nu mai vroiam nimic și nu-mi dădeam seama de nimic (și mă simțeam mort).

Dar fără rătăcire nu poate exista regăsirea, fără confuzie nu poate fi înțelegerea, iar fără agonie și moarte – învierea. Fără sacrificii nu există victorie. Focul sacru trebuie să se sacrifice și să se stingă în oceanul iubirii, așa cum spunea Shams din Tabriz, sufletul și spiritul pereche, sufist, al lui Rumi Mowlana. Prefer oceanul iubirii în loc de cel al urii ori al indiferenței (cu care s-a confruntat și Shams ca și noi), fie ca să ne topim cu toții focul din noi în el: *”Iubirea nu poate fi nici numită, nici lămurită. E ceea ce e, pur și simplu. Iubirea e apa vieții, iar cel ce iubește e un suflet de foc. Lumea se învârte altfel când focul iubește apa.”* (Shams din Tabriz)

2. **Semne bune din Olimp, pe lângă cele de pe corp și din suflet. Sincer, prefer urma unui sărut de vampir decât pe cea a lanțurilor și piroanelor**

Dacă tot e să se sacrifice, aș vrea ca focul meu să se topească în oceanul iubirii din Olimp, am luat supradoză de cel al urii și de cel al indiferenței. Sunt exasperat de coșmarul istoriei în care victima devine călău și nu rămâne măcar o urmă: ” (...) aici, istoria / A luat-o, la un moment dat, / Prin apă, / Ca să i se piardă urma. Crima a fost perfectă. / Și vă mai raportăm, mai spun detectivii / Vă mai raportăm, pe rând, disciplinat: / Criminalul s-a ascuns în victimă, / A fost chiar victima! / Fir-ar să fie ea de istorie!” (”Urma” – Marin Sorescu).

Acum vreau să refuz teroarea cu care ne confruntam direct mai înainte (și care rămâne cumva prin boli, traume, coșmarul istoriei din alte locuri de pe Pământ) și să trăiesc în prezent (cu gândul la trecut, fără a uita, deși mă doare să-mi amintesc), fără a număra secundele, în ciuda potopurilor pe care încă le ghicește baba Promida. Și, dacă e potopul, să fie unul de iubire. De fapt, depinde din ce perspectivă privești: că e o anumită parte a presei sau e altă parte a presei. Percepția depinde de unghiul fiecăreia. Bine că în prezent sunt ambele părți, mai înainte, pe vremea foștilor stăpâni nu era decât una. Sunt primul care să aprecieze competiția și pluralismul de opinie.

Trebuie să fiu recunoscător și pentru faptul că acum ne bucurăm de libertate, democrație, memoriale ale holocaustului (fie și cu bucățele de organe de la noi), iar când mă duc la palat nu văd tablourile cu propria mea execuție, cutia Pandorei și potopul, nici statuile lor megalomane și pline de sclikitsch, nici nu aud comentariile batjocoritoare ale lui Hermes ori râsul sfidător și obscen al lui Știi Tu Cine... Zeus și al lui Madame Hera, ci îi zăresc pe Bebe inorogul, bestia noastră salvatoare neagră, mare și cu coarne... corn și pe înțeleptul Chiron, noul lider al Olimpului, care a fost atât de înțelept încât să accepte să

se sacrifice să fie noul lider democrat al Olimpului. Când îi văd pe ei, îi îmbrățișez titanic (să-i zdrobesc și să-i fac praf... praf de stele) și plâng de fericire.

Acum, Chiron are un partid mărișor, a reușit să dezvolte destul de bine rețeaua locală, dar are încă nevoie de consolidare, căci are în prezent o bază de electori fideli de 20%. Partidul său de centru-stânga, Partidul Democrat reprezintă competiția Partidului Conservator de centru-dreapta al lui Poseidon (care are și el în jur de 20% electori fideli). Ce bine că există competiție! Mai sunt și alte partidulețe micuțe care, deocamdată nu sunt semnificative, dar ar putea reprezenta un pericol în cazul în care ar crește brusc și ar avea tendințe extremiste.

În ce mă privește pe mine, nu mă implic direct într-un partid, doar nu sunt chiar așa nebun să fac asemenea sacrificii, deși nu se poate spune că nu m-am sacrificat până acum și că nu sunt nebun (declarat oficial așa, îmi asum cu mândrie revoluționară și elan muncitoresc această etichetă). Vreau să mă protejez de căcatul din politică, chit că nu pot rămâne imaculat, căci nimeni nu e fără păcat, să arunce piatra, cu atât mai puțin politicienii. Și acuzații de traseism mai îmi lipsesc mie, după cele de trădare (am susținut oficial, la revoluție și la alegerile de după aceasta, partidul și candidatura lui Heracle de dragul pluralismului și al democrației, chiar dacă am votat până la urmă cu Chiron ca să nu risipim voturile). Chiar dacă nu mă implic eu direct, îi trimit pe cei interesați să se înscrie în partidul lui Chiron să ia legătura cu șefii de filiale.

Spre cinstea lui, Chiron nu primește în partid penalii și nici pe cei care au făcut crime împotriva umanității cum se întâmplă în România (partide ca PSD conduse onorific de personaje mânjite de sânge la mineriade și revoluție ca Iliescu și colcăind de penali, inclusiv pe listele electorale) sau în Olimp în partidul lui Poseidon, Partidul Conservator. De asemenea, Chiron publică pe site veniturile și cheltuielile aferente bugetului său prezidențial, precum și ale partidului, ceea ce eu, maestru al transparenței, *natural born* dottore el-Gol ca Ile, obișnuit să fiu lăsat în curul

gol în public, să fiu devorat și să-mi mănânc și singur și ce nu am, apreciez.

Partidul lui Chiron deține și un ziar (”Obiectiv”), o revistă (”Lumina”) și o televiziune generalistă, numită ”AER” (”Aceasta E Revoluția”), ca festivalul muzical coordonat de Thalia, singura muză rămasă aliată. Ea e și managerul acestei televiziuni (unde mai au funcții de conducere Eros și Psyche, iar Dio (Dionysos) și Silen sunt invitați speciali la talk-show-uri și reality-show-uri de noapte destul de deocheate). Pe lângă formatele internaționale preluate (cum ar fi ”Vocea Olimpului”și ”Olimpienii au talent” – de succesuri), televiziunea ”AER” are și propriile talk-show-uri și reality-show-uri, precum și primul sitcom produs local (”Petre-căreții”).

Au apărut deja și televiziunile tematice – de știri, culturală, de seriale/telenovele și de sport (ultimele două finanțează canalul TV cultural). Televiziunea ”AER” e competiția televiziunii ”Trident” a lui Poseidon. Ce mă bucur că există o anumită parte a presei și cealaltă parte a presei! Ce bine că există competiție și nu numai ode dedicate mărețului și gloriosului conducător! Arză-ne-ar focul schimbării (ce ilumineză) și nu cel al fulgeraşelor de odinioară care ne făceau scrum (era să fie și fii-miu, Deu (Deucalion), după potop, trăsnit de vechiul stăpân (foarte supărat că mai rămăsese un supraviețuitor, da, doar unul singur), dar mami, târându-se în genunchi, a reușit să-l înduplece să-l cruțe)!

Apropo de ode și de cultură (cultura reprezintă orice, numai ode dedicate măreților și glorioșilor conducători nu), noi am făcut demersuri încă de acum 5 ani pentru un festival muzical alternativ, al adevăratelor valori, ”AER” (”Aceasta E Revoluția”). Numai că asta i-a plăcut atât de mult lui Apollo, coordonatorul muzelor și al festivalului ”Lumina lui Apollo”, încât a vrut să mă jupoaie de viu... pe mine și echipa noastră. Așa procedează el cu competiția și cu oricine îi aduce cea mai mică critică ori propune ceva nou: a ajuns astfel după ce l-a jupuit de viu pe Marsias, inventatorul flautului, pentru că era mai bun la muzică decât el, deși, chipurile, zeul soarelui a demonstrat contrariul printr-un

concurs trucat, cu ajutorul lui Caliope (doar la falsuri și jupuit competiția se pricepe).

Apollo e un artist rinocerizat și care și-a pierdut talentul, astfel că nu mai era în stare nici să cânte ”Stinge lumina”, melodia lui Ruby: ”Stinge lumina, arată-mi calea, / Pune mâna pe mine, simte chemarea / Inimii mele, inimii mele / Ştiu că îţi face plăcere”. Ironia soartei, zeul soarelui și coordonatorul festivalului ”Lumina lui Apollo”, cântă ”Stinge lumina”. M-a acuzat și pe mine (și echipa noastră) că-i stingem lumina și a încercat să-și facă diplome din pielea noastră jupuită pentru fabrica lui de diplome. I-am făcut reclamații, inclusiv prin Dio (Dionysos) care a fost martor și atacat și el când mi-a luat apărarea, deși Dio (Dionysos) nu-și făcea nicio speranță că vom rezolva ceva și-i era frică.

Acum 4 ani, am ținut totuși prima ediție a festivalului ”AER” (”Aceasta E Revoluția”), coordonat de Thalia, la care am interpretat simfonia nr. 8917, op. T950 în mi minor, compusă și dirijată de mine, dedicată lui Marsias, (intelectualilor)-victime ale holocausturilor și tuturor celor care au suferit / suferă pe nedrept, cu Dio (Dionysos) la flaut, în rolul lui Marsias. Incredibil, un zeu (Dio) și un titan (eu) în memoria unui muritor (Marsias)! Iar eu am fost absolut convins că, înainte să mă fac eu de râs (era prima dată când dirijam), o să fim cu toții răpiți și jupuiți de vii, de la mine la portar, plasatoare și femeile de serviciu. Dio era plin de borâtură, mangă și a trebuit să-i dăm o pungă de gheață în cap să-i trezim... pentru campania *ice bucket* de conștientizare a sclerozei laterale amiotrofice, dar a interpretat sublim, iar adevărul ne-a dat o senzație de eliberare, iluminare și de purificare.

Până la urmă, acum doi ani, Apollo a fost condamnat la 120 de ani de închisoare, iar Caliope, complicea lui... la diplome unice și inegalabile, autentice și originale din pielea jupuită a altora – la 85, destul de puțin aici, în Olimp, dar contează. Mai mult decât condamnarea asta mi-ar plăcea o altă pedeapsă pentru ei: să-i ardă lumina focului meu sacru și să-i ilumineze, dar mi-e teamă că e prea târziu pentru cei doi, sunt irecuperabili.

Din păcate, Apollo a rămas în întunericul luminii lui false, orbitoare și derutante ca un far stricat ori Fata Morgana. Oricum, Apollo mă blesteamă (dar sunt obișnuit, m-am născut blestemat) și reclamă condițiile de la închisoare, insuportabile pentru el, înțeleg, cel puțin la fel de îngrozitoare ca pe Elbrus ori în Tartar: program cultural autentic, sport și mâncare bio de la fermele lui Her (Heracle)... mare pedeapsă pentru el, obișnuit cu ambrozia și nectarul, lipsa mișcării și ”lumina” sa opacă. A făcut și greva foamei în semn de protest.

Din fericire, Apollo și ceilalți zei din Olimp nu se mai află în prezent în STARTAR, închisoarea de fițe concepută de mine după revoluție special ca zeii să nu mai vrea să plece. Să rămână de bună voie acolo datorită condițiilor de lux și a ofertelor speciale la gadgeturi! I-am reținut o vreme astfel pentru anchetă după ce aceștia asistaseră la răpirea mea, a lui Her (Heracle, atunci liderul interimar de după revoluție) și a lui Pegas (vechi prieten și revoluționar), pusă la cale de Hermes și de Atena. Her și cu mine fusesm otrăviți cu poțiunile Atenei, eu am fost executat clasic ca pe Elbrus (cu lanțuri, piron, bestia de vultur devoratoare a ficatului) și înecat în balele acide ale lui Hermes (căci sunt născut din spuma balelor, nu a valurilor ca Afrodita), Her – cu haina îmbibată în veninul Hidrei, ars complet, iar Pegas – cu aripile rupte și botul zdrobit.

Când ne-a văzut în ce hal eram, Bebe inorogul a dat o gaură zdravănă în zidul infernului, asemănătoare celei din steagul revoluției din România. Acasă (mă rog, în casă la mami, n-am prea știut niciodată ce înseamnă acasă), eu îmi strângeam spasmodic ultimele bucățele de mațe și de ficat și Ile nu reușea să-mi ia mâna de acolo ca să se uite Bebe la mine. Bebe se simțea și el copleșit și epuizat, nu știa poțiunile anti otrăvuri (inclusiv pentru veninul Hidrei), dar s-a depășit pe sine, le-a descoperit și ni le-a oferit, împreună cu lacrimile sale tămăduitoare.

Lacrimile lui tămăduitoare au spălat și au alinat rănile fizice și psihice, dar eram totuși disperat și mă așteptam la recidive (doar eram *natural born bound*, în lanțuri, cu piroane, devorat de păsări antropofage, la gunoi, din spuma balelor... în potopul

balelor). Atunci, pentru a-i ține pe zei deoparte am conceput închisoarea STARTAR, în locul vechiului Tartar, de unde să nu vrea nimeni să plece. Doar 4 zei au solicitat să iasă: Apollo, Artemis, Poseidon și Hefaistos. Restul au rămas până au fost transferați într-o închisoare mai puțin de fițe, cea de acum, în timp ce anchetele continuă (și sperăm să dureze cât mai mult, să-i ținem acolo cât s-o putea). În prezent, Startarul nu mai e închisoare, ci centru turistic de lux, coordonat eficient de vaca de Io, victima lui Știi Tu Cine... Zeus și a lui Madame Hera, reîntoarsă în Olimp ca mine, pentru a participa la procesul de reformă.

Iar acesta avansează, fie și lent. După cum vedem, atât cultura, media, democrația, cât și justiția au făcut progrese. Și, când mă refer la justiție, nu am în minte doar condamnarea lui Apollo și a lui Caliope și ancheta din noua închisoare unde au fost transferați olimpienii care au asistat (și potențial participat) la răpirea mea, a lui Her (Heracle) și a lui Pegas. Mă refer la constituție, codul penal, codul civil, legea lustrației, legea electorală și legile justiției elaborate deja de mami, Temis, zeița justiției. Săraca mami a fost obișnuită și ea să se târască în genunchi (de nenumărate ori, adesea fără rezultat): pentru frații ei, pentru băieții ei (pentru mine, Mene (Meneceu) și Atlas), pentru băiatul meu și nepotul ei, Deu (Deucalion), pentru Pământ. Justiția în genunchi! Un lucru obișnuit (nu și normal, ”obișnuit” nu înseamnă și ”normal”). La fel de obișnuit ca potopurile.

În prezent, mami chiar speră că munca ei asiduă dă rezultate, iar Chiron centaurul nu admite târâtul în genunchi: dacă o surprinde într-o asemenea ipostază o concediază pe loc. Așa că mami trebuie să se abțină. De fapt, acum nu mai are de ce să se târască în genunchi în Olimp și se poate dedica pe deplin muncii ei. Și, iată, s-a implicat atât în muncă încât aproape a dispărut la birou. Acum e invers, noi o așteptăm pe ea până se strică și ambrozia și, deși știu că munca ei și așteptarea noastră au sens, nu ca în alte dăți (când dispăream eu, Atlas sau Mene subit, cu condamnări la muncile iadului, iar așteptarea se prelungea la nesfârșit), totuși mi se strânge inima și tresar când foșnesc fața de masă de sărbătoare, de satin bleu, pusă cu gândul la ea.

Bring the girls back home! Tati e la țară (la ferma de capre și oi), fereastra camerei ei e luminată (poate am aprins-o chiar eu), dar ea lipsește. Mă obsedează imaginea ferestrei luminate a unei camere pustii (ca-n romanul lui Patrick Modiano ”Iarba nopților”), era valabil și pentru mine până foarte curând sau eu eram în vacanță pe Elbrus, la un hotel de 7 stele și nu mai vroiam să mă întorc ca zeii de la închisoarea de fițe STARTAR? E foarte obosită și mami (știm și noi, eu și cu Ile, ne-am născut epuizați) și nu cred că i-ar strica un blestem din ăla de somn (cu sau fără vise frumoase) ca al marelui povestitor Rașid Khalifa din romanul ”Luka și focul vieții” al lui Salman Rushdie (făcut chipurile chiar de frate-miu, Mene (Meneceu)... chit că el, săracul, n-are habar și s-ar blestema chiar pe sine dacă ar ști). Și nici lui Chiron care nu și-a luat sărmanul vacanță de la revoluție, de cinci ani și îl neglijează și pe prietenul său, Melos.

Dacă multă lume are nevoie de somn, în același timp e nevoie de trezire. Un mijloc de trezire și de regăsire este și recuperarea memoriei (cu atât mai mult când altceva sau altcineva nu mai poate fi recuperat și nu există vreo compensație pentru suferința și / sau moartea nimănui). În acest sens, a fost realizat memorialul holocaustului olimpian (necesar în ciuda ororii pe care ne-o retrezește), ridicat și amenajat chiar de fostul călău-șef al regimului (și al meu personal), Hefaistos, fost coleg, discipol, nepot și prieten (pe care l-am iertat și la care mai țin). A făcut-o în semn de ispășire. Mă întreb: noi câte semne avem? Dar, încerc să nu deznădăjduiesc și ridic chiar acum cu mâna stângă semnul victoriei. Să mai fie și semnul victoriei, dacă tot sunt atâtea.

Poate greșesc, dar eu întotdeauna am ținut la Hefaistos și la Atena și i-am iertat orice au făcut, oricâte lovituri de stat și răpiri a declanșat domșoara Atena și indiferent de câte ori m-a executat el la ordin. Nu e și părerea lui Deu (Deucalion), fii-miu ori a lui Mene (Meneceu), frate-miu, care consideră că eu îi menajez prea mult pe cei doi. Deu este capabil să-i ierte lui Hefaistos toate atrocitățile, dar nu și că a creat instrumentul de tortură numit soacră și pe soacră-sa în particular, Pandoruța (cea cu cutiuța,

nimfomana autoare de lovituri de stat împreună cu Atena). Și chiar mă consideră pe mine responsabil pentru asta, căci Hefaistos a fost discipolul meu. Eu nu recunosc așa ceva: jur pe ce am mai sfânt, pe Maretti, i-phone, focul sacru, democrație și constituție, nu l-am învățat să creeze nici soacre, nici alte instrumente de tortură.

Oi fi greșind să fiu atât de înțelegător cu ei (Atena și Hefaistos), dar, în același timp, spre deosebire de alți zei, ei sunt singurii care regretă ce au făcut. Și acum au fost amnistiați, colaborează cu noul regim democratic (și cu mine), se ocupă de monitorizare în noul serviciu secret, iar eu, Mene (Meneceu) și Bebe inorogul îi supervizăm. Hefaistos a fost, oricum, forțat să mă execute, altminteri îl aștepta și pe el aceeași vacanță eternă pe Elbrus, la minus 30 de grade, în viscol, jeg, cu lanțuri, piroane și sfârtecat de bestii antropofage (nu mai mari bestii ca stăpânii lor).

Sărmanul Hefaistos a avut tot timpul (și încă mai are) coșmaruri cu mine: se vede înlănțuindu-mă și înfigându-mi pironul în piept, în râsetele batjocoritoare ale lui Știi Tu Cine... Zeus și ale lui Hermes și în potopul de flegme acide ale lui Hermes. A ars mereu în focul Gheenei din propria sa conștiință și a vrut să sară în Styx ca să se dezintegreze complet. Iar eu, sincer, îl consider mai curând victimă a sistemului decât călău. Ca în poezia ”Urma” cu coșmarul istoriei și absența urmelor, criminalul s-a ascuns în victimă... călăul s-a ascuns în victimă.

Și, din păcate, Hefaistos nu a fost doar victimă a sistemului, ci și a propriilor părinți, măreții și glorioșii conducători ai Olimpului, Madame Hera și Știi Tu Cine... Zeus. Aceștia l-au azvârlit amândoi în prăpastie când era doar un bebeluș pentru că era prea urât... să-l consume direct (ca pe mine și pe alții). Întâi l-a aruncat Știi Tu Cine... Zeus. Din nefericire pentru ei, mai respira, așa că l-a azvârlit și Madame Hera, pe bună dreptate zeița familiei, liber aleasă, logic, nu? Dar încă mai respira. Rămăsese doar șchiop. De atunci, nu l-au mai scos din ”slutu’”, ”șchiopu’” și ”handicapatu’”, chit că era meritul lor pentru asta. Având în vedere comportamentul lor față de el, eu interveneam adesea pentru el (un nepot altminteri inteligent, serios, bun la suflet și

priceput la meșteșuguri). Însă cel mai rău lucru pe care i l-au putut face a fost să-l pună călău al regimului, inclusiv al meu, unchiul, maestrul, colegul și prietenul său.

Față de Atena am iar mai multă înțelegere pentru că îi pare rău de ce a greșit (loviturile de stat de după revoluție, uneori pasivitatea față de Hermes, otrăvirea mea și a lui Her (Heracle), tentativa de a o storci pe Ile etc.). Încă țin la ea (a fost prietenă din adolescență și prima mea iubire), am colaborat împreună la multe lucruri frumoase (cum ar fi crearea oamenilor și înzestrarea lor cu rațiune și liber arbitru de către ea și transmiterea către oameni a științelor și artelor inventate de mine), ea m-a și salvat câteodată și, de ce să neg, a fost și ea la mijloc între Știi Tu Cine... Zeus și mine, între zei și muritori și între iubitele / nevestele mele și mine (la revoluție a transformat-o pe Ile în omiduță, una dintre lighioanele ei preferate și a vrut s-o strivească). E foarte dificil să fii la mijloc, să iei decizii și să le aplici.

Chiar acum îmi aduc aminte de clipele frumoase din adolescență, cum îi băgam mâna sub rochia aia lungă și enervantă, să-i ating fundul tare și bombat și sânii micuți, dar fermi. Pe atunci făceam planuri să ne jucăm ”de-a Bill și Monica în Biroul Oral” pe vârful Mytikas (până la urmă am făcut-o cu Ile și a fost, cred, cel mai fericit moment din viața mea, când m-am simțit, în sfârșit, eliberat și dacă nu în putere, măcar la putere). Curând după perioada frumoasă din adolescență, Atena m-a ajutat la crearea și înzestrarea oamenilor, dotându-i cu rațiune și liber arbitru și apoi la transmiterea către oameni a științelor și artelor.

Intervenea din când în când, uneori cu succesuri, cu replicile ei ”Prometeu e terminat, ce pericol să mai fie?” și ”stăpânii au nevoie de sclavi”, ca să fiu eliberat de pe Elbrus ori din Tartar și adus la palat. La un moment dat, a colaborat chiar cu rivala ei, Ile, pentru a mă salva pe mine și, de data asta, a condus armata amazoanelor, m-a eliberat și l-a storcit pe Hermes, răpitorul meu, nu pe Ile. Mai nou, Atena m-a blestemat să mă transform în pisicuță de Cheshire ca să merg să o ajut pe Ile, căzută în Țara Minunilor prin gura de la budă, ca să-și spele păcatele față de Ile (de când a în încercat s-o strivească). Ăsta da rol! Întotdeauna mi-

am dorit să fiu pisică, nu mai zic de Cheshire! Dar, în ciuda acestor lucruri, dacă mă întrebați, nu regret că le-am ales pe Hesi (Hesione, mama lui Deu – Deucalion) și pe Ile în prezent, și nu pe Atena.

Mai mult, nu am nostalgia Atenei pentru perioada chipurile fericită în care am colaborat împreună la palat, iar Știi Tu Cine... Zeus nu era sub influența malefică a lui Hermes și a lui Madame Hera. Ea și Știi Tu Cine... Zeus erau destul de apropiați și au ținut unul la altul. Atena îi consideră responsabili pentru tot ce s-a întâmplat exclusiv pe Hermes și pe Madame Hera. Nu este și opinia mea. La urma urmei, cine era conducătorul Olimpului? Cine avea ultima decizie dacă nu Știi Tu Cine... Zeus? În plus, Atena crede că mi s-a făcut o favoare să fiu primit la palat după ce, în urma războiului pierdut, titanii erau în Tartar și chiar frații mei, Mene (Meneceu) și Atlas fuseseră condamnați (Mene în Tartar, iar Atlas să susțină o chestie grea pe care nu o putea ține nici Her (Heracle), așa-zisa boltă cerească... ceea ce el, naiv, a crezut).

Într-adevăr, în războiul dintre titani și zei, eu am fost de partea zeilor, călcându-mi pe inimă și apreciind că ei reprezentau o evoluție față de mâncătorul de prunci, titanul Cronos, nenea Cronos. Și, sincer, abia așteptam un nou război. Știți, desigur adică probabil că nimic nu e sigur, ce mult îmi place mie războiul, de-asta am și purtat în ultimii ani, pe lângă blugii rupți și tociți, tricouri albe, în loc să stau în curul gol, în lanțuri, pe ger și viscol, pe Elbrus, cu pironul înfipt în piept și ficatul sfâșiat de bestia de vultur, bestia mai mică decât stăpânii ei. Și observ că tricourile mele albe au stimulat-o și pe Ile să le poarte... pentru pace în Siria și în onoarea mea (deși la început nu-i plăceau, iar ea preferă negrul, dar mai poftește uneori, în momente grele sau de criză, la zăpadă roz de căpșuni, piersici roz, curcubee din vitralii ori din bradul împodobit).

În ce-i privește pe titanii aflați în Tartar și eliberați la revoluția noastră democratică (împreună cu nenea Cronos), ei tot mă condamnă că am colaborat cu zeii (în război, apoi la palat)... nu mai zic de trecerile mele bizare și inexplicabile pentru unii

(oricât le-aș justifica) de la titani la zei, de la zei la muritori, de la muritori la animale (inorogul Bebe și Chiron centaurul) și de la animale la plante. Dar poate așa am readus legumele ca mine la putere, trăiască legumele! Mai mult, titanii nu-mi iartă că nu l-am acceptat drept lider pe nenea Cronos proaspăt eliberat din Tartar (era ca și cum aleg între Hitler și Stalin, Țarul și Califul Statului Islamic și eu m-am săturat să aleg astfel, nu mai vroiam să aleg între Știi Tu Cine... Zeus și nenea Cronos). Și nici nu mi-au zis ”mulțumesc” pentru că i-am eliberat (deși altminteri putrezeau și acum în Tartar), nici nu încearcă să mă asculte și să mă înțeleagă.

Ce să mai zic de titani, dacă însuși tati regretă că nu m-a mâncat el primul când eram mic, așa cum a făcut nenea Cronos cu bebelușii săi și Știi Tu Cine... Zeus cu mine, ca să-mi scoată gărgăunii din cap. Așa băiat drăguț, deștept și talentat care ar fi trebuit să aibă grijă de mine la bătrânețe să putrezească prin Elbrusuri și Tartaruri! Of, așa-i trebuie dacă a făcut prostii și așa-mi trebuie și mie dacă nu am știut să mă impun și să-l determin să nu-și bage coada și botul unde nu trebuie! Asta e valabil și pentru Mene, nu și pentru tăntălăii ăștia de frați mari și încurcă-lume ca Atlas (mare la înălțime) și Epi (Epimeteu) (mare la dimensiuni).

Și, legat de colaborarea cu Știi Tu Cine... Zeus, da, am colaborat, dar nu am făcut orice și nici nu am fost prieteni (din partea lui nu era, oricum, decât o legătură de tip stăpân-sclav, iar eu nu accept această paradigmă, nu vreau să fiu stăpânul ori sclavul nimănui). Și nu am fost vreodată nostalgic cum e Atena. După ce să fiu nostalgic: după Tartaruri și Elbrusuri ori după ședințele la palat la care vedeam statuile lor, mărețele realizări din tablourile cu propria mea execuție de pe Elbrus, cutia Pandorei și potopul și auzeam comentariile lor disprețuitoare și râsul lor batjocoritor? Dacă mă vedeți vreodată nostalgic, să-mi dați o pungă de gheață în cap pentru campania *Ice bucket* de conștientizare a sclerozei laterale amiotrofice (pe când și pentru Huntington?), apoi mă dezbrac, mă leg singur și-mi mănânc și ce nu am.

Chiar așa sunt dispus să mă pedepsesc în caz că voi fi nostalgic. Singurii de care mi-e dor și pe care abia aștept să-i văd (și

acum, deocamdată, pot, în ciuda bolilor, căci nu mai putrezesc pe Elbrus ori în Tartar, ci în propriul meu pat) sunt cei din echipa noastră. Ne vedem regulat, în fiecare săptămână, la ședințele noastre de vineri, ca să ne dăm un sărut gay salvator și o îmbrățișare titanică, să ne zdrobim oasele și să ne facem praf... praf de stele și să zburăm (dacă tot suntem praf cu toții). Ședința de vineri era programată înainte, pe vremea revoluției, la două noaptea, dar în prezent nimeni nu-și mai strică somnul de frumusețe pentru așa ceva (nici eu, nici Ile care mergem să dormim de la 10 seara, deși sunt și nopți în care nu putem dormi), așa că am mutat-o la o oră rezonabilă, la opt și un sfert.

***

Chiar vinerea aceasta ne vom reîntâlni. Să vă spun însă mai înainte ce mai fac cei din echipă. Încep cu cel mai bun prieten, Her (Heracle): frumușica musculoasă, cu păr auriu de la Chippendales, cea care mi-a dat prima un sărut gay salvator, se ocupă mai departe de sala de fitness, de beauty salon și de aprovizionarea noilor închisori cu mâncare bio de la fermele sale (asta da pedeapsă pentru olimpienii obișnuiți cu ambrozia și nectarul). Deși se jură că nu-și mai strică somnul de frumusețe, sunt convins că la nevoie o va face, dacă mai trebuie să facă o incursiune pe Elbrus pentru mine (sper că nu). Jill din filmul lui Terry Gilliam,"Brazil" (blonda care a îndrăznit să depună o reclamație în apărarea unui vecin arestat pe nedrept, deși știa că va fi executată ca teroristă, și totodată "conștiința" lui Ile, care-și ia tirul și o calcă dacă a greșit ceva sau deliberează prea mult) îl ajută în afaceri pe Her.

Pegas (unul dintre cârcotașii-șefi, vechi prieten, revoluționar și coechipier) și-a deschis o firmă de curierat (în locul lui Hermes)... rapid și precis (nu ca în România). E foarte rapid, prea rapid pentru noi ca să zburăm cu el, noi (eu și cu Ile) abia ne ținem pe picioare și nimerim buda. Nu mai încercăm să zburăm decât cu Bebe inorogul care e bolnav de inimă și el (a beneficiat deja de transplant, odată cu mine, în 2015, folosind inima creată

de mine la laborator) și se deplasează mai lent. Nu zburăm decât pe distanțe foarte scurte și cu multă grijă.

Apropo de Bebe inorogul (bestia noastră dragă, neagră și cu coarne, pardon, corn, animalu' din tatuajul lui Ile, care m-a tot trezit la viață cu lacrimile lui vindecătoare și fără de care nu am fi reușit nimic la revoluția noastră democratică din Olimp), acesta a rămas "Marele Blond" (atât de blond că a imigrat în Olimp), maestru la vânturi cu arome de parfumuri pariziene, guru și sfinxul care supraveghează discret Olimpul. Don Quijote continuă instructajul cu Bebe pentru a deveni din yahoo un unicorn (a făcut progrese, dar mai are de lucru desigur, adică probabil, că nimic nu e sigur, logic, nu?).

Frate-miu, Mene (Meneceu) (care a putrezit în Tartar din adolescență până la revoluția noastră democratică, bolnav de cancer și el) lucrează la proiecte de arhitectură și de monitorizare (la noul serviciu secret, împreună cu Atena și Hefaistos, trecuți de partea regimului democratic... deși nu-i poate ierta). Mă tot bate la șah, dar sper să-mi iau revanșa. În ciuda bolilor, închisorilor și traumelor, Mene se încăpățânează să transmită focul sacru alături de mine (și de întreaga noastră echipă) și chiar face ceva special pentru mine: mă lasă să-l duc (din când în când) la grădi pe fiul său, Bebe mic, în vârstă de patru ani, în virtutea faptului că nu sunt doar unchiul său, ci și elevul lui la limba chineză, limba lui maternă (și mai exersez pe drum).

Alex din romanul lui Oz, "Cutia neagră" (intelectualul rafinat și sceptic, analist al fanatismului, sfâșiat deopotrivă de politică, iubire și comunicare imposibilă, singurul care l-a scuipat pe Știi Tu Cine... Zeus (înainte de revoluție!), un erou pentru "o anumită parte a presei", respectiv un vierme de trădător pentru cealaltă), ne trimite salutări din Israel: continuă citostaticele și lupta cu cancerul. De asemenea, expediază un scuipat intelectual pentru zeii și Big Brotherii de pretutindeni.

Deu (Deucalion) (băiatul meu, strămoșul oamenilor și al lui Ile și totodată fiul vitreg al lui Ile (ea e maștera!)), supraviețuitorul potopului, colaborator la (r)evoluțiile noastre și proiectele noastre civilizaționale, continuă să sufere pentru mine și

Pământ, deși a emigrat cu succesuri și conduce stația orbitală de pe planeta VJ45, planeta artistică ce împărtășește experiențele celor refugiați pe ea și te ajută să te regăsești. Dar nu ne și arestează pe VJ45 (pe mine și pe Ile) dacă nu-i dăm șpagă Maretti, a zis clar de la început. Iar eu sunt dispus să împart Maretti cu el, nu și să-i dau șpagă. Am principii, logic, nu? Bune și principiile la ceva!

După cum ziceam mai înainte, înțeleptul Chiron centaurul (ah, atât de înțelept că a devenit noul lider democratic al Olimpului... eu nu aș fi făcut asemenea sacrificii și nu se poate spune că nu sunt o persoană care să nu se sacrifice, vărsându-mi sângele, scriind și compunând cu el, și e încă și mai greu să scrii și să compui cu sânge decât să ți-l verși), continuă să se sacrifice pentru Olimp, alocând puțin timp pentru el și pentru prietenul său, Melos (care se simte neglijat).

Dio (Dionysos), așa cum îl știți, zace mangă tot timpul (tot gratis ca Ile de la boala Huntington, că e zeul alcoolului), dar, dacă îi dai o pungă de gheață în cap (pentru campania *ice bucket* de ajutare a bolnavilor de scleroză laterală amiotrofică), poate compune și interpreta genial orice, de la muzică clasică la manele cathartice în versuri albe. Efectul pungilor cu gheață îl mai are pentru el și confruntarea cu fabrica de diplome din pieile jupuite ale competiției a lui Apollo care l-a jupuit mai întâi pe (ne)muritorul Marsias, inventatorul flautului, pentru că a fost mai bun ca el la muzică (după ce a trucat rezultatele concursului între el și Marsias), apoi ne-a luat la rând echipa și pe mine de mai multe ori.

Așa cum am zis, Dio l-a înfruntat cu curaj, luându-mi apărarea, făcând reclamații și interpretând (la flaut) rolul lui Marsias la festivalul ”AER” (”Aceasta E Revoluția”), în simfonia compusă de mine, dedicată lui Marsias, (intelectualilor) victime și martiri ai holocausturilor și tuturor celor care au suferit / suferă pe nedrept, chiar dacă eram absolut convins că, înainte să mă fac de râs ca dirijor și compozitor, o să ne întrerupă concertul și o să ne jupoaie pe toți, de la mine la plasatoare, portar și femeia de serviciu.

În ce mă privește, față de alte dăți în care fie putrezeam în închisoare, fie zăceam deprimat (devenit piatră din stânca de care eram înlănțuit), fie eram responsabil în paralel de trei planete și o ceream și pe a patra, merg câteva ore de la opt la douăspe, la cabinetul ginecologic, sunt implicat în proiecte culturale și de monitorizare, dar mă pregătesc de pensie pe caz de boală, ca Ile (cred că mi s-a urcat la cap că am drepturi, într-adevăr). Luăm deja pensia de revoluționar (și dizident) care nu e o compensație (nu există așa ceva, pentru suferința și / sau moartea nimănui), ci o recunoaștere simbolică, demnă de apreciat.

Dacă apreciez această recunoaștere (din partea noului regim democratic), încerc, în același timp, să nu mai pun la suflet bârfele, calomniile, acuzațiile și amenințările celor ostili și să le ignor. Cu câțiva ani în urmă, de pildă, a fost lansată o nouă bârfă în ce mă privește. Ile, chipurile, mă înșelase cu Chiron centaurul și concepuse niște vampitauri, produsul vampirilor și centaurilor. Eu am fost teribil de rănit, dar am adoptat totuși copiii în ideea de a-mi face o armată de vampitauri cu care să cuceresc nu doar Olimpul, ci întregul Pământ. Se știe doar ce atitudine militaristă am eu și ce mult iubesc eu războiul, logic, nu? Buni și vampitaurii la ceva!

Așadar, i-am luat pe micuții vampitauri, i-am ascuns într-un loc secret (pe care toată lumea îl știe, cu firmă luminoasă ca sediul Ku Klux Klan, organizație secretă, din ”Apolodor”) și i-am pregătit de luptă. Nimeni nu s-a mirat că i-am adoptat, se știe că și eu sunt vampir, prietenul lui Vampi-Ile din Țara lui Dracula, tata lui Dracula și al lui Soros (ceea ce eu însumi admit cu mândrie, așa e). Iar vampitaurii, cu aripi de liliac, colți de vampir, coadă și copite de centauri creșteau într-o zi cât alții în șapte ca Feții Frumoși, mă ascultau ca pe Justin Bieber și nu se temeau nici de Nigel Farage ori de Boris Johnson din Marea Britanie, prietenii recunoscuți ai vampirilor. Mă făceau mândru că sunt tată.

Și acum îmi continui antrenamentele și pregătesc lovitura finală. Când mă gândesc la ei, chiar dacă știu că sunt doar eroii unei bârfe, îmi dau lacrimile. Sper să nu dispară subit, fără urmă,

și sărmanii copilași-vampitauri (nu numai eu) și să continue istoria asta de coșmar din care nu m-am putut trezi încă. Ori în care, dacă mai e vreo urmă, rămâne exclusiv urma lanțurilor și a piroanelor. Nu, jur pe ce am mai sfânt, pe Maretti, i-Phone, focul sacru, democrație și constituție, mai bine urma unui sărut de vampir (de-al lui Ile sau de-al micuților vampitauri) decât a lanțurilor și piroanelor.

3. **Marile PUTEri și măreţele lor realizări**

Aş vrea eu să vă dau tuturor un sărut autentic de vampir şi să primesc şi eu de la voi toţi, dar, din păcate, pe Pământ lumea încă mai dispare fără urmă, înghiţită de coşmarul istoriei sau rămâne, în cel mai fericit caz, cu urme de lanţuri şi piroane ca mine, nu de colţi de vampir. Şi nu mă lasă deloc în pace marile PUTEri şi măreţele lor realizări care îi fac pe zeii olimpieni invidioşi.

Iată, de pildă, rățoiul Donald Trump este la fel de primitor ca întotdeauna, se încăpățânează să dea decrete anti-imigraţie (de restricţionare a accesului din Iran, Libia, Siria, Yemen, Somalia, Ciad şi Coreea de Nord), rupe părinţii de copii (expulzând părinţii copiilor refugiaţi, arestându-i pe copii (peste 2.300) şi lăsându-i singuri pe aceştia), vrea să desfiinţeze ”Loteria Vizelor”, a ordonat mobilizarea Gărzii Naţionale (4 mii, dublu faţă de numărul militarilor din Siria!) la graniţa cu Mexic în scopul contracarării imigraţiei clandestine a violatorilor, caută să strângă 25 de miliarde de dolari pentru construirea Zidului (”The Wall” ca-n Pink Floyd) de la graniţa cu Mexic (deşi fostul preşedinte al Mexicului, Vicente Fox a protestat direct şi ferm, în stilul meu: „I’m not paying for that fucking wall”) şi chiar a distribuit clipuri anti-musulmane pe contul său de Twitter, trei înregistrări publicate iniţial pe contul lui Jayda Fransen, lideră adjunctă a grupului de extremă-dreaptă Britain First (unul cu un musulman lovind un copil în cârje, altul cu unul care distruge o statuie a fecioarei Maria, musulmani care împing un adolescent pe fereastră şi-l bat până la moarte). Ruşinică, ruşinică, ruşinică, deşi ştim că nu îi pare rău, ci bine şi aşteaptă chiar un premiu pentru asta (şi noi voturi)!

Mai exact, planul expus de rățoiul Donald privind imigraţia este constituit din patru piloni. Primul pilon se referă la admiterea pentru cetăţenie a 1,8 milioane de imigranţi ilegali ajunşi la vârste fragede în Statele Unite, cunoscuţi ca ”Dreamers”... ”cei care îndeplinesc cerinţele legate de educaţie, muncă şi care dau dovadă de moralitate” (mai întâi s-a propus să fie acceptaţi dacă se validează de către Congres construcţia Zidului de la graniţa cu

Mexic și se strâng bani pentru el, deci, acești cetățeni au devenit, practic, monedă de schimb; apoi s-a solicitat permis de rezidență și lucru pentru aceștia, reînnoit din 6 în 6 ani). Al doilea pilon privește securizarea granițelor prin ridicarea Zidului la granița cu Mexic. Al treilea pilon are în vedere închiderea ”Loteriei Vizelor” prin care poate ajunge oricine în Statele Unite. Iar al patrulea pilon restricționează întregirea familiei imigranților la familia nucleară (soți și copii minori), nu și alte rude.

***

Din fericire, sunt și vești bune din Statele Unite (că am ajuns să-i plângem pe americani aproape ca pe sirieni de când rățoiul Donald Trump a ajuns președinte). Ah, săracii americani din țara tuturor viselor! Există, în continuare, reacții de rezistență la politica rățoiului Donald. Astfel, un tribunal federal (un judecător din statul Hawaii) a blocat și cel de-al treilea decret anti imigrație al lui Trump. Interdicţia viza cetăţenii din Iran, Libia, Siria, Yemen, Somalia, Ciad şi Coreea de Nord, precum şi o serie de oficiali din Venezuela.

Mai exact, statul Hawaii a dat în judecată administraţia Trump, argumentând că legea federală cu privire la imigraţie nu îi conferă autoritatea de a impune o astfel de restricţie împotriva celor şase state (Iran, Libia, Siria, Yemen, Somalia, Ciad). Hawaii nu a ridicat obiecţii legale cu privire la restricţiile ce vizează Coreea de Nord și Venezuela. La rândul său, judecătorul federal Derrick Watson din Honolulu, care a blocat cel de-al doilea decret, afirmă că interdicţiile „discriminează în mod evident pe baza naţionalităţii” într-un mod în care subminează „principiile fundamentale ale acestei naţiuni” şi că administraţia nu a a reuşit să dovedească că interesele naţionale ale Statelor Unite ar avea de suferit prin primirea vizitatorilor din ţările vizate. De asemenea, James Robart a reușit să blocheze primul decret admițând plângerea procurorului general al statului Washington, Bob Ferguson, care considera aceste măsuri neconstituționale pe motiv că afectează locuitorii și industriile și

reprezintă ordine arbitrare (nu există o amenințare reală din partea refugiaților). O, ba da, rățoiul Donald are dreptate: bebelușii teroriști reprezintă un pericol pentru securitatea națională, logic, nu?

Similar, în opoziție cu rățoiul Donald, Joshua Geltzer, director executiv al *Institute for Constitutional Advocacy and Protection at Georgetown Law*, crede că decretul nu protejează securitatea națională. Karen Korematsu, fiica unui japonez-american încarcerat în al doilea război mondial (pe motiv că japonezii-americani reprezintă un pericol), împreună cu avocații, ei, apreciază că decretul discriminează minoritățile și unele țări cu majoritate musulmană. Lisa Blatt, avocat, reprezentanta unui ONG iranian, susține că decretul stigmatizează minoritățile. Asociația Directorilor de Artă se împotrivește decretului pentru că a fost nevoie să-și anuleze sau amâne expoziții din acest motiv (ca cea a sculptorului iranian-canadian Parviz Tanavoli ori a decoratorului sirian Khaled Al-Saa'i).

Din păcate, în decembrie 2017, Curtea Supremă s-a arătat de acord cu al treilea decret, permițându-i intrarea în vigoare. Apoi, în urma unei reevaluări din aprilie 2018, la plângerea statului Hawaii, judecătorii de la Curtea Supremă înclină să respingă sesizarea și să accepte decretul. Într-un final, aprobă cel de-al treilea decret pe 26 iunie 2018, singurul stat eliminat de pe listă fiind Ciad.

***

În ce privește politicile anti-refugiați ale rățoiului Donald (propunerile privind cei patru piloni) au decis împotrivă chiar republicanii din Congres. Și un tribunal din San Diego s-a opus măsurii arestării copiilor refugiați și separării de părinți. Părinţii trebuie - mai puţin dacă prezintă un pericol pentru copiii lor - să fie reuniţi cu copiii în termen de maximum 14 zile în cazul copiilor în vârstă de până în cinci ani şi în termen de maximum 30 de zile în cazul celorlalţi, a hotărât tribunalul californian, care cere Guvernului federal ”să înfrunte condiţiile haotice pe care le-

a creat". Iar protestele internaționale (la care am participat și noi) au ajutat la conștientizare, sensibilizare și renunțare la măsura arestării copiilor și a separării copiilor de părinți. La nivel local, au participat la proteste și celebrități ca Susan Sarandon care a fost arestată împreună cu alte 600 de femei. Bravo! Dacă n-au milă de copii, ce să ne mirăm de ceilalți?

***

Mai e și un alt aspect pozitiv: ancheta condusă de Mueller în legătură cu interferențele Rusiei (Țarului Putin) în campania electorală a rățoiului Donald a dat deja primele rezultate. La sfârşitul lunii octombrie 2017, trei apropiaţi ai preşedintelui SUA au intrat în vizorul justiţiei americane pentru conspiraţia împotriva SUA, spălarea de bani, falsul în declaraţii şi nedeclararea de conturi deţinute în străinătate (fostul său director de campanie Paul Manafort, asociatul acestuia, Rick Gates și fostul consilier pe probleme de politică externă al lui Trump - George Papadopoulos). În legătură cu interferențele Rusiei în campanie, sunt anchetați acum fostul director de campanie, Paul Manafort, adjunctul său, Rick Gates, fostul avocat al preşedintelui, Michael Cohen, consilierul prezidenţial Jared Kushner (ginerele lui Trump), fostul consilier prezidenţial pe probleme de securitate naţională Michael Flynn și Carter Page, consilier prezidențial.

În ce-l privește pe directorul de campanie, The New York Times (NYT) a publicat un document încă din 2016 care părea să arate că Paul Manafort a încasat milioane de dolari de la interese proruse din Ucraina. Mai mult, investigatorii federali l-au acuzat pe fostul manager de campanie al lui Trump, Paul Manafort, că a influenţat potenţiali martori în timp ce era eliberat pe cauţiune înaintea unui proces privind frauda bancară, folosind telefonul și o aplicație de mesaje criptate. Apoi au apărut noi acuzații în legătură cu asocierea dintre Paul Manafort și Konstantin Kilimnik, suspectat de legături cu spionajul militar rus, ambii luați în vizor pentru obstrucționarea justiției și complot în vederea obstrucționării justiției. În sfârșit, Paul Manafort a fost trimis la

închisoare, după acuzațiile de influențare a martorilor pe parcursul anchetei. Ulterior, Manafort a fost găsit vinovat pentru fraudă fiscală și bancară.

În paralel, 13 troli și 12 ofițeri de contraspionaj rus, cu cetățenie dublă ruso-americană au fost arestați pentru implicarea în campanie (piratare de informații împotriva lui Hillary Clinton, candidata democrată la prezidențialele din 2016). Apoi, un fost consilier prezidențial, Carter Page, pus deja sub supraveghere FBI, a recunoscut că a fost consilier informal al guvernului rus într-un interviu CNN, dar neagă că ar fi fost agent sau în legătură cu agenți ruși. Inclusiv tweeturile președintelui au intrat în vizor din perspectiva unei eventuale obstrucționări a justiției. Iar Donald McGhan, consilier juridic la Casa Albă, a început să colaboreze cu Mueller, în cadrul anchetei privind amestecul Rusiei în alegeri.

În ce-l privește, rățoiul Donald a negat de la început implicarea Rusiei (inclusiv la summitul cu Țarul Putin, în care a lăsat să se înțeleagă că el crede mai curând în Țarul decât în instituțiile americane!) și orice colaborare cu Rusia în acest sens și a cerut parlamentarilor republicani să renunțe la anchetă, apoi a declarat că ar putea să nu păstreze distanța față de ancheta-”vânătoare de vrăjitoare” a lui Mueller și să acționeze în justiție pe ”democrații furioși”, partizani ai acesteia.

Ulterior, după summitul cu Țarul Putin de la Helsinki, în urma presiunilor și criticilor, a doua zi după summit, a recunoscut amestecul Rusiei în alegerile prezidențiale, deși neagă că ar fi cedat ceva la summit. Totuși, nu a admis vreun impact al amestecului Rusiei în alegeri, nici vreo colaborare cu Rusia. În continuare, consideră că Mueller nu e credibil și se află în conflict de interese, așa că ar trebui să i se interzică ancheta. Apoi, a revenit și a contestat din nou amestecul Rusiei în alegeri. Și-i cere secretarului Justiției Jeff Sessions să pună capăt anchetei privind amestecul rus în alegerile prezidențiale din 2016. Masteri-chefi la minciunele și în Statele Unite, nu doar în restul lumii?

În schimb Mueller susține că e nerăbdător să-i adreseze întrebări președintelui, deși recunoaște că practic nu poate inculpa

un preşedinte în exerciţiu. Avocaţii răţoiului Donald Trump l-au sfătuit însă să refuze audierea din ancheta asupra implicării Rusiei în alegerile americane. Avocaţii preşedintelui se tem că Trump (care are un istoric de declaraţii false şi ocazii în care s-a tot contrazis) ar putea fi acuzat de anchetatori de minciună. Dar răţoiul a spus că e dornic să se supună investigaţiei, apoi a revenit precizând că ezită pentru că declaraţiile lui în cadrul anchetei ar putea fi folosite pentru a fi acuzat de sperjur.

Însă refuzul preşedintelui de a fi audiat va deschide posibilitatea ca Mueller să ceară acestuia să depună mărturie în faţa unui mare juriu, care ar stabili o luptă în instanţă ce ar putea escalada până la a fi decisă de Curtea Supremă. Refuzul (prin faptul că are ceva de ascuns) ar putea avea și un impact politic asupra imaginii sale și a celei a republicanilor. Echipa de avocați se opune și mai puternic mărturiei în fața unui mare juriu și totodată afirmă că răţoiul Donald nu se va grația chiar dacă are această posibilitate.

Iar fostul șef de campanie, Steve Bannon, îl acuză și el de trădare într-un interviu inclus într-o carte despre Casa Albă scrisă de jurnalistul american Michael Wolff - „Fire and Fury: Inside the Trump White House“. Conform acestuia, fostul strateg-şef al liderului Casei Albe a spus că fiul preşedintelui american Donald Trump Jr. a comis o „trădare“ întâlnindu-se cu o avocată rusă – Natalia Veselniţkaia - care oferea informaţii compromiţătoare despre Hillary Clinton și că ar trebui chemat FBI-ul. Întâlnirea respectivă s-a desfăşurat pe 9 iunie 2016 și i-a avut drept participanți pe Donald Trump Jr., Jared Kushner, ginerele actualului preşedinte şi Paul Manafort, fost director de campanie al lui Trump.

Desigur, răţoiul Donald, aşa cum ne aşteptam, îl consideră pe Steve Bannon nebun: „Steve Bannon nu are nimic de-a face cu mine sau cu preşedinţia mea. Când a fost concediat, nu şi-a pierdut doar slujba, ci şi minţile“. Logic, nu? Din păcate, Steve Bannon nu a rămas nebun, ci a dezmințit ulterior acuzațiile din carte, afirmând că s-a referit exclusiv la Paul Manafort. Apoi fostul strateg al Casei Albe, Steve Bannon, a declarat că vrea să

fie intervievat doar de procurorul special Robert Mueller și a ajuns la o înțelegere cu acesta în acest sens.

De partea rățoiului Donald, au fost însă republicanii din Comisia pentru servicii secrete a Camerei Reprezentanţilor care au anunţat că nu au găsit nicio dovadă că ar fi existat o colaborare între campania lui Trump şi Kremlin în cadrul alegerilor prezidenţiale americane din 2016, în ciuda anchetei serviciilor secrete care au constatat că Rusia a intervenit în alegerile americane. Oricum, intervenția Rusiei în alegeri este, pentru republicani, una care nu influențează decisiv. „Concluzia este că ruşii au luat măsuri împotriva alegerilor noastre din 2016 şi credem că vor face acest lucru în continuare. Nu am găsit vreo dovadă că Trump sau campania lui ar fi colaborat cu ruşii", a menţionat Conaway, șeful anchetei penale din Congres.

Ca să se opună investigației lui Mueller, rățoiul Donald ia în calcul chiar demitarea procurorului general adjunct Rod Rosenstein. Decizia vine după ce FBI a percheziţionat biroul avocatului personal al lui Trump pentru a căuta informații despre plata către actrița porno Stormy Daniels cu care a avut rățoiul Donald o aventură. Apropo, avocatul personal al lui Donald Trump, Michael Cohen, ar fi primit o plată secretă în valoare de cel puţin 400.000 de dolari, pentru a mijloci negocieri între preşedintele ucrainean Petro Poroşenko şi omologul său american, au declarat surse de la Kiev. Felicitări!

Mai târziu, Mueller a găsit dovezi că avocatul Michael Cohen a călătorit la Praga unde s-a întâlnit cu cetățeni ruși, în ciuda declarațiilor lui mincinoase că nu a vizitat niciodată Praga. Mai mult, după "Washington Post", avocatul a cerut 1 milion de dolari de la Qatar pentru a beneficia de contracte în al doilea mandat al lui Trump. Procurorii investighează şi împrumuturi de peste 20 de milioane de dolari ale lui Cohen. Michael Cohen a pledat vinovat în procesul de fraudă fiscală și bancară și de încălcare a legislației finanțării campaniei electorale, inclusiv în ce privește plata pentru actrița porno Stormy Daniels și pentru Karen McDougal, playmate Playboy cu care rățoiul ar fi avut

relații sexuale, la cererea rățoiului Donald. Acesta din urmă neagă atât relațiile, cât și plățile.

Rățoiul Donald crede că oficialii din justiție nu au făcut suficient pentru a-l proteja. Consilierii lui Trump i-au sugerat că ar putea exista motive foarte serioase pentru această concediere a lui Rosenstein, procuror general adjunct. Ei consideră că Rosenstein este victima unui conflict de interese din moment ce este martor în investigaţia lui Mueller pentru că el a redactat memoriul care justifica concedierea fostului director al FBI, James Comey.

Apropo de Comey, acesta spune că e posibil ca rușii să aibă informații compromițătoare despre rățoiul Donald și totodată îi realizează liderului american, celui care l-a concediat, un portret devastator, fără menajamente în cartea sa ”A Higher Loyalty” ca un personaj cu un ego hipertrofiat, mincinos, fără scrupule și responsabilitate în jobul său, care a văzut FBI ca pe biroul său de investigații personal. Iar altă carte a lui Bob Woodward, ”Frica: Trump la Casa Albă” arată conflictele dintre președinte și consilierii săi (aceștia din urmă mergând până la a-i ascunde documente de teama reacției rățoiului Donald). O dovadă în plus a conflictelor este oferită de un consilier care vorbește în New York Times despre mișcarea de rezistență la politicile și reacțiile președintelui din partea consilierilor.

***

O altfel de reacție de rezistență la politicile rățoiului Donald Trump a fost boicotarea petrecerii de Crăciun organizate de Trump la Casa Albă de către CNN. Mai mult, după nenumăratele atacuri ale rățoiului Donald la adresa presei pentru *fake news*, peste 100 de publicații s-au unit într-un demers coordonat împotriva sa (editoriale anti-Trump). Aceastea ne-au inspirat și pe noi să ne compunem propria noastră urare de rezistență și de luptă: ”să vă înece mireasma bradului și a cozonacilor pufoși și aromați, și nu valurile Mediteranei ca pe refugiați, să vă răpească muzica veselă a colindelor și clinchetul de zurgălăi și nu

închisorile chinezești (pentru organe), cele coreene, siriene sau Statul Islamic, să vă ghiftuiți cu sărmăluțe și mămăliguță, fără să vă intoxicați cu penalii și să vomitați legile INjustiției. Să nu vă deruteze imaginile din jocurile video și filmele cu zombie folosite de propaganda rusă, mai bine vă concentrați pe salvarea paharului de bere ca unii londonezi în timpul atentatelor teroriste". E valabil și pentru mine și Ile, chit că e bere fără alcool.

Le doresc sărmanilor americani să nu-și piardă whiskey-ul ori berea (cu sau fără alcool), fie și la cele mai sângeroase atentate, comise de bebelușii invadatori, teroriști desigur, adică probabil căci nimic nu e sigur. Din păcate, mai am o veste proastă din Statele Unite: echipa de supereroi a lui Eric Cartman din "South Park" e luată drept una de violatori și criminali (ca bebelușii teroriști invadatori) din cauza știrilor false de pe Facebook. Dacă spune Facebook că e adevărat, atunci e adevărat. De când tot atenționăm cu privire la știrile false de pe Facebook cum ar fi cea din campania prezidențială din Statele Unite conform căreia papa Francisc (adversar în realitate al rățoiului Donald) îl susține pe rățoiul Donald Trump (ce avusese milioane de vizualizări pe Facebook)! S-a tot zis că o se ia măsuri: amenzi, închiderea site-urilor, tăierea surselor de finanțare (reclame), marcarea știrilor false (cu un steguleț), campanii de conștientizare etc. Le așteptăm practic.

Iată și o veste bună din Statele Unite: un băiat din "South Park", Tweek, a trimis plăcințele în scopul de a îmbuna regimul nord-coreean pentru a opri cursa înarmării nucleare. Apropo de Coreea de Nord, China și armele nucleare, trei companii chineze ajută regimul nord-coreean să fabrice arme nucleare (Dandong Kehua Economy&Trade Co., Dandong Xianghe Trading Co. şi Dandong Hongda Trade Co. - suspectate că au făcut schimburi de peste 750 de milioane de dolari cu Coreea de Nord în ultimii cinci ani, fiind implicate în comerţul cu cărbune, fier, plumb, zinc, argint şi laptopuri). Ele au fost sancționate de americani. Iar Coreea de Nord a furnizat arme Siriei (inclusiv chimice) și Myanmarului, în ciuda sancțiunilor ONU (contracte de 200 milioane de dolari în 2017). ONU a confirmat în ce privește

armele chimice livrate Siriei. Încă o dovadă că teroriștii-șefi ai popoarelor colaborează bine.

Altminteri, în ciuda performanțelor nucleare, personalul armatei nord-coreene se confruntă cu igiena precară, refolosirea tampoanelor menstruale, violuri şi duşuri reci cu şerpi şi broaşte, după mărturia unui fost sergent, Lee So Yeon. Impresionantă și povestea nord-coreeanului Ji Seong-ho, bărbatul cu o mână și un picior amputate, care a ajuns chiar în Congresul american, fluturându-și cârjele de lemn. În 1996, când a izbucnit foametea în Coreea de Nord, bărbatul (atunci adolescent) a supraviețuit mâncând iarbă și șobolani (ca-n Siria acum pe vremea războiului). La un moment dat, a încercat să fure căbune dintr-un tren, dar a leșinat de foame și a fost călcat de acesta. Atunci, i s-au amputat o mână și un picior fără anestezie. Apoi, a reușit să fugă din Coreea de Nord. Astăzi, Ji conduce un grup Acţiune şi Unitate pentru Drepturile Omului, al cărui scop este să-i ajute pe alţi nord-coreeni să scape de sub regimul lui Kim Jong-un. Din păcate, restricțiile de acces ale rățoiului Donald vizează inclusiv persoanele din Coreea de Nord. Mai mult, mărețul și gloriosul conducător se poate lăuda și cu eroica faptă de a-și asasina propriul frate, Kim Jong-nam cu un agent chimic VX, o substanță neurotoxică. Iar de curând, în Coreea de Nord, s-au interzis și băutul și cântatul și a fost anulat festivalul berii din noiembrie 2017, ca răspuns la sancțiuni, a spus mărețul și gloriosul lider, Kim Jong-un. Cum? Mai era ceva de interzis, că era ca în Siria sau la Statul Islamic? Și o mai avea un pic și-i ajunge din urmă rățoiul Donald Trump cu politicile sale! Cu atât mai mult, că la întâlnirea despre gestionarea armelor nucleare, rățoiul Donald a apreciat că e o ”onoare” să întâlnească ”o persoană foarte talentată”, cu o ”mare personalitate”, precum mărețul și gloriosul conducător din Coreea de Nord.

***

Dacă Statele Unite și Coreea de Nord se întrec în interdicții, Rusia se depășește pe sine în ce privește propaganda. Felicitări (merită Premiul Nobel)! Astfel, în 2016, Ambasada Rusiei din

Londra a prezentat imagini din jocuri video (”*Command and Conquer*”) și din filme horror cu Zombie (”*Dead Snow*”) ca reale, condamnând în mod fals prin aceste imagini rebelii din Siria pentru atacuri chimice şi pretinzând că luptă cu nazismul şi terorismul. Măi, animalelor naziste și teroriste! Din nefericire, realitatea este cel mai horror film și joc video.

Apoi, în noiembrie 2017, Ministerul rus al Apărării a acuzat Pentagonul că îi acoperă în Siria pe jihadiştii din Statul Islamic (SI) şi a difuzat o serie de imagini pentru a demonstra acest lucru, însă dovezile „absolut convingătoare“ prezentate sunt de fapt capturi dintr-un joc video („*AC-130 Gunship Simulator: Special Ops Squadron*“). Le dorim Țarului Putin, trolilor și armatei ruse succesuri și mai mari la propaganda cu jocuri video și filme cu zombie (la fel de mari ca ei înșiși). Eu, recunosc, sunt zombie (ca Ile și nenumărați alții), dar nu și trol (de la fabrica de troli din Rusia) și asta îmi conferă o anumită demnitate. Tocmai am conștientizat asta. Ce revelație!

Mai nou, până şi Moș Crăciun a devenit subiectul propagandei ruse. Astfel, Moș Crăciun e luat ostatic în SUA de Moș Gerilă, omologul rus al lui Moș Crăciun într-un filmuleț de propagandă al canalului Russia Today. Un băiețel american îl găsește pe Moș Crăciun legat fedeleș lângă brad de Moș Gerilă (se știe ce-mi plac mie lanțurile). „Am fost lovit de Crăciun. Hackerii ruşi“ este mesajul care apare ulterior pe ecran. Apoi băiețelul trebuie să recite o poezie în limba rusă lui Moș Gerilă, altfel rămâne fără cadou (sau poate e deportat în Siberia). Și în copilăria lui Ile Moș Crăciun fusese răpit și înlocuit de Moș Gerilă rus comunist, numai că Ile știa poezii în limba rusă de la școală. Nu ni-l luați iar pe Moș Crăciun, nu vrem să dispară din nou înghițit de coșmarul istoriei! Fără urmă sau doar cu urma lanțurilor!...

Până şi Comisia Europeană s-a sesizat și acuză Rusia că răspândeşte deliberat informaţii mincinoase pentru a destabiliza UE. Cele mai recente poveşti false lansate de Moscova sunt ştirile că Franţa are de gând să interzică simbolurile de Crăciun sau că Suedia va introduce obligaţia de a semna o declaraţie de consens

înainte de a întreține relaţii sexuale. Comisia Europeană a format un grup de experţi pentru contracararea ştirilor false şi a propagandei. Din stuctură fac parte 39 de specialişti din domeniile IT, mass-media, mediul academic, reprezentanţi ai reţelelor de socializare Facebook şi Twitter, dar şi ai gigantului Google. Din acest grup face parte şi un profesor universitar din România, Alina Bârgăoanu, decan al Facultăţii de Comunicare şi Relaţii Publice din cadrul Şcolii Naţionale de Studii Politice şi Administrative (SNSPA), Bucureşti.

Și mai avem o veste bună legată de propaganda din Rusia: Twitter nu mai publică conținuturi sponsorizate de fabrici de troli precum *Russia Today* și Sputnik, iar Facebook a închis 270 de pagini operate de o altă agenție rusă de troli (IRA – *Internet Research Agency*) pentru a influența alegerile din străinătate (pe Facebook funcționează circa un sfert de miliard de conturi false și o propagandă rusească dezlănțuită cu miliarde de share-uri). Zuckerberg a fost chemat în fața congresului american, iar parlamentul britanic l-a convocat și el. Tot Facebook a închis pagina *Inside Syria Media Center*, operată de ruși, unde au fost difuzate știri precum cea că fundațiile plătite de Occident și opoziția au pus în scenă (folosind actori) atacuri chimice.

Prin trolii ei (*Russia Today*, Sputnik, bloggeri ca Vanessa Beeley, *Internet Research Agency* – fabrica de troli etc.) aceasta atacă inclusiv echipele de salvare de la Syria Civil Defence, ”White Helmets” (”Căștile Albe”, salvatorii a peste 100.000 de vieți și cei care documentează războiul din Siria, filmând și oferind informații despre numărul celor uciși) (nimic nu trebuie să rămână curat, logic, nu?), potrivit raportului Syria Campaign din decembrie 2017: mesajele lor au ajuns pe Twitter la 56 milioane utilizatori în 2016 și 2017. Multe informații false sunt și despre atacurile cu gaz sarin din aprilie 2017, din Khan Sheikhoun, unde chiar ONU a concluzionat că responsabilitatea aparține regimului sirian.

În ce privește echipele de salvare, acestea sunt acuzate de terorism, logic, nu? Purtătorul de cuvânt al Ministerului Afacerilor Externe rus, Maria Zakharova, a susţinut pe data de 4

mai, pe pagina de Twitter a Ministerului, că grupul a fost creat din anumite raţiuni pe teritoriul Turciei de către un fost ofiţer britanic de informaţii şi specialist în securitate, respectiv de J. Le Mesurier, care are o experientă bogată în intervenţia umanitară a NATO. Vanessa Beeley descrie într-un articol din Sputnik echipele de salvare drept un mijloc de propagandă care sprijină neo-colonialismul occidental şi teroriştii jihadişti din Siria, un grup fondat probabil de spionul britanic J. Le Mesurier, atât de iubitor de oameni încât recurge inclusiv la scuturi umane. Pe de altă parte, propaganda privind măreţele realizări ale regimului sirian înfloreşte - chiar Ile a primit un mesaj pe mail (în română) despre situaţia atât de fericită din Siria, epocă de aur, logic, nu? Nu se poartă văl, au fost interzise organismele modificate genetic, iar regimul e foarte popular!

Asta nu ne miră. Ne-ar mira opusul şi lucrurile nu se opresc aici. În Rusia se apreciază libertatea de opinie ca dovadă că 43 de persoane au fost arestate în 2017 pentru mesaje de pe reţelele de socializare (dintre care 5 plasate la spitale de psihiatrie ca pe vremea comunismului... dar oare a trecut vremea lui?) şi au existat 115.706 cazuri de restricţii privind libertatea pe net, o crimă şi 66 de cazuri de violenţă împotriva bloggerilor / jurnaliştilor conform unui raport ”Agora”, un grup specializat în drepturile omului (pentru anul 2017).

A fost arestat inclusiv un fost lucrător la o ”fermă de troli”, Marat Mindiarov, care dăduse interviuri jurnaliştilor americani de la *The Washington Post* şi *The Associated Press*: „Primul tău sentiment când ajungi acolo este că te afli într-un fel fabrică care transformă minciuna într-o linie de asamblare industrială”, a spus el. Acesta a fost reţinut de poliţişti pentru un presupus telefon dat într-un sat din apropiere unde ar fi plantat o bombă. Iar jurnalistul de investigaţie Maxim Borodin care a scris despre mercenarii ruşi de la compania Wagner din Siria a murit şi el suspect (poate aruncat de la balcon).

Cu procese şi condamnări staliniste se confruntă şi prizonierii politici ucraineni. De aceea, Oleg Sentsov, cineastul ucrainean, prizonier politic, arestat de serviciile secrete ruseşti (FSB) în

2014, sufocat cu o pungă de plastic până la leșin pe drum spre închisoare, torturat în anchetă și condamnat la 20 de ani de închisoare pentru terorism (adică... s-a împotrivit anexării Crimeei)), a intrat în greva foamei pentru aproape 5 luni pentru a cere eliberarea deținuților politici ucraineni. Declară că nu renunță la convingerile sale, că cine nu e pregătit să sufere și să moară pentru convingerile sale are convingeri slabe. Mulți actori și regizori de la Hollywood, din Europa (cei din Cehia și Franța au făcut și ei greva foamei în lanț în fața ambasadei Rusiei) și în particular din România (regizori precum Radu Jude, Alexandru Solomon, Alexandru Dabija şi actori precum Bogdan Zamfir, Andrei Runcanu sau Ioana Bugarin) îl susțin. Toți sunt trădători și teroriști, logic, nu?

Manipularea apare și în inițiativa FSB de a atrage și apoi aresta tineri opozanți ai Țarului, cum ar fi studentele Anna Pavlikova, în vârstă de 18 ani şi Maria Dubovik, în vârstă de 19 ani, condamnate pentru extremism. Ruslan, de fapt agent FSB, racolează tineri anti-Putin cunoscuți pe rețelele sociale. Le câștigă încrederea și organizează o mișcare ”Noua Grandoare”. Redactează un program politic şi creează cinci departamente în cadrul mişcării, şi anume finanţe, juridic, comunicare, recrutare şi operaţiuni active. Deschid și un canal pe Youtube pentru promovare. ”Un provocator cinic m-a înfundat”, mărturisește un tânăr arestat după ce s-a alăturat grupului când a găsit un fluturaș în cutia poștală.

Iar Departamentul de Stat al SUA a criticat nu numai România pentru legile INjustiției, ci și Rusia pentru că o nouă lege a media permite Ministerului Justiţiei din Rusia să considere jurnaliştii străini drept „agenţi străini” (ah, agenții și agenturili străini, toți trădătorii, teroriștii și dușmanii poporului!), iar aceasta reprezintă o amenințare asupra libertăţii presei. Radio Europa Liberă și Vocea Americii sunt declarate oficial de ruși agenți străini, exact ca pe vremea comunismului. Și Țarul Putin compară apoteotic comunismul cu creştinismul şi mumia lui Lenin cu moaştele sfinţilor creştini. Exact așa e! I-or fi spus trolii cumva sau a avut el o revelație?

Apropo de propagandă și libertatea jurnaliștilor, îmi aduc aminte de ziarista ”Bondoaca” Julieta Leguizamon din romanul ”Cinci colțuri” al lui Mario Vargas Llosa: în ciuda riscurilor (căci putea fi torturată până la moarte ca fostul ei șef), aceasta a refuzat să mai calomnieze personalități (din motive politice) în revista ei de scandal. Mai mult, a reușit să dărâme o dictatură (a președintelui Alberto Fujimori și a șefului serviciilor secrete... ”Doctorul”) printr-un articol critic la adresa puterii (pe care a acuzat-o direct de moartea șefului ei, Rolando Garro) și printr-o plângere penală însoțită de înregistrări relevante (care au avut un impact surprinzător).

De asemenea, Gherasim Țic, fost deținut politic din vremea comunismului (care a putrezit timp de 14 ani în temnițele comuniste de exterminare - Deva, Jilava, Capul Midia, Aiud, Baia Sprie (în mina de plumb) și Gherla), susține în volumul intitulat emblematic ”Tinerețe furată” (scris la 86 de ani) că a rezistat, a fost bucuros să sufere pentru neamul românesc și nu și-a pierdut umanitatea, nu s-a lăsat spălat pe creier ca să devină om nou comunist (și să meargă să se închine la moaștele sfântului Lenin, vorba Țarului): „Nu am suferit o mutilare morală sau intelectuală. Comuniştii nu au reuşit acest lucru“.

Ba chiar a învățat engleză și germană în ciuda riscurilor și a pedepselor crunte (lanțuri, bătăi cu bastoane de cauciuc, izolare etc.): „Ungeam o sticlă cu scuipat, pe urmă cu o săpun, pe urmă cu praf de DDT sau cu perete, dacă nu aveam asta, şi pe urmă, scriam cu un beţişor, cu un pai. Aşa am învăţat cuvintele. Aşa am învăţat engleză şi germană”. Incredibil, demn de apreciat, sunt invidios, eu nu am apucat să studiez vreo limbă străină la închisoarea de pe Elbrus, ci numai freamătul înfiorător al aripilor bestiei de vultur, râcâitul ghearelor metalice și plescăitul ciocului hulpav și îmbăloșat, înfruptându-se din ficatul meu. Și, că tot vorbim de lecții, experiența carcerală a constituit pentru mine nu lecția de engleză, germană sau de supraviețuire măcar, ci lecția de disperare, agonie, descompunere și moarte. Dar, după toate astea, la un moment dat, foarte târziu, a venit și învierea.

4. China: Marele Zid și Marile Ziduri

Sper că va urma învierea după disperare, agonie, descompunere și moarte și în China în care te confrunți nu atât cu Marele Zid, cât cu Marile Ziduri ale persecuției, corupției și cenzurii (”The Wall” ca-n Pink Floyd). Iată, de pildă, persecuția cultului Falun Gong în China: din anii ‘2000, de când au început arestările masive la adresa cultului Falun Gong (din cauza popularității crescânde a cultului... regimul comunist chinez nu vrea să fie cineva mai popular ca el), un cult desprins din învățăturile vechi budiste, bazat pe principiile ”adevăr, compasiune, toleranță”, au dispărut în închisoare cu milioanele. Mii și mii au fost torturați până la moarte, respectiv mii și mii cu organele prelevate anual. Sunt deținuți chiar și copiii, la fel ca în Siria, Coreea de Nord ori în Palestina. Sute de mii ajung în lagăre de muncă unde devin o bancă vie de donatori de organe.

Revoltați de toate acestea, medici precum dr. David Kilgour, ex-secretar de stat canadian şi dr. David Matas, avocat specializat în materia drepturilor omului, fondatorii fundației DAFOH (*Doctors Against Forced Organ Harvesting*), au demonstrat prelevarea forțată de organe (în special de la membri ai cultului Falun Gong) în raportul lor și au lansat o campanie la nivel internațional împotriva recoltării forțate de organe.

În China, la închisoare, prin grija regimului comunist chinez față de popor, un exemplu de adevăr, compasiune și toleranță și el, mare maestru și master-chef numai la minciunele, corupție și abuzuri (în serviciu) ca politicienii noștri, condițiile sunt atât de umane încât nu mai vrei să pleci niciodată de acolo. Mai exact, ești stimulat să recunoști că ești diavolul, ai distrus Pământul și planeta Krypton a lui Superman cu bastoane electrice (până nu se mai recunoaște nimic din fața ta ori organele sexuale), pus să faci tot felul exerciții de gimnastică de întindere sau contorsionism până oasele tale sunt rupte sau strivite complet, trimis la bazin... într-o cutie cu apă murdară luni la rând, ars, înghețat, înfometat

(mă rog, hrănit doar cu bătăi și cu un tub așezat în nas... cu apă clocotită, urină, fecale, ulei cu piper, oțet etc.). Ile a simțit că se înecă și moare numai când a făcut o endoscopie (acum 20 de ani), cu un tub instalat în nas până în stomac. A fost cea mai neplăcută analiză. Nu acceptă tub nazal de hrănire nici pentru boala Huntington.

În închisorile chineze torturile încetează numai când ajungi să te renegi pe tine și principiile tale, să te dezici de Falun Gong, să te declari reeducat și să mulțumești din inimă partidului că te-a salvat din ghearele diavolului și ale superstiției. Din leguma putrezită de 20-30 de kile se mai lasă, în China, doar organele pentru recoltare și trafic. Indivizi practici și întreprinzători: un rinichi costă 62.000 de dolari, rinichi plus pancreas – 150.000 dolari, un ficat – 98-130.000 dolari, un plămân – 150-170.000 dolari, cornee – 30.000 dolari, o inimă – 130.000-160.000 dolari.

Recoltarea forțată de organe a început în 1984 atunci când o lege a permis această practică. Publicul a devenit conștient de această practică datorită mărturiei dr. Wang Guoqi în 2001 în Congresul american. Peste tot în alte părți ale lumii, recoltarea de organe de la prozionieri este interzisă. În 2006, primii martori și apoi raportul dr. Matas și Kilgour au specificat că organele sunt prelevate de la prizonieri încă vii, de la practicanții Falun Gong în special. Interviuri telefonice realizate de dr. Kilgour și Matas au demonstrat că în 17 locații se procurau organe de la deținuții practicanți Falung-Gong.

Iată și o înregistrare cu un doctor de spital, apărută în cartea ”*Bloody Harvest*” a dr. Matas și Kilgour:

”Solicitant: - Vreau să știu cât durează pentru un transplant de ficat.

Dr. Dai: - Avem furnizate organe zilnic. Facem zilnic.

Solicitant: - Vrem unele proaspete, vii.

Dr. Dai: - Sunt toate vii.

Solicitant: - Am înțeles că unele provin de la practicanții Falung Gong care sunt foarte sănătoși.

Dr. Dai: - Avem. Nu pot să vorbesc clar la telefon.

Solicitant: - Dacă îmi puteți găsi acest tip, vin repede.

Dr. Dai: - E OK. Vă rog să veniți."

Autoritățile chineze au recunoscut în 2005 că 95% dintre organele folosite pentru transplanturi provin de la deținuți (deși nu admit că pușcăriașii sunt uciși pentru organe), iar în 2014 au declarat prioritate zero oprirea practicii de prelevare a organelor de la deținuți.Însă suspiciunile rămân: conform unui raport al dr. Kilgour și Matas din 2016, sunt, în continuare, între 60.000 și 100.000 de transplanturi anual în China, dintre care majoritatea au la bază organe de la prizonieri de conștiință. Pe ansamblu, din 2000-2016, peste 1,5 milioane de transplanturi au avut loc în 712 centre, cu peste 300.000 dintre ele desfășurându-se în centre neoficiale. Doctorii au pierdut șirul transplanturilor, unii au făcut și 6 transplanturi de ficat pe zi. Aceste descoperiri au apărut ca update la cărțile "*Bloody Harvest*" (2009) și "*The Slaughter*" (2014).

Până și unii oficiali ca Huang Jiefu, directorul departamentului de transplant de organe din Beijing, a admis la un summit pe această temă de la Vatican (în februarie 2017) posibilitatea continuării recoltării de organe de la prizonieri în ciuda interdicțiilor oficiale și a toleranței zero, căci China e o țară mare: "E toleranță zero. Totuși, China este o țară mare cu 1,3 miliarde de locuitori, așa că cred că mai sunt unele încălcări". Oricum, Huang Jiefu a fost dintre cei care au atenționat cu privire la recoltarea de organe de la prizonieri printr-un raport din 2008 publicat în "*The Lancet"*, în care susținea că mai mult de jumătate dintre organe se prelevează de la prizonieri.

Toleranță zero și mici încălcări? Se realizează circa 10.000 transplanturi anual, spune partidul măreț și glorios, dar, de fapt, se estimează că numărul lor se înscrie între 60.000 și 100.000, poate și mai mult, după cum arată rapoartele amintite anterior. Declarațiile partidului sunt o minciunea stricată, de neînghițit și de nedigerat. Mii de prizonieri de conștiință sunt executați anual pentru organe, iar afacerea merge mai departe. Merge, merge și așa, vorba românilor, sau nu? Să le urăm avânt revoluționar și elan muncitoresc în activitatea efectuată cu sprijinul sistemului de sănătate, al doctorilor și al spitalelor?

***

Pe lângă persecuția cultului Falun Gong și traficul de organe, regimul comunist chinez se remarcă și prin performanța de a deporta refugiații nord-coreeni (premiați cu o vacanță într-un lagăr de exterminare nord-coreean sau, direct, cu execuția). Refugiații nord-coreeni din China au o viață (vorba vine viață, de fapt, doar supraviețuire și, de multe ori, nici asta măcar) în clandestinitate, fără acces la servicii medicale și școală și sunt victime ale traficanților de carne vie și ale exploatării.

***

Și circa un milion de musulmani sunt victime în centre de reeducare din cauza religiei și a etniei lor în Regiunea Autonomă Xinjiang Uighur (printre ei uiguri și kazahi).

***

Mai mult, sistemul comunist actual este și as în ce privește cenzura (nu mai poate apărea pe net nici ursulețul Winnie the Pooh pentru că seamănă cu Ji Xinping, mai nou un lider introdus oficial în statutul partidului cu aceeași autoritate ca Mao și fondator al unei noi ere... epoci de aur). A fost declarat război meme-urilor cu președintele și a fost interzis și ultimul film cu ursulețul Winnie. O, nu, ursulețul Winnie e mult mai simpatic, nici nu încape comparația! Și, apropo de cenzură și represiune, Liu Chengjun a fost arestat și torturat până la moarte pentru infiltrarea în sistemul de televiziune prin cablu și prezentarea unui reportaj despre persecuția cultului Falun Gong.

***

Regimul e și maestru la amnezie colectivă, începând cu uitarea miilor de victime ale protestelor de la Tiananmen. Dar poate că totul e numai pentru pacea și liniștea noastră, de fapt, nu liniștea, ci tăcere... a pumnului în gură (un președinte pentru

liniștea noastră era și Iliescu cândva, iar noi vroiam să știm adevărul despre revoluție și mineriadă).

În China, lumea a uitat, nu prea mai vrea să știe sau e forțată să uite, arată foarte bine documentat, impresionant și convingător Louisa Lim în îndrăzneața ei carte, ”Republica Populară a Amneziei”. Printre puținii care încă rezistă, plâng victimele fără lumânare (că nu e permis să faci o comemorare în spațiul public) și-și continuă lupta pentru adevăr, se numără bătrânelele (bunicuțe) Zhang Xianling și Ding Zilin, mame ale unor băieți uciși la proteste și fondatoarele asociației ”Mamelor celor din Piața Tiananmen”. Nu se tem de sistem, în ciuda hărțuirilor, arestărilor și supravegherii permanente. Mai curând sistemul se teme de ele, ia uitați, de niște bunicuțe. Iar în Hong Kong, unde mai există ceva libertate de expresie, au loc comemorări anuale (dar și acolo se mai uită, iar lumea e preocupată preferențial de situația din Hong Kong, de drepturile celor din Hong Kong și de problematica secesiunii de China).

Tare, ca de obicei, deloc surprinzător, în ce privește ororile din China, ONU este modern și sublim, dar lipsește aproape cu desăvârșire. Eventual, răspunde exclusiv prin faptul că unicul și inegalabilul, autenticul și originalul Consiliu de INseecuritate O,NU (”*united nothings*”) dă un veto după altul (prin Rusia și China!) oricăror rezoluții de tragere la răspundere a oricărui regim. Altă întrebare și niciun răspuns, în afară de minciunele necomestibile? Sau o tăcere cutremurătoare ca un urlet?

***

O,NU rămâne o instituție-fantomă, dar noi ceilalți nu vrem să fim așa și știm că un simplu gest de solidaritate (ca un sărut gay salvator, o îmbrățișare titanică să ne facem praf... de stele ori o limbuță de-a nepotului, motanului și titanului Pesi (Piersicuță) să ne lingă cicatricele și rănile interioare și exterioare) poate face diferența. Continuăm să credem asta și, când nu putem, să pariem pascalian pe asta. Uneori e bine și să te prefaci că-ți pasă, cum știm amândoi foarte bine. Apoi începe să-ți pese cu adevărat.

Șocată, îngrozită, îndurerată și disperată de cele întâmplate în China, Ile s-a hotărât să ia drumul mătăsii (țesute din lacrimi, sânge și sudoare), deși cu greu nimerește buda și acasă și nu mai știe să se descurce cu ea, și-a pierdut reflexele, nu mai e nimic automat și totul e foarte complicat pentru ea din cauza bolii Huntington. În plus, se gândea că nu o să reușească să organizeze nimic și o să uite (uită tot, uneori și de Dumnezeu, dar Dumnezeu nu uită de ea). Și nici ea nu era tocmai de acord cu călătoria (darămite restul familiei), dar nici nu vroia să renunțe căci dorea să încerce să facă un gest de solidaritate cu victimele traficului de organe, refugiații coreeni deportați (pentru a fi executați sau trimiși în lagăre de exterminare) și victimele protestelor din Tiananmen (partidul nu recunoaște nici acum represiunea).

Cu ajutorul lui Dumnezeu Ile a reușit însă să fie în piața Tiananmen și să-și facă micul protest, cu toate că era foarte obosită (după un drum de aproape 20 de ore), era aglomerat, mulți paznici, se vedea deja cu tubul nazal de hrănire... cu apă clocotită, urină, fecale, ulei cu piper, oțet etc. (și ea nu vroia decât cu veninul Hidrei... ca la Her - Heracle) și incapabilă să-și rostească ultimele cuvinte (”cao ni ma” – ”pizda mă-sii” pentru partidul comunist și mărețele sale realizări – singurele cuvinte pe care le știe în chineză de când lucra la cazino). S-a gândit la Liu Chengjun, arestat și torturat până la moarte pentru infiltrarea în sistemul de televiziune prin cablu și prezentarea unui reportaj despre persecuția cultului Falun Gong și organele prelevate de la cei torturați până la moarte. Și, deși simțea epuizare, frică și neputință, a pus totuși pancartele pe jos, le-a făcut poze sub nasul paznicilor și al numeroșilor turiști și apoi a plecat la hotel.

Acolo, la fel ca în Iran, a putut observa că internetul e modern și sublim, dar lipsește aproape cu desăvârșire. Facebook, Twitter, youtube, gmail sunt interzise. Există doar rețele locale de socializare, atent supravegheate și foarte cenzurate. Când a reușit să se loggeze pe Hotmail și să trimită un mail (”am ajuns”) ca să nu facă maică-sa infarct, nici eu (ultimul, în cazul meu), s-a închinat, apoi n-a mai putut să intre nici pe Hotmail. În mod bizar, a reușit să acceseze site-ul sirian pentru drepturile omului

OSDO (Observatorul Sirian pentru Drepturile Omului – *Syrian Observatory for Human Rights*). Ăsta nu era interzis!

Televiziuni există (tot supravegheate și cenzurate) ca BTV, public, deținut de guvern (generalist + artă, știință și educație, divertisment, finanțe, sport, lifestyle, tineri, știri, copii) și CCTV, public (50 de canale) – canale TV similare celor occidentale (apropo, Beijingul pare mai modern, mai civilizat și mai curat ca Bucureștiul, are un look occidental (cu excepția imaginilor cu Mao) și sunt prezente mărci ca Gucci, Prada, Chanel etc.). Supravegherea și birocrația se observă chiar de la formularele de viză (complexe, cu multe informații personale și unde trebuie să scrii programul pe zile).

Până la urmă, Ile s-a descurcat cu micul protest și cu pancartele, nu și cu plățile în lei și Euro din aeroport (se uita la euro și la lei fără să recunoască bancnotele, fără să înțeleagă ce se întâmplă, noroc că au ajutat-o vânzătorii). La fel, și-a continuat dulcile căderi pe trepte, la baie și la toaletă, ca să nu cumva să-și piardă bunul obicei, dar Dumnezeu a ajutat-o și e bine. Surprinzător, a făcut mai ușor plata în yuani. Dar, dacă nu ar fi încercat să meargă, ar fi regretat. Acum e fericită că a fost și încearcă să se gândească la lucrurile frumoase din ororile astea cum ar fi rezistența prizonierilor (în particular Falun Gong), a bătrânelelor activiste în memoria fiilor lor pierduți, Mamele din Tiananmen și a celor solidari cu ei. Și, într-un final, dacă Marele Zid rămâne în picioare, Marile Ziduri se prăbușesc.

5. Comori din ruine

Să sperăm că Marile Ziduri (ca-n Pink Floyd, ”*The Wall*”) se vor prăbuși și în Siria, căci, deocamdată se prăbușesc case, orașe, corpuri și suflete. De mai bine de șapte ani de când a început războiul (nu și dictatura, aceasta îl precede), oamenii aleg mai degrabă între diverse tipuri de moarte și nu de viață (în cel mai fericit caz, e supraviețuire, dar nu viață): sub tortură până la moarte, de foame, de mizerie, de boli, de bombe-butoi (butoaie umplute cu fragmente metalice și explozibili) aruncate din elicoptere, de mine, de împușcături ale lunetiștilor, de atacuri chimice ori sub casa prăbușită, prin dărâmături.

În zonele sub blocadă guvernamentală ca Ghouta de Est (cu 400.000 de locuitori), după mai bine de cinci ani de blocadă, în continuare, sub ochii ONU, copiii mor de foame: oamenii le dau de mâncare pe rând copiilor (într-o seară unui copil, în altă seară altui copil... dacă sunt 7 copii, le vine rândul o dată pe săptămână) bucățica de pâine de 85 de ori mai scumpă ca înainte, dacă și-o permit și pe-asta, renunțând la propria lor masă. Pisicile s-au consumat de mult, și pământul, și iarba, și zeama de pietre... dărâmături rămase după bombardamente, l-ar înfuleca pe colegul de la școală ori pe vecinul, dar și acesta e un pachet de oase care nu-i ajunge pe-o măsea unui câine comunitar bucureștean.

Înfometare pentru îngenunchere: oameni-ruine și orașe-ruine - în agonie, dar care refuză totuși să cedeze, căci în ruine sunt comori.*”Omul lui Dumnezeu este comoara din ruină”,* spunea marele poet și învățat sufist Rumi Mowlana.

În continuare, ONU e atât orb la comorile din ruine, cât și surd la urletul de durere al acestora. Nu e capabil să livreze o sticlă de apă și un bob de orez care oricum nu se poate găti căci nu sunt gaze, nici curent, nici căldură (mobila a fost consumată de mult ca lemne de foc) (singurul aspect pozitiv al lipsei electricității e că oamenii au scăpat, în sfârșit, de propaganda difuzată la TV sau pe net).

Doctorii din zonele încercuite încă operează prin caverne, la lumina telefonului mobil (dacă găsesc undeva curent să-l încarce), cu cuțitul de bucătărie, fără anestezic și tratament postoperatoriu, invidiind confortul și modernitatea din epoca de piatră. Unele cazuri nu le tratează deloc, deși le-ar fi putut salva în alte condiții. Și mulți pacienți grav răniți și bolnavi preferă să nu fie evacuați de teama arestării (ăsta e premiul pe care-l primesc, pe lângă răni și boli, dacă nu era suficient, tortură până la moarte într-o închisoare a regimului, așa că preferă să moară în patul lor... mă rog, printre dărâmăturile ce reprezintă casa lor de acum).

Dar doctori precum stomatologii Mohamad Katoub (fondatorul unor spitale de campanie, mereu bombardate) și Abou Yasser, dr. pediatru Amani (femeia director al unui spital de campanie) și dr. Wisam Muhammed (medic la spitalul Rahmah pentru bolnavii de cancer, singurul de acest gen în Ghouta de Est) încearcă să reziste în ciuda foametei, frigului, penuriei de curent și medicamente și a bombardamentelor (doar cele din urmă din belșug, toate celelalte lipsesc, e blocadă de-a regimului sirian, de mai bine de 5 ani în Ghouta de Est). Totodată, se străduiesc să comunice lumii întregi problemele cu care se confruntă și să ceară ajutor, având în vedere că măreața și glorioasa comunitate internațională, consiliul de INsecuritate O,NU, *united nothings,* e modern și sublim, dar lipsește cu desăvârșire.

***

Mai mult, Ghouta de Est este puternic bombardată ca odinioară Alepul: regimul sirian comite un masacru cu 80 de victime civili pe 6 februarie 2018 (conform Observatorului Sirian pentru Drepturile Omului (OSDO)), apoi (cu ajutorul rușilor), masacre de peste 100 victime civili pe zi, în zilele de 19-21 februarie 2018 (și o țin tot așa – de pildă, peste 500 de victime în săptămâna 19-24 februarie 2018), iar atacurile sunt inclusiv chimice, cu clor (care te arde din interior și te sufocă) – cel puțin 4 doar în ianuarie-februarie 2018. Și Rusia se opune organizării unui armistițiu umanitar de 30 de zile (până la urmă aprobat de ONU pe 24

februarie, dar, ca de obicei, încălcat de regim și ruși și urmat de alte victime civili – de exemplu, 29 civili de pe 25 pe 26 februarie 2018 la prânz, de un atac chimic cu clor și o maternitate distrusă).

Ca o dovadă în plus a respectării regulilor războiului și a interesului pentru protecția civililor, pe 6 martie 2018 survine un alt masacru de 94 de civili, inclusiv un atac chimic cu clor, iar numărul spitalelor distruse atinge 12. Pe 19 martie este bombardată și o școală unde sunt uciși 16 copii și patru femei (aproape în același timp cu unul în Idlib unde sunt uciși 16 copii și 4 adulți – 21 martie). Pe 6 aprilie are loc un nou masacru la Douma (40 uciși).

Pe 7 aprilie e un atac chimic la Douma în care sunt ucise 70 de persoane (deși se aflau în adăposturi, oamenii mor sufocați, în convulsii, cu spume la gură, învinețiți și cu arsuri de cornee și, în plus, peste 500 prezintă probleme de sănătate din cauza substanțelor provenite din bombele-butoi aruncate din elicoptere – posibil agenți neurotoxici similari sarinului combinați cu clor). Desigur, adică probabil, teroriștii-rebeli și victimele sunt de vină, spune Rusia, ă, adică fabrica de troli, ei au pus în scenă totul, nimic nu e adevărat. Aceștia anunță apoi oficial, prin reprezentanții armatei, că echipele de salvare compuse din teroriști jihadiști, ”White Helmets”, au regizat totul, cu ajutorul agenturilor străini (britanice). Iar singurii care au arme chimice sunt teroriștii-rebeli, inclusiv bebeluși.

Să reamintim că a mai fost un atac cu gaz sarin cu mii de victime tot la Douma în august 2013 în urma căruia Siria trebuia să predea tot arsenalul de arme chimice, apoi alte atacuri cu gaz sarin la Khan Sheikhoun și Latamneh în 2017 și sute de atacuri chimice cu clor prin bombe-butoi aruncate din elicoptere (deși ONU a interzis oficial bombele-butoi și atacurile chimice, atât cu clor, cât și cu gaz sarin)? La Consiliul ONU de pe 9-10 aprilie iar se vorbesc discuții și se dau indicații prețioase ca la vizitele lui toarșu la fabrică. Fabrică de troli poate. Nicio măsură.

Organizația pentru Interzicerea Armelor Chimice din cadrul ONU merge la Douma și va afla dacă a fost un atac chimic (și ei i

se blochează pentru câteva zile accesul la Douma, a, ba nu, sunt numai raţiuni de securitate, se invocă, apoi după cinci zile, chiar se trage asupra ei şi echipa se întoarce din drum şi ajunge la Douma abia sâmbătă, pe 21 aprilie şi miercuri, pe 25 aprilie pentru a preleva probe), dar nu va stabili şi vinovaţii (aceştia trebuia desemnaţi de Mecanismul Comun de Investigare, desfiinţat din cauza ruşilor).

Şi, interesant, se pare (conform rapoartelor din presa belgiană (La Libre Belgique) şi a celor de la EU Non-Proliferation Consortium) că un element compomenent esenţial pentru gazul sarin (isopropanolul – substanţă dual㠕 ce poate fi folosită atât în scop comercial, cât şi pentru producerea armelor chimice) a fost exportat în Siria din ţări europene ca Belgia, Olanda, Germania ori Marea Britanie (pe lângă exporturile masive din Coreea de Nord de substanţe duale). Dar de ce mă plâng? Nimic nu s-a întâmplat... doar câteva pagube colaterale.

***

Deşi ţarul, foarte sensibil la vieţile civililor, ordonă o pauză umanitară zilnic încă de la sfârşitul lui februarie, între 9.00-14.00, pentru evacuarea civililor, nici aceasta nu se respectă (de pildă, 18 civili ucişi şi răniţi pe 27 februarie 2018, apoi masacre zi de zi, bebeluşii-teroriştiori Statul Islamic sunt de vină, iar oamenii, oricum, nu vin (coridoarele umanitare sunt bombardate)). Ajutoarele nu sunt permise de regim în regiune. Când intră în sfârşit 14 din cele 46 de camioane, 70% din conţinut s-a volatilizat deja, sustras de regim, inclusiv echipamente medicale vitale (seturi pentru traumă şi echipamente chirurgicale). Ori poate s-a evaporat cum proceda bunica lui Ile, mama Coca cu crema de whisky la bairame, la liceu?

În timpul pauzelor umanitare şi al armistiţiilor umanitare, bombardamentele sunt sălbatice, logic, nu? Şi atunci, dacă e potopul de foc şi pare de neoprit, să ne iluminăm mai bine cu focul sacru al iubirii, cunoaşterii, sacrificiului şi dăruirii, iar focul apocalipsei să-l stingem cu lacrimile noastre: ”Pompierii cava-

lerilor de foc / Încă nu s-au inventat, / dă-mi, doamne, tulumba aia minunată, / să sting apocalipsa cu lacrimile tale, ale mele / Dacă tot plângi, dacă tot plâng" ("Cavalerii de foc", Marin Sorescu).

Reprezentanții echipelor de salvare "Căștile albe" (*Syria Civil Defence – "White Helmets"*) continuă și ei să fie atacați și uciși (4 în penultima săptămână din noiembrie 2017 în Ghouta de Est, 9 în ianuarie-februarie 2018, 8 în martie 2018, inclusiv directorul "White Helmets" din Ghouta, Mohammad al Masarwa, (un erou care s-a sacrificat necontenit să salveze vieți, chiar dacă a pierdut 37 de persoane dragi în război) etc.), dar merg mai departe în ciuda bombardamentelor și a resurselor puține (combustibil, truse de prim ajutor, extinctoare etc.) și salvează vieți (peste 114.000 de oameni deja). Din păcate, cei salvați de multe ori dispar a doua zi sau în minutul următor (inclusiv cei de la "*White Helmets*").

Raed Al Saleh, coordonatorul "White Helmets", este îngrozit de "masacre, nu război". Citățm pasaje din mărturia lui: "Ca sirieni am experimentat moartea în multe feluri înainte de neimaginat: am fost uciși de bombe-butoi, arme chimice, foamete, înecare, tortură, napalm și muniții cluster. Luna aceasta, în Ghouta de Est, s-a adăugat altă experiență a morții: cadavrul unei mame scoase din dărâmături de către fiul ei, voluntar "White Helmets". (...) În munca noastră, am salvat peste 100.000 de vieți în ultimii 4 ani, adesea cărând civilii în brațele noastre către cel mai sigur loc posibil. În Ghouta de Est nu este nicăieri sigur și nu este nicio scăpare. Tot ce putem face este să salvăm oameni de pericolul imediat și apoi să sperăm sau să ne rugăm că spitalul sau casa unde-i ducem nu vor fi lovite imediat. Puteți să vă imaginați asemenea decizii, cu avioanele deasupra? Toate se întâmplă la numai 20 de minute (cu mașina) distanță de Damasc, de sediul ONU și palatul lui al-Assad, câteva ore distanță față de Geneva unde se poartă "discuții de pace". Dar dacă te uiți la pozele oamenilor acoperiți de praf sau ale copiilor urlând de durere, pare altă planetă – una unde cea mai rea dintre umanități este la putere. Pentru că nu am mai văzut vreodată așa ceva până

acum pe pământ". Raed solicită comunității internaționale (în care nu mai are încredere) oprirea bombardamentelor, ridicarea blocadei și evacuarea celor care au nevoie de îngrijire medicală.

În plus, la fel ca în Idlib, Yarmouk, Hama și în alte regiuni, încă sunt bombardate spitalele (3 spitale Syrian American Medical Society (SAMS) atacate în noiembrie 2017, un alt spital la sfârșitul lui decembrie 2017 la Harasta, 12 spitale distruse între 19 februarie – 6 martie 2018, alte 2 spitale pe 7 aprilie la Douma etc.).

Doctorul Mohamad Katoub se simte ruină precum spitalul prietenului său, Kalil, dar refuză să cedeze: "Este posibil ca cineva să plângă atunci când vede semnul (închis) pus de el (Dr. Kalil) pe clinica sa distrusă? Așa mă simt și eu: obosit, epuizat, frânt și cu limba legată în timp ce eroii din Ghouta încă rezistă. Între timp, ei rezistă. Este foarte dificil când știi locuitorii fiecărei case. Este foarte dificil când știi fiecare copil născut în acele case. Este foarte dificil când știi fiecare dintre aceste magazine și pe proprietarii lor. Și totuși toate acestea îți dau putere când vorbești în fața lor. O, Doamne, fii cu ei și ajută-i!". În mărturia lui, îi amintește și pe profesorii care distribuie mâncare ori pe cei care nu mai au de lucru și îi ajută pe cei de la "White Helmets". Dr. Mohamad încheie cu cuvintele încurajatoare ale dr. Kalil (a cărui clinică a fost distrusă): "Assad ne încercuiește, dar Dumnezeu ne hrănește. Assad ne bombardează, dar Dumnezeu ne ajută să ne revenim". Se pare că, într-adevăr, în lipsa ONU și a comunității internaționale, singurul sprijin mai e Dumnezeu.

Ultimul mesaj (poate ultimul, într-adevăr) al asistentei Hala, înainte de a se pierde legătura cu ea, arată și el oroarea fără sfârșit (singurul lucru abundent în Ghouta de Est) și faptul că civilii au pierdut și ultimul drept, dreptul la viață: "Nu e viață, nu sunt școli, spitale, clinici, farmacii, nici case. Civilii au pierdut totul, au pierdut dreptul la viață. Eu sunt Hala, o asistentă și vreau ca întreaga lume să știe despre suferința noastră de aici, din Ghouta sângerândă. Studenții, profesorii, doctorii, asistentele, femeile, bărbații, copiii, orice ființă a devenit țintă directă a bombardamentelor rusești. Tot ce vrem e să trăim în casele noastre, în țara

noastră, în pace, fără moarte și vărsare de sânge. Acesta e mesajul meu către întreaga lume".

Voluntarul umanitar Sham ne împărtășește oroarea războiului, dublată de sentimentul de injustiție, abandon și dezgust: "Am trăit printre clădiri care se prăbușesc în fața ochilor mei. Am trăit printre cadavre. Am trăit printre rachete care fac să explodeze copiii în milioane de bucăți. Uneori curățăm bucățile de corp cu mâinile noastre. Nu extragem un corp întreg. Doar o mână sau un picior sau un cap. Armata nu trebuia să deranjeze Crucea Roșie. Dar în unele zile a venit și ne-a speriat cu armele ei. În unele zile au luat persoanele rănite chiar din ambulanțe. Odată, soldații au arestat echipa prietenului meu. I-au aliniat de-a lungul zidului și l-au împușcat pe prietenul meu în cap. Când cineva a venit și ne-a spus, am leșinat. Am leșinat imediat. Un alt prieten m-a tras deoparte și al treilea m-a tratat. Cei doi au fost și ei uciși mai târziu. Vă spun, toți prietenii mei au fost uciși. (...) Sunt dezgustat de umanitate. Suntem ca morții vii. Uneori glumesc că cineva trebuie să ne strângă pe toți sirienii într-un loc și să ne ucidă ca să termine cu noi complet. Atunci vom merge cu toții în paradis și-l vom lăsa pe al-Assad să conducă o țară goală".

Iată și mărturia fotojurnalistului Bassam Khabieh care își riscă viața (la fel ca medicii ori echipele de salvare) pentru a face poze cu bebelușii salvați de "White Helmets", cei care își caută adăpost ori casele în ruină: "În această noapte a fost una dintre cele mai întunecate și îngrozitoare nopți din Ghouta de Est. Regimul a folosit arme cu clor, fosfor, napalm, bombe-butoi, bombe cluster. Civilii din Hamouria, Saqba, și Madiara sunt atacați nonstop de ruși și de regim. Ambulanțele nu se pot deplasa pentru că sunt atacate drumurile principale. Zeci de femei și copii se sufocă sub dărâmături, așteptând pe cineva să vină să-i salveze. Dumnezeu să aibă milă".

Similar, alt fotojurnalist, Mohammed, ne împărtășește senzația de frică care-l ajută să supraviețuiască și modalitățile de a o gestiona: "Sunt un om care se îngrijorează și se teme mult. Cred că această teamă este un instinct puternic pe care toți îl avem ca oameni, care uneori ne protejează și ne ține în viață. Mi-e frică să

nu fiu sub dărâmături. De aceea, îmi părăsesc casa întotdeauna în timpul bombardamentelor și merg la spital cu camera. (...) Seara, când am încercat să adorm, n-am putut. Am pus capul pe pernă și m-am întrebat dacă ei vor găsi restul oamenilor dispăruți. Mi-am întors fața către perete. Și atunci m-am gândit: ”dacă tavanul camerei mele este ultima imagine pe care o voi vedea?” Stăteam în pat, gândindu-mă la toate știrile pe care le puteam auzi la trezire. A fost cea mai lungă noapte din viață. Înainte ca ochii să mi se închidă, am auzit un zgomot puternic. Am mers la spital unde mi s-a spus că mulți dintre răniți sunt copii. Am mers acolo pentru că aveam nevoie de un motiv să părăsesc casa și tavanul care parcă mă fixa. Fiecare tavan deasupra mea e un mijloc de ucidere”.

Fotojurnalistul Abou al-Hassan al-Andalusi ne transmite și el oroarea de bombardamente (teama de a fi ucis chiar în următoarea secundă) și experiența apăsătoare a refugiului prelungit (pentru săptămâni și luni) într-un adăpost improvizat, o gaură neagră mizeră, construită de oameni ca el, săpată cu lopețile și cu mâinile, unde încearcă zadarnic să se ascundă și de unde ar ieși fără preget dacă bombardamentele s-ar opri, fie și pentru o clipă: ”Un copil rănit, un om în vârstă și o seamă de copii trăiesc în această gaură. Am vrut să facem o poză pentru a arăta lumii cum ne protejăm sub pământ. Suntem sub praf, dar oricum asemenea găuri sunt vulnerabile la distrugere căci nu sunt imune la bombardamente și am putea muri sufocați. (...) Suntem săraci, am pierdut casele noastre. Ferma ori magazinul unde lucram au fost distruse, până și motocicleta cumpărată de mine a ars din cauza bombardamentelor. Aceasta este țara mea, cartierul meu, casa mea. Nu am unde să mă duc. Voi sta aici pentru că nu am altă șansă. Bombardamentul este foarte înspăimântător. Ai sentimentul că aștepți momentul când vei fi ucis. Aștepți bomba-butoi sau racheta care îți va lua sufletul. În adăpost sunt multe boli. Sunt mulți oameni care n-au putut face un duș pentru mai mult de o lună din cauza bombardamentelor. Râia și păduchii sunt boli comune ca și bolile cronice, astmul sau infecțiile datorită prafului și umidității și a frigului extrem”.

Conștientă că este probabil ultima postare, activista Nivin Hotary, numită de scriitoarea și coordonatoarea fundației Karam Lina Sergie Attar ”Sheherezadă modernă, a vieții de zi cu zi, care lasă mărturii tragice din prima linie a genocidului din Siria”, ne mărturisește cum sărbătorește ziua femeii (8 martie 2018) în Ghouta de Est și invită întreaga planetă la această celebrare: ”Aceasta poate fi ultima mea postare. Situația catastrofică este cunoscută tuturor... am spus tot ce puteam spune. Un regim criminal care-și ucide propriul popor cu aprobarea și susținerea și sponsorizarea altor țări. Ieri a fost o zi indescriptibilă. Atacuri cu clor, bombe cluster, bombe-butoi și rachete. Au încercat totul ca să ne îngroape de vii sub dărâmături. Nu avem cuvinte pentru cei fără conștiință sau umanitate rămași tăcuți și care au permis ca acestea să se întâmple. Ultimul lucru pe care vreau să-l zic: acest regim este criminal și nu va scăpa justiției. Dar guvernele voastre sunt și mai criminale. Ele se uită și rămân tăcute, complezente. Iar aceia care ne acuză că suntem teroriști, islamiști și mai mult ca asta ca să-și spele conștiința... Regimul sirian poate să-i ucidă pe toți – cum ai putea face pace cu așa ceva? Salut femeile din întreaga lume de ziua femeii și aduc condoleanțe femeilor noastre pentru așa o lume de rușine”.

Alte două femei curajoase și cu voință titanică, Muzna Duried (șefa Mișcării Feministe Politice Siriene) și Bayan Rehan (șefa Departamentului pentru Femei al Consiliului Local din Douma) sărbătoresc și ele similar ziua femeii în Ghouta de Est, hotărâte să ducă mai departe focul sacru al revoluției și invitând lumea la solidaritate. Iată ce povestește Muzna despre prietena ei, Bayan: ”Bayan nu este doar o prietenă de la o revoluție care încă este prezentă în ciuda blocadei, bombardamentelor și a epuizării. Ea este istoric și martor al luptei feministe împotriva urâtului ce ne înconjoară și a unei lumi care premiază criminalii. Tragedia este simultan personală și colectivă. Femeile din Ghouta plâng pentru cei dragi căzuți, pentru casele pierdute și pentru țara care nu mai este a lor. Unele dintre ele sunt copleșite de durere și amărăciune, dar toate sunt schimbate de ce s-a întâmplat. Este o

durere personală, este o durere colectivă, este o revoluție până când scăpăm de tiran".

Alte cinci femei din Ghouta, desenate într-un album de ziua femeii de Dima Nachawi, sunt adevărate modele de rezistență și de luptă, sacrificiu și solidaritate. Um Samih, translator, fondatoarea asociației "O mână", al cărei fiu i-a dispărut arestat de regim, și-a depășit durerea personală: gătește pentru cei nevoiași și distribuie mâncarea, în ciuda pericolelor. Maimouna, IT-st, mamă a două fetițe, ai cărui tată și frați au fost arestați de regim (tatăl de cinci ori!), este director al direcției regionale de protecție a copilului. Dr. Faten Rajab Fawaz, doctor în fizică, este una dintre cele mai cunoscute activiste, participantă la revoluție, arestată apoi în 2011 și torturată sever de regim... încă dispărută, fără să se mai știe nimic de ea. Amani, economist și educator, lucrează cu multă seriozitate și atenție la detalii pe post de contabil la Oficiul de Suport pentru Dezvoltare Locală și Proiecte Mici. Mouna, farmacist și doctor de laborator, al cărei frate a fost ucis de bombardamentele din martie 2018, este director științific la Institutul de Tehnologie Medicală și șefa departamentului farmaceutic al Institutului Sham pentru Științe Medicale și se implică direct în protecția echipamentelor medicale de bombardamente.

De ziua revoluției (15 martie), începute acum 7 ani, se sărbătorește tot sub pământ sau printre dărâmături, dar memoria revoluției nu e pierdută și lupta continuă: "(...) Țin minte că am traversat un pod și a început să tremure sub picioarele noastre, așa de mulți eram. (...) Și cineva a strigat: "oamenii vor să dea jos regimul!". Fiecare s-a uitat în jur la ceilalți și s-a gândit: "Tocmai a spus ceea ce doream să spunem de ani de zile. Scandăm cu el sau rămânem tăcuți?", își amintește dr. Annas din Ghouta.

Masa, o fetiță de 7 ani, o fetiță iubitoare care încearcă să salveze și furnicile (săpând împreună cu sora ei un tunel pentru furnici ca să aibă unde să se ascundă), pe lângă faptul că a trăit numai în război până acum, a trebuit să-și petreacă ultimele luni prin adăposturi insalubre și nesigure, "să miroasă sânge, nu aer" și să se joace cu bombe-butoi, unele dintre ele purtătoare de arme

chimice ca la atacul din 7 aprilie din Douma. Aceasta ne mărturisește, zâmbind inocent (cum numai copiii pot zâmbi, fie și în asemenea situații) despre acest atac: ”Mă cheamă Masa. Am șapte ani. Eram în Douma în adăpost, în timpul bombardamentelor. Atunci au aruncat o bombă-butoi, dar nu a explodat. A făcut ”fffeeșșș”. Ne-au spus ”mergeți sus, mergeți sus, mergeți sus. Am mers către ultimul etaj și am căzut pe pământ. Nu m-am putut abține. Mama a spus unchiului: ”fata mea, fata mea, fata mea”. Unchiul meu a venit și m-a luat. A adus haine ude și m-a dus sus pe scări. Punctul medical era în capătul tunelului. Trei doctori au venit. Unul m-a cărat mine, altul pe sora mea. Alergau. Ne-au dus către primul punct medical, ne-au pus pe podea și au turnat apă peste noi. Ne-au dus înăuntru, ne-au dat cu spray și ne-au făcut o injecție. Când am vrut să dormim, avioanele au bombardat și am fost acoperiți de praf. Am coborât în adăpost și am văzut cum aduceau martirii. În loc să mirosim aer, miroseam sânge.”

***

În aceste condiții, fotografia unui bebeluș a cărui mamă a fost ucisă în Ghouta de Est și care și-a pierdut un ochi a devenit un simbol pe net și a fost preluată de activiștii de pretutindeni (ei înșiși sau copiii lor își acoperă un ochi într-un gest de solidaritate). Ambasadorul Marii Britanii în Consiliul de INsecuritate, Matthew Rycroft, a postat pe Twitter o poză cu el în care stă aşezat la locul său la masa rotundă și își acoperă ochiul drept cu mâna. Foarte convingătoare pentru cei din Consliul de INsecuritate O,NU, logic, nu? Bună și lipsa ochilor la ceva, vorba lui Hagi (era cu școala, dar se aplică)! Poate se vor trezi și ilumina când vor fi orbi ca profetul Tiresias, li se va deschide ochiul interior, vor vedea comorile din ruine și ruinele și vor reacționa în sfârșit. Am făcut și noi (eu și cu Ile) poze de acest tip și le-am postat pe Facebook (pe lângă mesaje scrise ori video și poze de solidaritate cu cei din Ghouta, inclusiv din fața ambasadei Rusiei la București). Și numai bebelușii ăștia teroriști și trădători, dușmanii poporului, sunt de vină sau poate o fi Statul

Islamic? Atunci suntem şi noi vinovaţi (nu am fost aşa mereu, doar ne-am născut vinovaţi, în lanţuri, la gunoi şi din spuma balelor, nu a valurilor ca Afrodita?).

La rândul lor, medicii, echipele de salvare ”White Helmets” şi activiştii societăţii civile din Ghouta de Est au trimis la începutul lui ianuarie 2018 o scrisoare către reprezentantul ONU, Mark Lowcock: ”Bine aţi venit la Damasc, vă scriem din Ghouta de Est – o distanţă scurtă de la hotelul dvs., captivi aici, de parcă am fi pe altă planetă.” Da, curat altă planetă! Că e izolată şi sfârtecată de cratere selenare ca satelitul natural al Pământului. Semnatarii scrisorii spun că laptele pentru copii şi scutecele s-au consumat, iar boala se răspândeşte. De asemenea, Harasta este bombardată intensiv, iar oamenii se ascund în adăposturi, fără a mai putea să caute mâncare, apă sau să meargă la doctor. Bazându-se pe faptul că ONU nu poate oferi ajutoare fără permisiunea sa, regimul sirian îşi exprimă dreptul său de veto şi foloseşte în continuare blocadele ca arme de război. Şi atunci, în abesenţa ONU, femei curajoase gătesc linte şi o distribuie noaptea. După copiii morţi de foame din Madaya şi Alep, urmează cei din Ghouta de Est. Ar fi timpul să schimbăm istoria. Mai târziu e prea târziu.

Confirmând aceste lucruri la nivel general şi particular, potrivit unui raport ”Salvaţi copiii” din februarie 2018, un copil din şase trăieşte în zone de conflict (Siria este unul dintre cele mai periculoase locuri). Copiii din Orientul Mijlociu au cele mai mari şanse să se afle într-o zonă de conflict. „Tacticile de asediu şi de foamete au început să fie folosite tot mai mult împotriva civililor, pentru a forţa un grup armat sau o comunitate întreagă să se predea. Atacurile asupra spitalelor şi şcolilor au devenit ceva normal”, se arată în raport.

Au fost peste 4.000 de atacuri asupra şcolilor, de pildă. Totuşi, cred că aici trebuia reformulat: atacurile asupra spitalelor şi şcolilor reprezintă ceva obişnuit, cotidian, dar nu normal (”obişnuit” nu înseamnă şi ”normal”). Sau poate sunt un semn de progres şi iluminare, în spiritul meu şi al focului meu sacru? Ah, arză-v-ar focul sacru să vă ardă! Când o să vă iluminaţi? Copiii

din Siria au suferit de „stres toxic” din cauza expunerii prelungite la război, se specifică în raport. Aceştia au parte mereu de uciderи şi mutilare, recrutarea şi folosirea lor ca soldaţi, violenţă sexuală, răpiri, atacuri asupra şcolilor şi spitalelor, lipsa accesului la ajutoare umanitare. A fost găsită o creştere cu 300% a numărului copiilor omorâţi şi desfiguraţi începând din 2010, conform unor date furnizate de ONU.

În contextul disperat din Ghouta, după bombardamentele atroce începute pe 19 februarie 2018, gesturile de solidaritate continuă. Astfel, peste 200 de scriitori şi activişti sirieni şi din toată lumea au trimis o scrisoare pentru oprirea crimelor împotriva umanităţii din Siria şi pentru tragerea la răspundere a celor responsabili. Se adresează ONU şi autorităţilor din alte ţări de pe glob, deşi până acum acestea nu au reuşit să ducă măcar o gură de apă, un bob de orez (de negătit, căci nu sunt gaze, căldură ori curent) ori o îmbrăţişare titanică de-a noastră (să se facă praf de stele, dacă tot sunt praf): ”lumea este un spectator al carnajului care a distrus vieţile sirienilor. Totul s-a întâmplat sub ochii unei audienţe globale care vede totul, dar refuză să reacţioneze”. Nu s-au putut da nici rezoluţii (din cauza veto-ului Rusiei), iar puţinele adoptate nu au fost respectate. ”*United Apathies*...” ONU a întrerupt până şi numărătoarea morţilor (prea mulţi sau nu mai conta oricum?).

Aşa cum toată lumea ştie (căci mulţi proşti şi nebuni s-au sacrificat pentru a informa şi a sensibiliza): ”Sirienii au fost împuşcaţi şi ucişi în plină zi pentru proteste împotriva injustiţiei. Au fost arestaţi, torturaţi şi executaţi. Au fost bombardaţi şi atacaţi cu rachete. Au fost puşi sub blocadă, violaţi şi umiliţi. Au fost gazaţi. Au fost dislocaţi şi deposedaţi”. Lumea a reacţionat cel mult cu simpatie, dar nu şi cu măsuri. În Ghouta se înfometează, se lasă lumea fără medicamente şi se bombardează, inclusiv spitalele, până când Ghouta va ceda, iar puţinii supravieţuitori vor fi expulzaţi pentru purificare etnică. Deşi până acum a eşuat, ONU ar trebui să urmeze principiul responsabilităţii de a proteja (R2P – *Responsibility to protect*) civilii. Semnatarii scrisorii cer, aşadar, oprirea genocidului:

armistițiu imediat, ridicarea blocadelor, acces la ajutoare umanitare, eliberarea deținuților politici și o protecție imediată pentru toți civilii.

Se alătură și personalități din lumea show-biz-ului solidari cu Siria și cu Ghouta (pentru impunerea armistițiului și salvarea civililor) precum Riz Ahmed, Sacha Baron Cohen, Isla Fisher, Sofie Gråbøl, Annie Lennox, Michael Palin, Andy Serkis, Imelda Staunton, Emma Thompson, Joe Wright: ”Spunem astăzi pentru întreaga umanitate: membrii Consiliului de Securitate ONU pot și trebuie să păstreze armistițiul din Siria. Nu putem arunca o altă promisiune către civilii din Siria la coșul de gunoi al istoriei, nici nu putem accepta o versiune scufundată a acestui acord. Nu putem lăsa această eroziune a legilor internaționale să continue. Trebuie să acționăm acum ca să salvăm vieți”.

Iată și cuvintele lui Stephen Hawking despre injustiția din Siria și în semn de solidaritate cu cei ce suferă și mor (spuse în 2014, valabile și acum): ”Ce se întâmplă în Siria este ceva abominabil, ceva ce lumea urmărește rece de la distanță. Unde este inteligența noastră emoțională, simțul nostru de justiție colectivă? Războiul din Siria poate nu reprezintă sfârșitul umanității, dar fiecare injustiție comisă este o fărâmă produsă în fațada ce ne ține împreună. Principiul universal al justiției poate nu e înrădăcinat în fizică, dar este la fel de important pentru existența noastră. Pentru că, fără el, pe termen lung, ființele umane vor înceta să existe”.

***

Din păcate, după cum vedem, reacționează tot sirienii (ne)obișnuiți, deveniți eroi peste noapte și cei solidari cu ei, nu O,NU (pe care Ile îl mai cheamă în ajutor din reflex, odată cu Obama și fostul ei șef fantomă, să-i dea măcar un Sedatif PC). Ăștia ultimii trei sunt toți fantome. Răspund cel mult în stilul heirupist al SUPRAomului nou comunist de odinioară (”vom face totul”), fie în cel al SUPRAomului capitalist de astăzi (”*ASAP. I’m doing my best*”). Ile a încarnat ea însăși ambele forme de

SUPRAom și s-a sacrificat să fie astfel, depășindu-și mereu limitele. Apoi, s-a străduit să redevină om, nu SUPRAom. În Siria locuitorii se zbat să rămână oameni (nu SUPRAoameni ori bestii), în pofida situației.

Și remarc ceva, puterea vieții (focului meu sacru) în această orgie a agoniei, descompunerii și morții: în ciuda condițiilor și a abandonului O,NU, incredibil, cei din Ghouta de Est încă se căsătoresc și fac copii cum s-a întâmplat cu frate-miu Mene (Meneceu) și Mi Ko când Mene abia ieșise din Tartar, la revoluție, acum cinci ani (o legumă de 40 de kile după ce putrezise acolo de zeci de mii de ani, din adolescență), era o situație instabilă și Mene risca să se întoarcă în Tartar (cu tot cu nevasta Mi Ko și cu copilul Bebe mic, Tartarul fiind un loc ideal pentru creșterea copiilor, logic, nu?) și era și bolnav de cancer la colon (a fost descoperit în stadiul III (metastazat la ganglionii limfatici) la sfârșitul lui 2015, operat în februarie 2016 și face citostatice (două săptămâni cu una pauză, timp de maxim 6 luni cura)).

Da, similar lui Mene și lui Mi Ko, chiar în aceste condiții, în timpul bomardamentelor atroce, o femeie l-a născut într-un adăpost pe micuțul Talal, ajutată doar de celelalte femei din adăpost și de Dumnezeu. Țipetele ei s-au amestecat cu bubuiturile bombardamentelor și cu strigătele, plânsetele și rugăciunile celorlați din adăpost. Epuizat, tatăl a spus la sfârșit: ”Nu știu cum mă simt exact, sunt fericit că am un copil, liniștit că soția mea și copilul meu sunt într-o stare de sănătate bună. Dar și îngrozit și îngrijorat că fiul meu s-a născut într-un adăpost, în timpul bombardamentelor”.

Părinții se bucură și se sperie totodată pentru copii. Nivin, mamă a unei fetițe din Ghouta de Est, simte că nu-i ajung brațele pentru a o proteja pe micuță (două parcă nu sunt suficiente), nici nu mai știe cum să răspundă întrebărilor ei (De ce ne bombardează? Când o să se termine? Dumnezeu ne iubește pe noi, nu? Dumnezeu nu-i iubește pe ei, nu?) sau cum să mai astupe zgomotul bombardamentelor (încearcă cu propriile mâini în

urechile celei mici). Singurul sprijin și ultima speranță a rămas Dumnezeu atât pentru mamă, cât și pentru fetiță.

Iar artista Diala Brisly, impresionată de lumina telefoanelor mobile dintr-o poză din Ghouta de Est, a desenat oameni cu telefoanele mobile aprinse, având în centru o fetiță salvată din dărâmături. Ne aduce și nouă aminte de Piața Victoriei iluminată de telefoanele mobile la protestul anti-legea grațierii din 2017. Aceasta e lumina focului sacru, nu a celui care face scrum.

Nu doar dragostea și grija pentru copii sunt impresionante în Ghouta de Est, ci și cea pentru cei mai în vârstă și / sau bolnavi. Astfel, Hassan, după ce ne invită în mijlocul unei realități care depășește filmele horror (da, realitatea depășește orice imaginație atât în rău cât și în bine), ne povestește despre ororile bombardamentelor și despre cât de greu e să o protejeze pe mama sa. Cu toate că are numai 57 de ani, aceasta abia mai merge, cu ajutorul lui Hassan, căci oasele sale sunt slăbite de foametea din blocadă și au nevoie de înlocuire (imposibil într-o zonă sub blocadă). Mama ține permanent legătura cu băiatul său pe WhatsApp și încearcă totodată să se informeze prin acest mijloc de comunicare. E vorba de legătura cu băiatul și alții din zona sub asediu, altminteri se află parcă într-un loc complet izolat, pe altă planetă. Frica de bombardamente o ajută să-și depășească durerea și să se deplaseze câțiva pași până la adăpost (aflat prin apropiere). Băiatul o ajută să meargă la adăpost (bine că stau mai mult acolo, așa nu trebuie să se deplaseze des). În adăpost, mama tremură de frig, dar încearcă să reziste cât e necesar. Ascultă zgomotele armelor, a învățat să le diferențieze (sunt singurele pe care parcă le mai aude, nu muzica). În ce-l privește, cea mai mare teamă a băiatului e că nu va mai găsi medicamente pentru mama sa. Și nu e un caz izolat: sunt circa 1.000 care au nevoie de intervenție medicală.

***

Dacă puterea vieții și a rugăciunilor nu poate fi învinsă, la fel, puterea iubirii nu poate fi pusă sub blocadă așa cum arată artistul Dima Nachawi care desenează în albumul său 5 povești

de dragoste din Ghouta de Est. În prima poveste, ea, sub blocadă în Ghouta de Est, vorbește ore în șir pe WhatsApp cu el (aflat în Idlib), se roagă unul pentru celălalt, beau cafeaua și dau share melodiilor și poeților preferați. În a doua, cei doi au sărbătorit Crăciunul alături de prieteni cu un brad improvizat, cu lumânări făcute manual care au funcționat cu ajutorul unui generator. În a treia, când a auzit racheta, el a acoperit corpul soției însărcinate cu al lui, au fost răniți și, în momentul în care au venit medicii, i-a rugat s-o salveze pe ea mai întâi. În a patra, ea adoră să joace *Smurfs* și *Plante vs. Zombie*, dar îi e greu să încarce telefonul (nu e curent), iar el îi caută semnal de internet cocoțat pe acoperiș, astfel încât să poată juca. În a cincea, când a auzit loviturile aeriene, el încerca să-și asigure soacra la telefon că sunt bine, iar ea spăla rufele. Când loviturile aeriene au reînceput, atunci ei doi s-au îmbrățișat, el a fost rănit încercând să o protejeze, iar ea a murit în cele din urmă din cauza sticlei care i-a intrat în corp.

Cea de cincea poveste de dragoste sub blocadă, în Ghouta de Este este chiar cea dintre Mohammad Abo Saleh și soția sa, Malak (”înger” în arabă), activistă pentru drepturile femeilor care a lucrat cu *Women Now For Development*. Să vă dau mai multe detalii. Când a venit el la 6.40 seara, ea nu l-a observat, ocupată cu spălatul rufelor la mașina de spălat și asurzită de hârâitul ei (bine că nu erau avioanele sau elicopterele care aruncă bombe-buotoi). Apoi, după ce el a așezat undeva legumele cumpărate, a apărut ea și l-a îmbrățișat. Vorbeau, ca de obicei, lungi și intime conversații (întrerupte eventual de rugăciuni), când o lovitură aeriană din apropiere le-a oprit discuția. Dumnezeu să-i ajute pe cei loviți și pe noi! Ce bine că ai venit, altfel nu mai puteam de grijă, a zis ea. Și eu la fel mă îngrijoram, i-a răspuns el. El s-a dus apoi să verifice pe Whatsapp unde a fost lovitura aeriană, ea s-a întors la spălat. Și avionul a revenit, iar ea s-a speriat. L-a luat de mână pe el și s-au dus amândoi în cameră. Soacra trimisese deja mesaj să vină la Douma chiar atunci, nu dimineața. El a spus că totul e bine și că vor ajunge dimineață la ea.

Pentru prima oară, Malak era înspăimântată (ea, care, altădată, ieșea pe balcon să se uite la avioane și le înregistra

zgomotul infernal). El a încurajat-o că avionul nu îi va lovi. Ea l-a tras de mână și au mers în cameră. Sunetul avionului se auzea și mai tare. A ținut-o în brațe, îngrijorat și surprins de frica ei. Cum sunetul avionului bubuia și mai mult, cei doi s-au strâns în brațe și mai tare. El a văzut apoi o luminiță roșie și a simțit explozia. A observat sânge, dar s-a gândit că el a fost rănit, iar ea este bine. Ușor, a așezat-o jos, în timp ce molozul cădea și praful îi acoperea. Mișcându-se greu, s-a dus apoi afară să cheme vecinii în ajutor. A strigat până a rămas fără glas. S-a gândit abia după aceea că rana ei ar putea fi serioasă. A strigat-o, dar ea nu i-a răspuns. I-a așteptat pe cei din echipele de salvare ”White Helmets” și le-a zis că soția e înăuntru. Era și el acoperit de propriul sânge, epuizat, amețit și îngrețoșat.

Doi oameni au venit să-l ia, iar el s-a gândit că poate echipele de salvare nu o observă pe ea, din cauza prafului. După ce a ajuns în ambulanță, a văzut o femeie în apropiere și cineva i-a spus că e soția lui. Dar el, îngrozit, s-a gândit că ea a rămas înăuntru și a țipat că nu e femeia aceea soția lui. Cei din echipele de salvare i-au spus că va veni altă ambulanță pentru ea. Apoi, a trecut din brațe în brațe și din pat în pat, întrebând tot timpul de ea și fiind asigurat că ea e bine. S-a rugat să-l lase să o vadă, să se asigure că e bine. I-a zis chiar unuia din echipa de salvare ”White Helmets” (care o cunoștea) să-i transmită că o iubește. În camera de operație, i s-a spus tot că ea e bine, să nu se îngrijoreze și să aibă grijă de el. Apoi i s-a spus că ea e în Douma, luată de tata-socru, pentru că avea nevoie de îngrijire specială și că vor suna la spital pentru a se interesa de starea ei. El s-a hotărât să meargă și el în Douma la ea.

Tocmai atunci, a sosit unul dintre vecini pentru a-i transmite condoleanțe. Condoleanțe pentru ce? Nu putea înțelege. Pentru soția ta. Nu înțelegea nici atât. A murit în Douma? Nu, ieri, la bombardament. Când v-am spus că am vrut să merg la ea, a insistat el. Am fost noi, au răspuns vecinii, dar murise. Ce rană avea? Ca a ta, numai că pe partea stângă. Sticla le-a perforat corpurile. El dorise să o protejeze de șrapnel, dar ea îl protejase de sticla din interior (ultimul geam ce separa casa de vecini, bizar

supraviețuitor al atacurilor de până atunci). Erau amândoi ca niște cactuși, atâția spini de sticlă aveau în ei, după cum au mărturisit chiar doctorii. El a supraviețuit printr-un miracol, i-a spus doctorul. Ea vroia să fie martir. Spunea că e prea slabă ca să suporte pierderea cuiva drag în familie în război și s-a rugat să fie luată ea prima de Dumnezeu. Pentru el, să o piardă, e la fel de dureros, după ce au trecut prin atâtea împreună în război și în blocadă, inclusiv au mâncat iarbă și frunze amândoi (savurând din când în când ca pe o delicatesă pâinea de orz). Totuși, el speră să o reîntâlnească într-o zi (și, poate, să ospăteze împreună la masa îmbelșugată (bogată nu doar în bucate, ci și în spirit) din rai).

Într-o altă poveste de dragoste, chiar după bombardamentele cumplite din săptămâna 19-25 februarie 2018, Hassan profită de orice ocazie (orice minut fără bombardamente – dar mai e vreunul?) pentru a ieși pe stradă cu telefonul. Atunci îi scrie logodnicei sale Ruba din afara Siriei cu ocazia aniversării lor (6 luni de la logodnă), îi trimite inimioare (inclusiv una pe o casă în ruină), iar ea îi dă zece. ”Dragostea rămâne deasupra sunetului gloanțelor și al avioanelor”, spune Hassan, în timp ce așteaptă și el să vadă dacă îi va mai scrie sau nu Rubei în dimineața următoare. Îi mulțumește pentru că îi dă speranță, mângâiere și încurajare. ”Dumnezeu mi-a oferit dragostea ta astfel încât să-mi fie suport, putere și inspirație”.

Și un alt semn de viață, dragoste și o dovadă în plus că în ruine se ascund comori: Umm Mohammed și soțul ei rămân să bea o cafea în casa bombardată, ajunsă o dărâmătură.

***

Ruinele continuă să înfrunte potopul de foc. Curând, pe măsură ce regimul avansează, se ajunge la peste 1.700 de victime civili uciși, respectiv peste 5.400 răniți, în timp ce peste 177.000 sunt dislocați în perioada 15 martie – 4 aprilie (deveniți scuturi umane pentru cucerirea orașelor de către regim (de pildă, pentru controlul orașului Hammuriyeh) și unii dintre cei posibil arestați

de regim pentru că au locuit într-o zonă teroristă, au ținut partea teroriștilor, deci sunt teroriști și ei). Mai mult, teroriștii fugari sunt puși să cânte ode pentru mărețul și gloriosul conducător pentru a primi apă de băut.

Și, dacă simpla populație e teroristă (în frunte cu bebelușii), ce să mai zicem de ”White Helmets”, doctori, profesori și activiști, vechi target al regimului, ei vor fi primii arestați și torturați până la moarte, dacă nu sunt evacuați. Și deja încep arestările și execuțiile în zona recâștigată de regim (5 țărani fermieri executați pe 26 martie, iar 2 dintre soțiile lor răpite, respectiv 18 civili arestați imediat după recucerirea a 90% din Ghouta de regim) în ciuda prevederilor acordului și a garanțiilor Rusiei. Sute de activiști și disidenți politici sunt arestați ulterior. Alții sunt recrutați militar forțat (unii nu sunt lăsați să plece cu familiile lor din taberele de refugiați la casele lor fără recrutare, în timp ce sute sunt arestați pentru că au respins recrutarea).

O parte din cei din Ghouta decid să rămână în casele lor (în zona ocupată acum de regim) sau să se refugieze pe teritoriul regimului (unde sunt potențial condiții mai bune (pentru cine nu e arestat și / sau executat), fie și cu ode pentru mărețul și gloriosul conducător la pachet), în timp ce alții se duc în nord, în alte zone rebele, urmând visul libertății (unii în Idlib îi întâmpină cu drag și le oferă gratuit refugiaților hrană sau jucării pentru copii). 35.000 se refugiază din nord în Afrin, unde se mută în casele în ruină, abandonate de kurzi la venirea turcilor (turcii urmează o politică de purificare etnică și colonizare și încearcă să transfere arabi în locul kurzilor în Afrin). Cei care vor să se întoarcă la casele lor trebuie să-și revendice proprietățile (cu toate documentele de rigoare, la majoritatea pierdute) rapid, în termen de 30 de zile, altfel le pierd.

Unii ajung să-și lase libertatea pentru viață (dar viața fără libertate mai e viață?), după cum arată protestele din Kafr Batna: ”Nu mai vrem libertate!” – au scandat oamenii. Dar nu e o decizie oarecare, ci una de situație limită, așa cum arată Read Fadi Dayoub din Harasta: ”După cum unii din Harasta au renunțat la libertate, alții au renunțat la case, dar, de fapt, nu a fost niciuna

decizia lor. Asta e o decizie sub amenințarea armelor. Astăzi, cum întoarcem pagina celor cinci ani de Harasta liberă, eu doar sper că locuitorii se vor bucura de siguranță și bine, oriunde ar fi, orice ar fi. Ne aplecăm capetele cu umilință și le ridicăm cu mândrie". O lecție de smerenie și deopotrivă una de demnitate de la ruinele în care încă se ascund comori.

De fapt, întreaga rezistență creativă din Ghouta de Est și exemplul său de solidaritate reprezintă o asemenea comoară din ruine și totodată o adevărată lecție pentru noi, după cum subliniază și Bissan Fakih, activist de la The Syria Campaign: "În ultimii cinci ani, Ghouta s-a confruntat cu o violență teribilă, inclusiv atacuri cu gaz sarin care au luat viața a sute de persoane în somn. Și, cu toate acestea, asemenea lucruri au învățat lumea o lecție de curaj și rezistență. Când regimul a pierdut controlul în Ghouta, oamenii de aici au construit noi forme de gurvernare locală și au ținut primele alegeri libere, pentru prima dată în istoria Siriei. Când bombele au început să cadă asupra cartierelor, profesorii și medicii au mutat școlile și spitalele sub pământ și oameni obișnuiți și-au pus "căști albe" și s-au grăbit să-i salveze pe prietenii și vecinii lor. Oamenii din Ghouta au lansat proiecte ale societații civile, adevărate surse de inspirație, adeseori conduse de femei. Au creat noi platforme media și au produs fotojurnalism câștigător de premii. Au creat resurse de energie alternativă și au introdus noi tehnici de agricultură. (...) Ghouta a stabilit un model suprem de rezistență civilă și a arătat cum e o societate unde vecinul își ajută vecinii. Depinde de noi să continuăm să trăim după acest exemplu în fiecare zi".

6. Inimi pictate cu sânge

E bine când rămân din case și din oameni măcar dărâmături. Mulți nu au avut norocul ăsta. Pe ansamblu, în războiul din Siria (martie 2011 – sfârșitul lui 2017) s-a ajuns la 217.764 victime-civili: 195.491 victime ale regimului (90%), 6.019 (3%) ale rușilor, 4.759 ale extremiștilor islamici, 4.039 ale armatelor de opoziție, 3.948 ale altor armate, 2.673 ale Coaliției internaționale a Statelor Unite, 835 ale forțelor kurde, după raportul Syrian Network for Human Rights (SNHR). Copii reprezintă 27.296 dintre victime, iar cei torturați până la moarte 13.197 – 99% de regim. Arestați arbitrar sunt 118.829 (88% de regim).

În 2018, prima jumătate, până în iulie sunt 4.759 civili uciși: 3.056 (64%) de regim, 704 (15%) alte părți, 398 (8%) de ruși, 254 (5%) de Coaliția internațională a Statelor Unite, 205 (4%) de extremiștii islamici, 112 (2%) de kurzi, respectiv 30 (1%) de armatele de opoziție. Copiii reprezintă 1.104 dintre victime, iar cei torturați până la moarte 146 (91% de regim). Arestați arbitrar sunt 4.082 (79% de regim).

Totodată, 682 lucrători în domeniul media au fost masacrați de la începutul războiului până în mai 2018 (82% victimele regimului), iar peste o mie sunt dispăruți forțat (marea majoritate din cauza regimului). De asemenea, de la începutul războiului până în mai 2018 au fost uciși 22 de artiști (14 de regim dintre care 4 torturați până la moarte), iar 57 sunt dispăruți forțat (dintre aceștia 50 reținuți de regim). Peste 17.145 au fost omorâți în zonele sub blocadă (de la debutul asediului până în mai 2018). 1.461 (dintre care 1.397 civili) au fost uciși în atacuri chimice ale regimului (216 din cele 221 atacuri chimice până pe 21 august 2018 îi aparțin regimului conform raportului SNHR).

Mai mult, regimul a torturat până la moarte sute de medici și cadre medicale. 86 de lucrători la echipele de salvare ”White Helmets”, cadre medicale și Crucea Roșie au fost exterminați de la începutul anului 2018 până la sfârșitul lui iunie 2018

(majoritatea, 52, de regim) și au avut loc 165 de atacuri asupra spitalelor și centrelor ”White Helmets”. Regimul e responsabil pentru 91 atacuri - 55 asupra facilităților medicale, 3 asupra ambulanțelor, 28 asupra ”White Helmets”, 5 asupra facilităților Crucea Roșie. Rușii sunt vinovați pentru 51 de atacuri – 23 asupra facilităților medicale, 12 atacuri asupra ambulanțelor și 16 asupra ”White Helmets”.

Și după datele OSDO (Observatorul Sirian pentru Drepturile Omului) sunt multe victime-civili - peste 100.000 (de la începutul războiului până în iunie 2018). Coaliția Internațională a Statelor Unite a ucis 3.103 civili (de la începutul intervenției din 23 septembrie 2014 până la 31 iulie 2018) în timp ce sunt peste 8.000 victime civili produse de ruși de la debutul intervenției Rusiei în Siria până la finalul lui august 2018, conform OSDO. Statul Islamic a ucis 3.028 civili de la începutul califatului până la sfârșitul lui iulie 2018. După OSDO, arestați arbitrar sunt peste 140.000, iar torturați până la moarte (identificați) 14.796, inclusiv femei și copii potrivit raportului din 16 iulie 2018 (120 de copii).

După datele *The Syria Campaign* (aprilie 2018), 93% din victimele civili sunt ale regimului, rușilor și iranienilor, cele mai multe rezultate în urma atacurilor aeriene (cu arme interzise precum bombele-butoi (peste 70.000), arme chimice, bombe cluster etc.). Atacurile chimice sunt o cauză a dislocării (într-o țară în care sunt refugiați mai mult de jumătate din populație – peste 11 milioane, dintre care peste 5,5 milioane extern (Turcia – peste 3,3 milioane, Iordania – 650.000, Liban – 1 milion, UE – 500.000), iar 6,1 intern). Tot brutalitatea represiunii a contribuit la radicalizarea oamenilor și dezvoltarea Statului Islamic ori al-Nusra (al-Qaida). Multe rezoluții ONU au fost fără rezultat (privind atacurile aeriene cu bombe-butoi sau cele chimice), iar Rusia a dat veto de 12 ori (până în aprilie 2018).

***

Și în atacurile Turciei și ale rebelilor afiliați (Armata Siriană Liberă - ASL)(*Free Syrian Army* - FSA) asupra kurzilor din nordul Siriei (cei de la Forțele Democrate Siriene/YPG,

considerați de Turcia ca aparținând grupării teroriste PKK) în operațiunea Afrin au fost omorâți peste 60 de civili din primele zile, de la lansare, din ianuarie 2018 până la începutul lui februarie 2018 (potrivit OSDO), iar o curajoasă combatantă kurdă, Barîn Kobane, de 23 de ani, participantă la toate luptele cu Statul Islamic, a fost torturată și ucisă de servicii aparținând rebelilor, apoi cadavrul ei a fost mutilat. La cucerirea orașului, circa 100.000 civili au fost dislocați, iar multe dintre casele lor prădate și ocupate de învingători, în timp ce unele milții pro-turce au încercat să impună legea islamică restrictivă sharia. Peste 2.300 civili au fost și arestați arbitrar, mulți dintre ei dintre ei torturați până la moarte conform OSDO. Alții au fost răpiți pentru recompense. De asemenea, localinicii au fost obligați să plătească taxe pentru fermele de măslini, iar cei care n-au făcut-o au avut măslinii arși.

Și peste 600 de cetățeni turci au fost arestați pentru criticarea pe rețelele de socializare a atacurilor asupra kurzilor din Afrin, iar fosta copreşedintă a partidului turc HDP, Serpil Kemalbay, a fost deținută deoarece a avut o atitudine asemănătoare (trădători și teroriști, logic, nu?).Mai mult, atitudinea față de refugiații sirieni (inclusiv din Ghouta de Est) este extrem de binevoitoare și primitoare: mulți sunt împușcați letal (peste 406 conform OSDO, inclusiv 75 copii până pe 26 august 2018), iar alții răniți și bătuți (unii torturați până la moarte exact ca acasă, în Siria). Alții sunt făcuți pachet și expediați la Afrin. În ciuda faptului că traficanții (jihadiști / cu legături cu jihadiștii) te abandonează pe drum dacă nu poți să mergi (noaptea, peste 12 ore), turcii te împușcă și / sau te torturează ca să spui numele traficanților (care te omoară apoi la întoarcere, dacă ești expulzat în Siria), prețul e mare (peste o mie de euro) și unii au încercat de zeci de ori fără succesuri, vorba Ebei, mulți refugiați își asumă riscurile.

***

Disperare la fel de mare ca cea a refugiaților și la Yarmouk. În tabăra de refugiați palestiniană (unde este dublă teroare: ocupația Statului Islamic și blocada cruntă a regimului) se inten-

sifică bombardamentele. Regimul ucide peste 20 de civili pe 20 aprilie, iar ultimul spital e distrus. În acest loc, mai sunt vreo 1.500 de persoane (din mai mult de 150.000), căci au murit de foame cu miile, iar restul au fost uciși de bombardamente și boli. La fel ca în alte locuri aflate sub blocada regimului, nu sunt mâncare (au consumat deja pisicile, cățeii și iarba, a mai rămas numai zeama de dărâmături, numai că n-au cu ce să o fiarbă), apă, curent și căldură, lipsesc spitalele, doctorii și medicamentele și nu există nici măcar echipe de salvare de voluntari ca ”White Helmets”. Mai mult, domnește teroarea Statului Islamic, iar acesta din urmă folosește populația rămasă ca scuturi umane.

Apoi, după învingerea Statului Islamic, studenții la artă din Damasc pictează fructe și apă (imagini preluate de propaganda regimului - urmează tablourile binemeritate ale mărețului și gloriosului conducător probabil, logic, nu?). Diala Brisly, o pictoriță de opoziție, are un demers critic față de aceste lucruri, știind că în Yarmouk lumea a murit de foame. În același timp, condamnă propaganda regimului: ”Încearcă să pretindă că este încă o viață normală, că Siria e strălucitoare și fiecare e fericit. Pretind că opoziția distruge și ei aduc frumusețea”. Și atrage atenția asupra lipsei libertății de expresie: ”Nu avem libertate de expresie în Siria, totul este direcționat. Dacă un artist sau creator încearcă să fie critic, ca Ali Farzat, aceștia sunt bătuți sau arestați.”

***

Apoi, în sud-vest, în Daraa, încălcând (în stilul obișnuit) acordul de deescaladare încheiat în 2017 (pentru sud-vest), regimul și rușii atacă rebelii (mă rog, ca de obicei, mai mult pe bebelușii teroriști): pe 18 iulie, după câteva săptămâni de bombardamente (de pe 19 iunie), sunt deja, conform OSDO, cel puțin 180 civili uciși, iar după numai câteva zile peste 330.000 locuitori dislocați din aproximativ 750.000 (părăsindu-și casele, fugind în deșert, fără corturi, apă, mâncare... doar cu scorpioni și șerpi ca animale de companie... dar poate se împrietenesc cu ele ca Nehru și Ghandi la închisoare). Cum spune Mousa al-Zoubi, șeful

comitetului de urgență din Daraa: ”așternuturile sunt pământul, iar păturile cerul” (într-un reportaj *The Guardian* al lui Hussein Akoush și Elizabeth Hagedorn).

Iată și mărturia lui Serene, locuitoare din Daraa, îngrozită de masacre, bombardamente, dar și de condițiile mizere și înspăimântătăoare din deșertul unde s-au refugiat peste 330.000 de oameni: ”Situația în Daraa este insuportabilă. Loviturile aeriene sunt nonstop și auzim de noi masacre zilnic. (...) Cei dislocați din casele lor trăiesc în condiții dezastruoase. Nu au îndeplinite necesități de bază, nici corturi să se adăpostească. Cei mai mulți sunt în zone fără apă și cu puține puțuri. Echipamentele medicale și de curățenie, cruciale pentru prevenția bolilor, sunt reduse. Pentru că sunt în aer liber, au fost sute mușcați de șerpi și scorpioni, foarte periculoși pentru copii. Cel puțin 6 copii au murit din cauza mușcăturilor. Am încercat să trimit un antidot, dar nu există spațiu de stocare, nu sunt frigidere.” De asemenea, Serene își exprimă senzația de abandon și de disperare pe care o împărtășește cu cei fugiți în deșert: ”Fiecare femeie dislocată și-a pierdut speranța. Simțim că lumea ne-a abandonat, nu numai politicienii, ci și media. Vrem ca bombardamentele să se oprească imediat. Vrem satifacerea nevoilor de bază – de la corturi și saltele la mâncare, apă, medicamente și echipamente de curățenie. Cerem jurnaliștilor de pretutindeni să scrie despre Daraa și să arate dezastrul umanitar până nu e prea târziu.”

Dacă numeroși civili sunt captivi în deșert, mai mulți membri ai echipelor de salvare ”White Helmets” sunt blocați în Daraa și își solicită zadarnic evacuarea, fără a primi aprobare de la regim (regimul înghite tot, mai mult ca deșertul și în deșert îi ceri ceva). Mai mult, 6 spitale și 4 centre ale echipelor de intervenție civilă ”White Helmets” sunt distruse. De asemenea, 4 voluntari ”White Helmets” sunt uciși în timpul misiunii de salvare (vizați de avioane care se întorc la locul bombardat special pentru a-i ataca și pe membrii echipelor de intervenție civilă, cum procedează de obicei). Și, ca dovadă a intențiilor sale bune, pe 5 iulie, Rusia se opune adoptării unei declarații a Consiliului de INsecuritate privind situația din sud-vestul Siriei (O,NU, *united nothings*,

logic, nu?). Iar în câteva orașe recâștigate de regim oamenii refugiați se tem să se întoarcă de teama arestării de către regim (asta înseamnă torturi până la moarte) sau a recrutării forțate, în ciuda garanțiilor Rusiei.

Similar, Asociația Jurnaliștilor Sirieni este îngrijorată de arestarea jurnaliștilor și activiștilor media din Daraa (peste 270), cere deschiderea granițelor în Iordania prentru evacuarea acestora și, în caz că rămân, garanții că nu vor fi arestați și torturați până la moarte. Iar temerile sunt justificate (știm și noi de ce spunem mereu ultimele cuvinte ”vine potopul”, am vrea să zicem și că focul sacru nu se stinge nici în potop): încep furturile și arestările în orașele recâștigate de regim (ca de exemplu, în Horan – peste 30 de arestări imediat după cucerire, în bazinul Yarmouk zeci arestați și executați ori peste 370 arestați în al-Lajat după OSDO, respectiv 86 per total îndată după recuperarea localităților de către regim conform *Syrian Network for Human Rights*), sfidând garanțiile Rusiei.

Și, pentru a calma situația desigur adică probabil că nimic nu e sigur, mai mulți membri ai echipelor de reconciliere (cu regimul) sunt asasinați de mascați neidentificați și rebeli afiliați Statului Islamic ca Jaysh Khaled Ibn Al-Waleed folosesc 30.000 de civili ca scuturi umane și răpesc peste 30 de fete și copii, amenințând că îi omoară. Iar Iordania, gazdă deja a peste 650.000 de sirieni refugiați, refuză să mai primească alții. Israelul nu acceptă nici el refugiați (deloc!). Apoi, la fel ca în Alep sau în Ghouta de Est, pentru supraviețuitori se propune superoferta regimului și a Rusiei: fie întoarcerea acasă (în casele bombardate și / sau devalizate, cu riscul arestării și torturii până la moarte), fie abandonarea casei și a celor dragi - exilul în nord. A comentat cineva ceva? Să zică mersi că au scăpat! Deocamdată. Și supraviețuirea nu e viață.

Din fericire, ies la lumină (lumina focului sacru, bizar, dintr-a bombelor) comori din ruine precum echipele de salvare ”White Helmets”, doctori și activiști precum dr. Bahaa Mahameed care-și continuă lupta, rezistența și faptele bune (premiate cu bombardamente (adeseori atacuri chimice) și arestări și torturi până la

moarte). Iată ce ne mărturisește doctorul Bahaa din Daraa: "Civilii sunt înspăimântați. Lasă tot în urmă, fugind către granițe, ascunzându-se în ferme sub copaci, în aer liber, pentru a evita căldura periculoasă în special pentru copii, fără apă, fără adăpost, fără nimic". În același spirit, o femeie refugiată în deșert spune: "Dumnezeu e singurul care ne mai protejează".

Să nu uităm, o victorie regimului în Daraa este și una simbolică: Daraa este locul în care au început protestele democratice în Siria, în 2011 (din solidaritate cu copii arestați și torturați de regim). Iar în scurt timp victoria se produce (spiritul revoluției însă nu poate fi învins).

***

Dacă spiritul revoluției nu poate fi învins, spiritul creștin și umanitar al Statelor Unite seamănă cu al Iordaniei și Israelului (nu comparăm cu regimul și Statul Islamic ce se laudă numai cu genociduri). După ce a înghețat fonduri pentru Siria de 200 milioane de dolari (în martie 2018), Statele Unite ajută doar prin retragerea ajutoarelor din nord-vestul Siriei (inclusiv din Idlib - singurul aflat sub controlul rebelilor, adăpostind circa 3 milioane de persoane, inclusiv peste 1 milion de refugiați din alte părți) și din alte zone (de la cele militare la cele legate de susținerea democrației, media independente, educație, fonduri pentru echipele de salvare ca "White Helmets" etc.) în mai 2018.

Se descurcă singuri, logic, nu? Lăsați la marea milă a regimului, a jihadiștilor (ca Hayat Tahrir al-Sham - afiliați al-Qaida, încă dominanți în Idlib, care răpesc lumea pentru recompense, asasinează și luptă cu rebeli moderați ca Armata Siriană Liberă (ASL) (*Free Syrian Army* - FSA) și alte facțiuni) ori a turcilor care vor să-și extindă influența. Din fericire, în ce privește echipele de salvare "White Helmets" au revenit asupra deciziei, reluând donațiile și propunând un plan de evacuare a acestora din Siria.

Bine că OSDO și *Syrian Network for Human Rights* își continuă eforturile de monitorizare în ciuda riscurilor și

dificultăților, pe baza datelor colectate de la echipele de salvare ”White Helmets”, apoi de la alte surse, deși site-ul OSDO a fost blocat de regimul sirian și de turci (în Turcia și în nordul Siriei). Din motive de securitate, desigur, adică probabil că nimic nu e sigur: glorioșii conducători trebuie să-și apere mărețele realizări și să continue le facă. Le urăm succesuri și mai departe și premiul Nobel pentru pace.

Puterea rezistenței și a solidarității o vedem nu numai la organizațiile de monitorizare a războiului și dictaturii, ci și la asistenta medicală Malika Harbalie care a primit și premiul internațional ”Asistenta medicală ce inspiră” de Ziua Internațională a Asistentelor la ONU. Ea a rezistat eroic bombardamentelor (inclusiv la spitale) și blocadelor și și-a urmat menirea umanitară în Alep până când spitalul de copii unde lucra a fost distrus de bombe, iar ea a fost evacuată. Apoi, deși dislocată din orașul drag, a continuat să lucreze ca asistentă la spitalul Hope al *Independent Doctors Association*, la țară, în împrejurimile Alepului, oferind îngrijire pentru femei și copii.

Un alt gest de solidaritate și de rezistență este și cel al studenților din Idlib de la Universitatea Liberă Aleppo care își continuă cursurile afară, la porțile universității închise de o grupare armată afiliată Hayat Tahrir al-Sham (HTS). De altfel, profesorii și studenții din Idlib (unde se află și milioane de refugiați din alte părți odinioară rebele ale țării) sunt obișnuiți cu școlile bombardate, cu examenele din adăposturi improvizate, ținutul orelor afară și pe WhatsApp: ”Când predai în asemenea circumstanțe, ești mai mult un psiholog decât profesor. Trebuie să fii atent la traumele lor și la poveștile lor. Când sunt bombardamente puternice, le spui copiilor că sunt eroi pentru că încă învață” spune unul dintre profesori, Alhamdo, convins că merită efortul și riscurile, fiind vorba de generațiile care vor reconstrui Siria. Shirout subliniază însă maturizarea precoce a copiilor și incertitudinea viitorului: ”Elevii mei nu mai sunt copii. Nu mai poți să-i întrebi ce vor să devină pentru că viitorul nu este clar.”

În mod asemănător, Ameenah, după ce și-a pierdut cumnata (întâi la închisoare, apoi în bombardamente), fratele și nepotul, Ahmad, în urma unor lovituri aeriene, a deschis un fond dedicat educației copiilor din Siria, în memoria lui Ahmad (cuprinzând inclusiv centre mobile de educație și materiale de auto-instruire). Vrea să-l țină minte zâmbind fericit. Abia aștepta să meargă la școală, dar nu a mai apucat."Vreau ca Ahmad să fie amintit pentru fericirea pe care a adus-o în scurta sa viață. Vreau să fie reamintit pentru visele lui strălucitoare de a avea o educație corespunzătoare, visele care trebuia să fie drepturile lui".

Deși a ajuns sub dărâmături și a fost rănită grav (a avut nevoie de intervenție chirugicală la organele interne), Ibaa Tohme a devenit profesoara unor copii cu nevoi speciale, convinsă că femeile trebuie să joace un rol mai mare în societate. A fost și asistentă medicală. Nu crede că femeile trebuie să stea acasă, ci să se implice în diverse activități, să-și continue educația și să-i ajute pe cei aflați în nevoie. "Cred că femeile trebuie să joace un rol mai important în societate", spune ea.

La fel, un grup de profesori dislocați din Alep au creat o școală într-o casă bombardată din Alep pentru copiii care și-au pierdut casele din Alep, Homs și Hama. Au ajuns la peste 100 de copii elevi. Deși nu au minimum necesar și fac munca voluntar, se încăpățânează să lucreze căci altfel copiii nu ar merge la școală. Încearcă să doteze centrul cu kituri de autoinstruire și învățământ mobil.

Similar, deși și-a pierdut soțul și băiatul în bombardamente și a ajuns refugiată în nord-vestul Siriei, Thanaa și-a depășit durerea și și-a transformat umilul cort într-un centru de educație pentru femei unde acestea învață cum să câștige bani și să-și întrețină familiile. "Sper să găsesc suport pentru a-mi deschide propriul centru vocațional cu clase decente, dispozitive și echipamente, la fel ca o grădiniță". (...) "Încerc să rămân pozitivă tot timpul pentru că nu vreau să mă predau în fața condițiilor oribile din jurul meu. Cred în puterea femeilor și abilitatea lor de a adopta și de a se schimba și vreau să le spun că: atâta timp cât vrei, visezi și gândești pozitiv, poți realiza imposibilul".

Cu toate că a rămas fără casă și a ajuns refugiată în Idlib, Um Al Nour, fostă coafeză, și-a dedicat viața ajutării celorlalți prin multiple activități (inclusiv de training): centre vocaționale pentru a face femeile independente (cusut, desen, confecții, coafat, machiaj), asistență medicală, școli și grădinițe. ”În ciuda condițiilor grele și a dificultăților întâmpinate, am reușit să creăm un centru profesional și util pentru susținerea femeilor din comunitatea noastră și pentru a ajuta copiii să meargă la școală. Vom continua să facem asta orice ar fi. Întotdeauna avem speranța unui viitor mai bun”, ne mărturisește ea.

Legat de copiii refugiați, un alt gest de solidaritate este cel aloamenilor din Idlib față de copiii refugiați arestați în Statele Unite și separați de părinții lor (expulzați). Oamenii din Idlib protestează împotiva acestei măsuri luate în Statele Unite.

Altă refugiată în nord-vest, Nivin Hotary, activistă din Ghouta de Est, ajunsă refugiată în nord-vest, zona rurală a Alepului, vorbește (la ONU, *united nothings*, către ochi care văd și urechi ascultătoare, foarte impresionate de bubuiturile și de urletul de durere ce vine din Siria) despre dislocarea forțată și condiția de refugiat: ”a pleca reprezintă a fi rupt din rădăcini, lăsând în urmă tot ce ai construit și mutarea spre un mediu nou, un nou început, pentru a o lua de la început fără nimic”. Încă doarme pe o saltea ca-n tabăra de refugiați și are tacâmuri de plastic. Și-a luat trei pietre din localitatea de unde provine ca să-i amintească de ea. De sărbătoarea Eid (sărbătoarea sacrificiului... una pe care sirienii o celebrează zilnic) își amintește de Ghouta de Est: avea mai multe produse de curățat în casă (”Noura” cel mai bun) și nimic de curățat (ardea lemne pentru a găti, iar vasele erau mereu înnegrite). Aici, unde e refugiată, sunt multe dulciuri, dar nu are cui să le ofere (în Ghouta de Est, aflată sub blocadă, avea cui, dar nu avea ce din cauza foametei). Acum Nivin se pregătește pentru o nouă fugă, numai că nu mai are unde.

Tot ea organizează o conferință pentru îmbunătățirea drepturilor femeilor (prima de acest gen). Ne mărturisește că ea continuă să creadă în spiritul revoluției (focul sacru nu se stinge nici în potop... de bombe-butoi ori în atacurile chimice): ”În

fiecare zi, mă asigur că revoluția nu s-a încheiat, mă refer la revoluție, nu la război. Mai mult de 150 de femei, de toate vârstele, educate sau nu, cu loc de muncă sau nu, de diverse etnii, dislocate și din partea locului s-au adunat la Alep în zona de nord și est, la țară. Ele s-au adunat pentru că au aceeași cauză, pentru a spune că există și au o voce și cereri". Iar Sundus Filfleh, mamă a două fete, profesoară din Latakia refugiată și ea (în Idlib), supraviețuitoare a torturilor din închisorile regimului, conduce un grup de suport pentru femeile foste deținute, stigmatizate de familie și societate la ieșirea din închisoare.

Tot în sfera drepturilor femeii, 30 de femei curajoase și talentate au obținut diplome de jurnalist de la *Women Now for Development*, un centru pentru femei menit să promoveze femeile.

La rândul său, Hassan, activist media de la the Syria Campaign, care a transmis dintr-o zonă foarte afectată de război ca Alepul și și-a dedicat viața informării publicului local și internațional (și luptei pentru libertate), îi ajută pe sirieni să vizioneze Cupa mondială (într-o țară unde se confruntă cu război, arestări și torturi până la moarte, foamete, mizerie, teroare, oamenii nu au bani pentru televiziune și sunt probleme cu curentul... dar așa, măcar, își limitează rația de propagandă zilnică, oricum necomestibilă), prin programul "*World Cup in Syria*", cu mascote, inclusiv motanii Thalob și Sparky, prezicători de scoruri. Acum Hassan (împreună cu Yaman, alt activist media) ne vorbește de Idlib și are interlocutori refugiați în Idlib, foști fotbaliști profesioniști respinși de regim și unii care continuă să joace chiar dacă și-au pierdut membre în război (echipa Omaya care are în rândurile sale inclusiv un băiat de 15 ani).

În cadrul programului "World Cup in Syria", Aziz, pictor pe dărâmături, desenează un teren de fotbal pe zidurile unei școli distruse de ruși (pentru a ne aduce aminte că sportul înseamnă etică, nu și războiul). Refugiații intervievați (ca Maha, activistă refugiată din Alep, apoi din Tel Rifaat) condamnă și ei Rusia pentru că au trebuit să fugă și pentru suferința produsă poporului sirian împreună cu regimul. La fel și activiștii media Hassan și Yaman, cei care au realizat filmele, care empatizează cu cei

filmați și se regăsesc în povestea lor (cum ar fi echipa amputaților, victime ale bombardamentelor, dar și eroi). Să nu uităm, suferința a atins și fotbaliștii profesioniști. Cel puțin 38 de fotaliști profesioniști au fost arestați, împușcați sau torturați până la moarte; 13 rămân în detenție, după mărturia unui fost fotbalist profesionist. Pe ansamblu, chiar dacă oamenii se bucură de fotbal (în special copiii din taberele de refugiați), din păcate, atmosfera e încărcată de frică, amar și frustrare din cauza războiului și a represiunii regimului.

Tot un activist media, Raed Fares a creat postul de radio ”Fresh” din Idlib. Cum risca să-i fie închis postul de islamiști, a recurs la cântecele păsărilor în loc de muzică și la softuri de îngroșare a vocii pentru a face vocile prezentatoarelor să sune ca unele masculine. Postul nu doar informează despre evenimentele locale, ci și asupra loviturilor aeriene (cu câteva minute înainte). Raed este hotărât să-și continue misiunea, însă se simte afectat de tăierea ajutoarelor americane pentru cei din nord-vest și se teme de o ofensivă în Idlib (căci sunt milioane de refugiați deja care nu mai au unde să fugă).

Între timp, în nord-vest încep atacurile și masacrele regimului: 39 civili uciși la Urum al Kubra (Alep, zona rurală) pe 10 august. Refugiații (aflați în taberele mizere de refugiați, deja fără mâncare, apă și medicamente, fără adăposturi pentru atacurile aeriene) nu mai au unde să se ducă de aici din Idlib și din Alep. Din nou blocați ca-n Ghouta de Est și simțindu-se abandonați, singuri pe cruce (doar Dumnezeu mai e cu ei). Și echipele de salvare ”White Helmets”: acestea salvează oamenii din Idlib (unde sunt circa trei milioane de persoane) - 970 de răniți (numai în iulie 2018), dintre care 233 copii, conform *The Syria Campaign*. Fac toate astea chiar dacă reprezintă un target al bombelor regimului, al atacurilor chimice ori pentru a fi arestați (251 voluntari ai echipelor de salvare au fost uciși deja până în august 2018 ca răsplată pentru faptele bune).

În august, până pe 15, conform *The Syria Campaign*, sunt peste 172 de răniți în Idlib, dintre care 121 mor (45 de copii) (deși Idlib se află într-un acord de de-escaladare turco-rus, regimul îl

încalcă). Iar rușii, corecți ca întotdeauna, cu fabrica lor de troli, pun paie peste foc (nu cel sacru, ci al bombelor și atacurilor chimice) spunând că rebelii se pregătesc să pună în scenă un atac chimic pentru a atrage intervenția Vestului (la Jisr al-Shughur). La începutul lui septembrie, trei școli sunt distruse împreună cu centre ale ”White Helmets”. Pe 4 septembrie, 10 civili sunt uciși la Jisr al-Shughour, iar mulți din localitate se refugiază, cu acoperișuri copacii (măslinii) și pături de iarbă și pământ.

În acest context, femeile de la centrul Kesh Malek pentru educația și drepturile femeilor din Alep își exprimă teama, dar și speranțele: ”Vă rugăm salvați-ne de acest regim barbar și de ura sa și crimele împotriva propriului popor. Vă rugăm salvați ce a mai rămas din țara noastră. Vrem să trăim în pace” (Hiba). ”Am fost forțată să-mi părăsesc casa din Alep din cauza bombardamentelor barbare ale regimului. Chiar după prima noastră dislocare, loviturile aeriene au vizat aria noastră din nou și am fost scoși din ruine și am fost mutați dintr-un loc în altul. Am pierdut totul, dar încă avem speranță și încă luptăm pentru o viață mai bună, sperând că vom scăpa de acest regim criminal, astfel încât să ne întoarcem la casele noastre și să trăim în libertate (Lana).

Alaa, mamă a doi copii, refugiată din Alep, a ajuns sub dărâmături (după ce casa s-a prăbușit) și a pierdut 6 membri ai familiei atunci, nu și capacitatea de a rezista (deși una disperată, în condiții oribile): ”Nu mă voi preda. Dacă nu putem trăi în pace și siguranță, cel puțin opriți regimul și Rusia astfel încât copiii noștri să o facă. Este singura mea dorință”. Jamilah, refugiată din Homs, spune că soțul său a fost arestat de regim acum 6 ani și că bombardamentele au determinat-o să se refugieze în nord. A pierdut și ea totul, dar nu se dă bătută: ”Acest război a luat totul de la mine, unii dintre copii au plecat din Siria și am pierdut mulți oameni dragi din cauza loviturilor aeriene. Am suferit mult și încă suferim, dar nu cedăm. Întotdeauna păstrez speranța unei Sirii libere și în pace”.

Bărbații din zona rurală a Alepului și din Idlib trimit și ei mesaje de îngrijorare cu privire la un atac iminent al regimului,

arătând totodată că nu e vorba de cifre statistice, ci de oameni: ”Putin și al-Assad sunt parteneri în uciderea și dislocarea oamenilor”, ”Putin ne consideră bunuri, dar suntem oameni. Nu fiți comercianți de război!”, ”Nu suntem numere. Lăsați-ne în afara ecuațiilor voastre politice!” Cum așa? Noi credeam că e vorba de pagube colaterale, teroriști și trădători.

Similar, Raed Saleh, șeful ”White Helmets” își exprimă îngrijorarea față de un atac la scală completă al regimului, dar și încercarea de a se pregăti și rezista: ”O ofensivă completă în Idlib ar putea cauza un dezastru umanitar. Ne întâlnim în mod regulat cu alte organizații umanitare pentru a ne pregăti pentru această situație. Dacă va fi o ofensivă la scală completă, suntem pregătiți și o putem gestiona –deocamdată. Dar nu știm pentru cât timp. Depinde de intensitatea ofensivei. Nu avem resurse infinite de combustibil pentru ambulanțe și ambulanțele pot deveni rare pentru că regimul le targetează. Toate astea se aplică și în legătură cu medicamentele”.

Fotograful Omran, refugiat din Ghouta de Est în Idlib (a cărui casă fusese bombardată și distrusă de 3 ori în Ghouta, ultima dată fotografiată în ruine ca să n-o uite), retrăiește teroarea bombardamentelor din Ghouta și totodată cheamă lumea în ajutor. ”Mă simt speriat, dar frica e dublă pentru că am mai trăit asta înainte. Aceste orori ne bântuie din zilele de când eram în Ghouta. Când toate s-au întâmplat data trecută, regimul nu ne-a dat altă șansă decât să plecăm și ne-a obligat să mergem în Idlib. Acum, nu știm ce facem când reîncep bombardamentele, unde mergem? Aș vrea ca lumea să reacționeze înainte să fie prea târziu. Lumea trebuie să încheie atacurile rusești și ale regimului asupra civililor. Suntem oameni și avem dreptul să trăim, nu să fim îngropați sub casele noastre ori să fugim de acești criminali.”

Activista Haneen, a cărei familie a mai fost rănită, își exprimă dragostea față de casă (unde e acasă) și încercările de a se pregăti pentru bombardamente. ”Am săpat câteva peșteri sub pământ și la fiecare atac ne ascundem. E rece, dificil de respirat și sunt multe insecte, dar prefer să ne ascundem în peșteri decât să murim sub ruina casei dacă e bombardată. Am făcut poze casei la

începutul anului după ce regimul a amenințat că atacă Idlibul. Mi-a fost teamă că voi fi forțată să plec, de aceea vroiam să iau o amintire cu mine. Am multe amintiri aici, aici e locul unde am crescut și mi-am petrecut cel mai frumos timp cu prietenii, unul dintre ei arestat de regim, alții uciși de bombardamente".

Și zeci de mii de oameni ies pe străzi pentru a protesta împotriva unui atac la scală largă în Idlib și Alep. Alții (personalul medical) protestează împotriva bombardării spitalelor (ca spitalul pentru femei și copii Nour, distrus de atacurile aeriene). Alții protestează pentru eliberarea deținuților arestați arbitrar și dispăruți forțat. Activista Nivin Hotary organizează un protest al femeilor împotriva atacurilor și a regimului sirian: "Ce ne-a făcut să ne adunăm astăzi este că suntem rebeli până la victorie, ce ne-a făcut să ne adunăm este credința că nu putem continua revoluția fără femei alături de bărbați în lupta pentru pace și libertate. Am protestat pentru a transmite mesajul: oamenii vor să scape de al-Assad."

Până la căderea regimului, la fel ca în Ghouta de Est, oamenii pictează cu propriul sânge inimi pe dărâmături. Sângele privighetorii ce și-a înfipt inima în spinul trandafirului, cântând pentru iubire.

7. Condamnați bebelușii-teroriști care au violat Leviathani și care au distrus planeta Krypton a lui Superman!

Dar ce mai contează? Nu sunt oameni, ci pagube colaterale, teroriști, trădători și dușmanii poporului. Aceste pagube colaterale (activiști pentru democrație, lucrători umanitari, personal medical) sunt eliminate prin torturi până la moarte. Știam deja că faptele bune se condamnă, iar cele rele se premiază, nu mai e o surpriză. Ne-ar mira să fie altfel, un strop de normalitate. Așadar, până acum au dispărut cu sutele de mii în închisorile regimului sau cu miile la Statul Islamic (de ei nu se spune nimic, cel mult vina e pasată de la unii la alții sau aparține celor răpiți, fie ei și bebeluși, da, bebelușii violează Leviathani și au distrus pământul și planeta Krypton a lui Superman). Și eu și cu Ile ne-am săturat (dar nici nu putem renunța) să fim Antigone ce-i caută pe toți și nu găsesc nici un degețel scheletic, cu unghia smulsă și ars cu acid să îngroape.

Sunt multe Antigone în Siria care încearcă să-i îngroape pe cei dragi. Astfel, riscându-și propria viață pentru adevăr și din solidaritate, tânărul Mazen Hassoun îi caută pe cei dispăruți la Statul Islamic (începând cu verișorul său), la fel și Amer Matar (documentarist al cărui frate a dispărut), iar Familii pentru Libertate (*Families for Freedom)* (printre care curajoasele femei-lidere ale asociației precum avocata activist pentru drepturile omului Noura, doctorița Hala, profesoara Farizah și activista Fadwa) - pe cei din închisorile regimului și din alte părți (deși le pot împărtăși soarta cu această căutare). Marea majoritate sunt în închisorile regimului. Cele mai frecvente torturi sunt *dulab* (introducerea prizonierului într-o roată/cauciuc înainte de a fi bătut), *shabeh* (atârnarea de tavan de încheieturi), bătăi cu cabluri electrice, electrocutarea (la organele genitale). Închisorile sunt supraaglomerate (oamenii zac aproape leșinați unul peste celălalt, în spații minuscule) și singurul concert care se aude e cel de urlete (îl auzim și noi). Toată lumea ajunge aici legume putrezite

de 30-40 de kile pe care nu le recunosc nici cei apropiați, iar femeile supraviețuitoare, pe lângă torturile obișnuite, trebuie să înfrunte și stigma (rușinea) violului în ochii familiei și ai societății.

În demersul lor de a-i ajuta pe cei dispăruți, Familii pentru Libertate solicită regimului sirian lista celor deținuți arbitrar (împreună cu locația și starea lor), cere oprirea torturilor și certificate de deces în caz de moarte (odată cu cauza acesteia și locul mormântului), dorește accesul ajutoarelor umanitare și al grupurilor de monitorizare a drepturilor omului în închisori și, totodată, vrea abolirea curților excepționale și garantarea unor procese corecte. Pe lângă presiunile asupra regimului, asociația Familii pentru Libertate aduce împreună mii de familii de sirieni cu rude arestate/dispărute, merge la orice discuție de pace pentru a arăta că nu există pace fără ca cei dragi să fie eliberați și contactează pe oricine poate face lobby în acest sens.

Iată și povestea impresionantă a lui Fadwa Mahmoud, una dintre liderele de la Familii pentru Libertate. Aceasta a fost arestată în anii ’90 de fratele ei securist (ce coincidență, și eu am fost executat de unchi (nenea Cronos), verișori (Știi Tu Cine... Zeus) și nepoți (Hermes), ba chiar, mai mult, nu doar de rude, ci și de colegi, discipoli și prieteni ca nepotul Hefaistos!) pentru lupta împotriva corupției (deși avea atunci copii mici care au întrebat-o apoi de ce i-a abandonat). Acum Fadwa își caută familia – băiatul și soțul dispăruți de mai bine de cinci ani, răpiți de la aeroport la întoarcerea din China. De atunci tot încearcă să-i găsească și, odată cu intrarea în Familii pentru Libertate, depășindu-și propria suferință, solidară cu ceilalți, a început să-i caute pe toți cei dispăruți.

Noura (avocat și activist) își caută soțul dispărut. Și-a dorit să devină avocat și activist de când a fost arestat tatăl ei (prizonier politic de mai multe ori, prima oară dispărut când avea doar cinci ani): ”Tatăl meu a fost prizonier politic de câteva ori. Mă duceam să-l vizitez la închisoarea Adra și participam la procesele lui. Odată m-am intersectat cu ofițerul patrulei ce-l aducea pe el la curte. I-am jurat atunci lui și tatălui meu că voi deveni avocat și

voi apăra prizonierii de conștiință. Aveam 12 ani atunci. Și când Bassel (soțul meu) a fost arestat, apărarea propriului meu prizonier de conștiință a devenit o obsesie".

În 2011 se afla la Douma, începuseră protestele și se trăgea. Unul dintre prietenii lui Bassel, soțul ei, a fost arestat. Fiind avocat, Bassel a început să vorbească cu ea și au început să iasă împreună. De fiecare dată, Bassel spunea că i-e foame și vrea ceva dulce, așa că mergeau în oraș să mănânce ceva. Așa a simțit că se îndrăgostește. După aceea, au devenit prieteni și au mers la proteste împreună. În iulie a cerut-o de nevastă. Dar Bassel n-a mai apărut la nuntă. A aflat apoi că a fost arestat. A reușit totuși să-l vadă la închisoare, s-au căsătorit la închisoare și tatăl ei i-a pus vergheta pe inelarul stâng. S-a grăbit din cauza incertitudinii din Siria, căci nu știa ce se va întâmpla apoi. Și-a tatuat numele lui pe spate. Bassel a sunat-o apoi în octombrie 2015, spunându-i că trebuie să-și facă bagajele. A aflat apoi că a fost condamnat la moarte. Nu știa dacă a fost executată sau nu sentința. Apoi a aflat că a fost într-adevăr executat. Durerea e mai rea ca moartea. Toți sirienii au fost afectați, indiferent de opinia politică. Poate chiar această durere va fi liantul noii societăți. Durerea va genera, speră ea, unitate.

Similar, fata lui Alzaeem Alnajlat își caută tatăl dispărut în 2013, ridicat din autobuz, pe drum spre casă. Mama ei are grijă să fie cineva mereu acasă, în caz că vine (și nu are cheie). Îl așteaptă mama ei, cinci fete și un băiat. A pierdut nu numai cheile, ci și ani din viață alături de copii, poate și viața, spune fiica lui. Fata a amânat și căsătoria până vine el. La un moment dat însă, fata s-a căsătorit, chiar dacă nunta a fost pentru ea tristă ca o înmormântare fără tatăl ei. Se simte vinovată și își cere scuze pentru asta... că viața merge mai departe. Injustiția și separarea forțată sunt, de asemenea, greu de suportat. Dumnezeu rămâne singurul care poate avea grijă și în mâinile căruia își încredințează viața.

De asemenea, Asmaa Al Saqaa își caută tatăl (Abdel Akram) dispărut în 2011, vechi dizident (care crede că schimbarea sistemului începe din interior... interiorul fiecărei persoane) și

luptător pentru libertate și educație (a fost profesor și coordonator al unui centru de formare pentru oamenii săraci, menit să-i facă independenți de ajutoare). Acesta a fost arestat, în ciuda vârstei și a bolilor, mai întâi în 2001 (după ce a refuzat să se roage pentru fostul dictator Hafez al-Assad și actualul dictator Bashar al-Assad la slujba de vineri), ulterior în 2003 (în urma unui proiect ”schimbarea începe din interior”, împotriva războiului din Irak și a corupției (acțiuni de curățare a străzilor)) și dus la cumplita închisoare Saydnaya, apoi în 2011 (odată cu revoluția).

La proiectul din 2003 a participat și Amina, cofondatoare a organizației Familii pentru Libertate, studentă și discipolă a marelui gânditor și profesor reformist, arestată și ea atunci. Apoi, 8 ani mai târziu, participarea la revoluție a venit cu prețul vieții pentru mulți dintre cei implicați. Amina și soțul ei au fost arestați și eliberați după doi ani jumate. Grupul a lucrat totuși până când s-a încheiat asediul Darayei și au fost dislocați de acolo (până în 2016). În ciuda represiunii, Amina nu și-a pierdut credința și-și continuă lupta pentru libertate și din solidaritate cu profesorul ei și cu cei ce suferă în închisori, deși a aflat (din surse oficiale) că doi frați, Majd și Abdulsatar, unii dintre primii care au ieșit în stradă, protestând pașnic și dăruind trandafiri trupelor regimului împreună cu Yahya Shurbaji, au fost uciși în închisoarea Saydnaya.

Pe Yahya Shurbaji l-a căutat sora lui, Bayan, membră fondatoare a organizației ”Familii pentru libertate” până când a aflat că a fost ucis în închisorile regimului (împreună cu alt frate al lui Bayan, Maan). Yahya a participat la campanii anti-corupție (curățarea străzilor) înainte de revoluție (și a fost arestat și atunci), apoi la primele proteste din 2011 de la revoluție și a fost ”părintele trandafirilor”, inițiatorul acțiunii de a dărui flori trupelor regimului. Chiar dacă Yahya a fost ucis, spiritul său liber, curajos și generos (cu focul meu sacru în el) a rămas: ”prefer să fiu ucis decât să devin un ucigaș”.

La fel, Taymaa, activistă și supraviețuitoare a închisorii siriane, își caută logodnicul dispărut cu trei ani în urmă. A crezut că lumea s-a sfârșit când a fost el arestat (în miez de noapte). Nu

știa nimic despre locul unde a fost dus. Într-o zi, când se întorcea acasă, a fost arestată și ea, obligată să se întindă la pământ, legată la mâini și la ochi. Ofițerul de securitate a întrebat-o de activitățile și credințele politice și de laptele de bebeluși pe care a reușit să-l strecoare într-o zonă sub asediu. Apoi s-a interesat de poza făcută cu logodnicul ei. Ea a răspuns că e logodnicul ei. Într-unul dintre centrele de detenție, l-a văzut pe logodnic, în sfârșit, pentru o clipă (oare cum s-or fi recunoscut când erau amândoi într-un asemenea hal?). Ea a fost eliberată după un an jumate, dar el e încă acolo. Însă tot e mistuită de dor și nu a renunțat niciodată să se gândească la el și să-l caute. Iar cu această campanie au o șansă să se regăsească... la închisoare amândoi.

Um Masoud își caută și ea băiatul dispărut, chiar dacă poate fi ea însăși arestată și ucisă. Ea își învinge frica și vorbește pentru el. De fiecare dată când vede un taxi sau un autobuz sau aude o motocicletă, i se pare că băiatul s-a întors. Îl așteaptă, oricum, la fereastră (fereastra e cumva o breșă în Zid (*The Wall*) și locul unde îl va zări când băiatul va reveni... dacă o va face vreodată). Însă ea continuă să-l aștepte și se roagă lui Dumnezeu pentru el.

Familia Matar își caută băieții dispăruți, activiști pașnici pentru democrație: Hazem, Ghiyath și Anan, arestați cu toții. Ghiyath a fost atât de violent la proteste încât a întâmpinat cu flori trupele regimului: el a fost primul ucis în închisoare, torturat până la moarte. A urmat Hazem cu aceeași soartă, la închisoarea Saydnaya. Despre Anan nu se mai știe nimic.

Hind din Daraa a cerut încă de la începutul protestelor pașnice din 2011 eliberarea copiilor arestați și torturați (pentru un slogan anti-regim scris pe zidul școlii) și eliminarea ”legii situațiilor de urgență”. Regimul a răspuns protestelor pașnice cu gloanțe și arestări. Ea însăși a fost arestată în martie 2011. Tancurile au intrat în casă, distrugând mobila, iar ea a fost ridicată. A fost dusă la închisoarea secretă ”Palestina” ca una dintre primele organizatoare de proteste pașnice. A fost dusă într-o încăpere minusculă de un metru pătrat, unde WC-ul picura nonstop. Nu a putut dormi. Au început apoi interogatoriile: a fost acuzată de organizare de demonstrații și de ajutarea oamenilor

din Daraa. Ofițerul i-a spus că nu înțelege ce vrea, e nerecunoscătoare, le are pe toate doar. A auzit mereu urletele băieților torturați într-o încăpere alăturată. S-a simțit neputincioasă, ar fi vrut să-i ajute. A fost eliberată (din fericire) destul de repede, acum a părăsit Siria și și-a jurat să le fie alături deținuților din Siria.

Yasmine îl caută pe fratele ei Enaas (dispărut în 2013), îi ia poza peste tot (la lucru și la universitate), se roagă pentru el și se luptă zilnic pentru a-l aduce acasă. Dacă uită într-o zi de el din cauză că e prea ocupată, își cere iertare. Își dorește ca el să se întoarcă și să-și continue studiile la universitate. Speranța a rămas și Yasmine abia așteaptă să vină ziua în care să-și strângă în brațe fratele. Nu renunță la lupta ei până când el nu e acasă, în siguranță. Până când suferința pe nedrept a lui și a altor deținuți nu e încheiată.

Toni îl caută pe prietenul ei, Amjad din Madaya (exilat de regim din Madaya în Idlib ca recompensă pentru acțiunile sale umanitare), arestat în 2017 de gruparea islamistă radicală Hay'at Tahrir al Sham pentru că le-a fotografiat pozițiile. Lui Toni îi e dor de el, îi trimite un mesaj de ziua lui și îi pare rău că el că-și serbează ziua în închisoare. Nu mai știe nimic de atunci de el, dar îi urează la mulți ani și îl așteaptă acasă.

Qusai, un băiețel de 6 ani îl caută pe tatăl său dispărut pe care nu l-a văzut niciodată: ”Mă cheamă Qusai, sunt din Quneitra, tată meu e deținut. Tatăl meu e arestat de șase ani. L-am văzut doar în fotografiile pe care mi le-a arătat mami. Îmi iubesc tatăl la fel cum ceilalți copii își iubesc tatăl. Vreau să mă joc cu el, vreau să mă ducă la școală. Mi-e dor de el. Sper că tati va fi eliberat repede, el și toți deținuții”.

Suad Khabeia o caută pe Razan Zaitouneh, dispărută acum 4 ani din Douma, răpită de oameni mascați împreună cu soțul ei, Wael Hamada și colegii ei, Samira al-Khalil și Nazim Hamadi din cauza activității ei în domeniul drepturilor omului. Iată ce spune Suad în mesajul trimis de ziua ei: ”îmi aduc aminte de Razan pentru valorile umane și morale, pentru un vis după care toți am tânjit, care nu a dispărut niciodată. Îmi aduc aminte de ea

ca de o persoană care credea". De profesie avocat, Razan a apărat prizonierii politici și a fondat Asociația pentru Drepturile Omului din Siria. A fost foarte curajoasă, bună profesionistă și imparțială (condamnând abuzurile tuturor). De asemenea, a participat la revoluție și a coordonat comitete locale, fondate după revoluție. A reprezentat un target atât pentru regim, cât și pentru extremiști. După ce abia a scăpat de închisoarea regimului, a fost răpită de jihadiști (posibil Armata Islamului - *Army of Islam*) în 2013, în Douma, Ghouta de Est. La venirea trupelor regimului în Douma, nu a fost găsită (oricum, ar fi fost arestată de regim).

Yasser îl caută pe fratele geamăn dispărut. Erau obișnuiți să fie împreună, încă de la școală, stând în aceeași clasă și la aceeași masă, ducându-se și întorcându-se împreună. Într-o zi, venind de la lucru, din Liban, au fost opriți la o baricadă și l-au luat pe fratele său în fața sa. Nu a putut face nimic pentru a-l ajuta. A fost luat cu forța și el nu i-a putut opri. A venit acasă fără el. Mama, soția lui și copilul său îi așteptau. Mama a întrebat unde e. Nepotul său a întrebat și el de tatăl lui. Nu poate descrie ce greu a fost acel moment pentru ei. De atunci, durerea dispariției fratelui a pătruns în casă și a înnegurat-o.

Maryam Alhallak vrea să îngroape cadavrul fiului ei: după ce l-a căutat trei ani, l-a recunoscut în pozele lui "Caesar", fotograful militar care a realizat pozele a zeci de mii de deținuți torturați până la moarte (cu riscul de a păți și el același lucru). Nu prea știm cum a reușit să-l recunoască, așa legumă putrezită sub 40 de kile cum era. Mama îl căuta deja de trei ani de zile. Guvernul o urmărea și încerca s-o aresteze. Însă, în ciuda a ceea ce i s-a întâmplat, nu și-a pierdut credința în justiție: "Am speranțe. Justiția este singurul lucru care ne-a rămas". Ne mărturisește că băiatul ei a fost legat, bătut cu bastoanele în stomac, apoi la cap cu bastoane cu electroșocuri, i-au scos unghiile, i-au ars urechile și "când a leșinat, au turnat apă clocotită pe el".

Familia îl caută pe Rami Hennawi, activist arestat încă din 2012 care și-a petrecut ultimii cinci ani în tortură, conform mărturiilor. Regimul a anunțat apoi că a murit în închisoare în decembrie 2017, dar, când familia a cerut corpul, autoritățile nu

mai știau nimic de moartea lui. Familia încearcă să păstreze ultima fărâmă de speranță și cere să i se spună adevărul.

Wafa, o fetiță, îl caută pe tăticul ei dispărut cu mai bine de 5 ani în urmă. Zdrobită de durere, a început să numere zilele de când a fost arestat de regim: au trecut 1827. ”Rezist durerii prin numere. Rezist uitării prin memorie. Am încercat alte căi de a gestiona durerea, dar niciuna nu a funcționat”. Număratul zilelor o ajută să-și păstreze speranța: ”știu că tatăl meu e viu și îl aștept”.

Sora lui Islam, Hiba, l-a căutat pe fratele ei până când a aflat că a fost ucis în închisorile regimului. Înainte de a pleca la proteste, în 2011, Islam a fost avertizat de mama lui că va fi torturat în moduri cum n-a mai întâlnit în cărți sau filme, dar tatăl l-a încurajat, i-a spus că îl susține și l-a rugat pe Dumnezeu să-l binecuvânteze. Toți plângeau, iar sora i-a făcut o ultimă poză, gândindu-se că poate nu îl mai văd. Și așa s-a întâmplat. ”Dumnezeu să te odihnească, frățioare, vei fi mereu Salloumul meu frumos și calm, vei fi mereu la fel de frumos ca trandafirii”.

Hind îl caută pe părintele Paolo Dall'Oglio, răpit de Statul Islamic în 2013. Toți își aduc aminte cu drag de înțelepciunea sa, inima bună și hotărârea de a apăra libertatea și voința sirienilor. Hind rememorează: ”ne-am rugat. Fiecare s-a rugat pentru ceva diferit. Eu m-am rugat să se oprească violența și uciderea oamenilor. El a spus: ”mă voi ruga pentru fiii și fiicele care sunt în închisori””. ”Trebuie să-i urmăm principiile. Să trecem linia, să facem pace, să facem reconciliere”, completează ea.

Dahi al-Musalmani și-a căutat nepotul ani la rând și a plătit șpăgi de un milion de lire siriene pentru a-și recupera nepotul, pe Ahmad de la închisoare. Din nefericire, l-a descoperit printre cei torturați până la moarte din fotografiile lui ”Caesar”, fotograful care a realizat zeci de mii de asemenea fotografii cu riscul de a împărtăși soarta lor și a ajunge și el ca în fotografii. ”Am căutat printre fotografiile lui Caesar. Și am fost surprins să-i găsesc fotografia. Era el. Era Ahmad cu un număr. I-au pus un număr. Era un suflet și a devenit un număr”, spune unchiul său.

Pe Lama, o tânără voluntară la Syrian Charter, a căutat-o familia până când a primit certificatul ei de deces. Ea a fost arestată în noiembrie 2014. Întâi a fost dusă la un centru al poliției secrete, apoi a fost transferată la închisoarea Adra de unde a fost luată din nou și a dispărut definitiv. Rămâne însă în memoria familiei și a celor de la Familii pentru Libertate.

Azza, fostă deținută, îi caută și ea pe cei dispăruți și nu a renunțat la luptă. Își exprimă durerea și solidaritatea prin desenele ei despre femeile din mediul penitenciar al regimului. Astfel, a realizat mai multe portrete ca de exemplu Hiam (arestată pentru că era dintr-o localitate controlată de rebeli), Rama (o adolescentă fostă campioană la badminton, arestată pentru activism), Raeefeh (arestată pentru că era dintr-o localitate rebelă), Tal (arestată pentru activități de blogger), Hiam (arestată pentru un așa zis sex cu jihadiști), Maryam (arestată pentru că era dintr-o localitate rebelă), Zeina ori al ei propriu, Azza (arestată pentru arta – graffiti și desene, activismul său și ajutorul umanitar oferit refugiaților). Se gândește mereu la cele rămase prizoniere, pentru că sunt încă acolo, se simte vinovată că ea a scăpat (deși închisoarea rămâne în mintea ei) și le păstrează memoria prin desene. A fost arestată și ținută în celule înghesuite cu alte 15 femei, în mizerie (cu păduchi și molii), cu acces redus la toaletă (și ea o budă infectă) câteva minute pe zi. Interogatorul a pus-o să deseneze o imagine a urii și ea a reprezentat o persoană cu o privire malefică, strivind o pasăre. El i-a zis că ea e pasărea, iar ei persoana malefică. Totuși, continuă rezistența, în primul rând prin artă.

Ali, un copil, a fost căutat de familia lui până când aceasta a primit certificatul de deces. A fost arestat de regim și torturat până la moarte împreună cu tatăl său. La închisoare, prin tortură, a fost forțat să admită că e terorist și să declare asta și la televizor.

Pe Wael, un băiat de 12 ani, l-a căutat familia până când a aflat de decesul său de la regim. A fost arestat de regim și torturat până la moarte.

Pe Mazen, profesor de franceză la Școala Franceză din Damasc și pe fiul său, Patrick, i-a căutat familia până când a

primit certificatele de deces. Au fost torturați până la moarte pentru simplul motiv că au participat la un protest pașnic pentru democrație. Iată ce transmite o prietenă apropiată: ”sunt fără cuvinte. Ce să le spun copiilor și prietenilor lor? Că am eșuat noi și lumea întreagă pentru a proteja acele suflete frumoase și pașnice de moarte. Ce pot să le spun copiilor și prietenilor lor când tragerea la răspundere a vinovaților nu a avut loc pentru că lumea și-a pierdut moralitatea!”.

Pe Yasser îl caută fetița lui. Acesta a fost arestat de Jabahat al-Nusra doar pentru că a cerut eliberarea femeilor deținute de Statul Islamic la As-Suwayda.

Yasmin i-a căutat pe tatăl și pe fratele ei dispăruți în închisorile regimului. Despre moartea tatălui său, a aflat când a primit certificatul de deces. Tatăl ei a fost arestat de regim în 2011. De fiecare dată când încerca să obțină informații despre el, îi spuneau să-l uite, dar ea nu putea. I s-a mai spus că era acuzat că ar fi deținut un tanc, deși era un protestatar pașnic. Da, a violat Leviathani și a distrus și planeta Krypton a lui Superman. ”Assad a ucis simbolurile activismului pașnic; ne spune că aceste persoane l-au deranjat mai mult decât cele care purtau arme”.

***

În ciuda riscului de a dispărea și ele odată cu cei dragi (poate așa i-or regăsi... la închisoarea siriană, loc minunat de vacanță de cinci stele, unde au fost duși sute de mii (inclusiv zeci de mii de copii care se joacă exclusiv cu instrumentele de tortură), condițiile sunt mai mult ca perfecte (foamete, mizerie, înghesuială, violuri, torturi, ajungi o legumă putredă, un oscior strâmb din care scot tot (până și ochii și organele sexuale), din care nu se mai înțelege nimic și nu poate fi recunoscut nici de mame), iar zeci de mii au fost torturați până la moarte), femeile din Idlib, al-Quneitra, Daraa și din Ghouta de Est au participat și ele la proteste în vederea eliberării celor arestați arbitrar.

Protestele au ajuns și în Turcia, Liban și Iordania (unde sunt majoritatea refugiaților sirieni), apoi în Europa, la Geneva, la

discuții de pace, la ONU, în Germania, Suedia, la Londra, Manchester și la Paris. Și se organizează pe 30 august 2018, de Ziua Internațională a celor Dispăruți, evenimente-memoriale în Idlib (Siria), Bekaa (Liban), Gaziantep (Turcia), Dublin (Irlanda), Londra și Manchester (Marea Britanie), pe lângă distribuirea de flori în memoria celor care au oferit flori la proteste și proiectarea următorului mesaj pe zidul ambasadei Rusiei din Berlin: ”100.000 dispăruți și torturați de al-Assad. Rusia: unde sunt cei dispăruți?”. Amnesty lansează și ea petiții în memoria celor dispăruți, proiectează filmul ”*Alive in Graves*” și îi ia interviu Aminei (membră fondatoare a Familii pentru Libertate care a pierdut doi frați în închisoare). Pe lângă ambasada Rusiei din Berlin, autocarul cu pozele celor dispăruți ajunge la Poarta Branderburg din Berlin și la vechea închisoare Stasi.

Din păcate, nu doar în Siria, China sau Coreea de Nord au dispărut copii arestați / răpiți de regim (marea majoritate), ci și în Israel sunt deținuți 12.000 de copii palestinieni, printre care și o fetiță de 16 ani, Ahed, pentru că a îndrăznit să pălmuiască un soldat după ce acesta i-a împușcat mortal micuțul verișor în fața ei. Desigur, adică probabil, o nouă dovadă a echității: fetița aceea trebuia pedepsită, nu soldatul sau cine i-a dat ordin. Iar recent (în mai 2018) la manifestațiile palestinienilor cu ocazia mutării ambasadei americane de la Tel Aviv la Ierusalim (recunoaștere implicită a Ierusalimului integral drept capitală, fără a accepta Ierusalimul de Est pentru palestinieni) au fost uciși 60 de palestinieni (dintre care 8 copii) și răniți peste 2.400. Iar Israelul va interzice prin lege filmarea soldaților săi de organizațiile pentru drepturile omului (poți să primești între 5 și 10 ani de închisoare pentru asta!). Felicitări! Le dorim și alte mărețe și glorioase realizări.

Iar în India se pregătește un genocid al populației musulmane din statul Assam: sub pretextul că acționează împotriva imigrației ilegale din Bangladesh, pe motive etnice și religioase, până la 7 milioane de musulmani (de regulă săraci, fără documentație adecvată) vor fi șterși ca cetățeni și trimiși în vacanță prelungită în lagăre. Deja se construiește alt lagăr. În astfel de lagăre

putrezești fără posibilitatea de a mai ieși vreodată, fără a-ți vedea familia, fără a lucra, fără a te plimba (nici în curte), în spații înguste, închis ca-ntr-un sicriu. Și aici sunt copii arestați și separați de părinți (ca-n Siria, China, Coreea de Nord, Israel și... Statele Unite!).

Și în Myanmar au fost crime împotriva umanității asupra musulmanilor Rohingya: uciderea lor (inclusiv a bebelușilor), violuri în grup (în public), victime îngropate de vii. Unul dintre martori a descris cum patru fete au fost răpite, legate cu frânghii și violate timp de trei zile. Acestea au fost lăsate sângerând și „pe jumătate moarte". Peste 700.000 au fugit și s-au refugiat în Bangladesh.

Și Arabia Saudită face și ea genocid în Yemen (bombardând inclusiv școli) și arestează activiști pașnici (și activiste pentru drepturile femeii), biciuindu-i și ucide femei prin lapidare. Recent, a torturat și ucis și un jurnalist (Jamal Khashoggi) la consulatul din Turcia. Prințul moștenitor, Mohammed bin Salman, a spus că "va tăia degetele fiecărui scriitor care-l critică". Dar astea sunt pedepse binemeritate pentru asemenea câini de teroriști și trădători, logic, nu?!

8. Trăiască dușmanii poporului, pagubele colaterale, teroriștii, trădătorii și ruinele (comori)!

Să acceptăm aceste pedepse binemeritate de câinii ăștia de teroriști? Nu, mai bine dăm o palmă și noi, ca fetița, celor ce (ne) ucid. O astfel de palmă pentru sistem alături de o îmbrățișare pentru victimele sale (o îmbrățișare titanică cum e a noastră... să te faci praf... de stele) dă și Artino, activist media, supraviețuitor al blocadelor foamei și al torturilor din închisorile regimului sirian. Acesta încearcă să ajute la conștientizare și totodată să sensibilizeze lumea cu privire la cei dispăruți la Statul Islamic (împreună cu Mazen și Amer) ori cei din închisorile regimului sirian (alături de Familii pentru Libertate), fără să uite blocadele foamei (Ghouta de Est, de pildă).

De bine, de rău, Artino a ajuns acum refugiat într-o țară occidentală, se descurcă acceptabil și rămâne dedicat Siriei. Însă alți refugiați nu o duc la fel de bine, ci continuă să facă ultime scufundări în Mediterana (pipăitorii de funduri cum ziceau cei de la Charlie Hebdo... de fundul Mediteranei - conform *Missing Migrants*, 3.785 victime în 2015, 5.143 în 2016, 3.139 în 2017, 1.549 până pe 27 august 2018) sau să putrezească prin tabere de refugiați similare lagărelor de concentrare (să nu uite cumva de unde au plecat).

În tabere precum Chios condițiile și perspectivele sunt atât de bune încât unul din trei refugiați a avut o tentativă de sinucidere. Și atitudinea europenilor, în spirit creștin, este atât de primitoare încât țările europene continuă să nu accepte refugiați și doresc să închidă ruta pe Mediterana, solicitând misiuni de patrulare.

Iar parlamentul Ungariei a adoptat o serie de legi care introduc sub incidenţă penală orice individ sau grup care oferă ajutor în obţinerea de azil a imigranţilor ilegali (numite anti-Soros... tot Soros e de vină, iar eu sunt tata lui Soros). Ca urmare a încălcărilor statului de drept (privind independenţa justiţiei, libertatea de exprimare şi a presei, libertatea instituţiilor

academice, corupţia la nivel de stat şi relele tratamente aplicate migranţilor şi solicitanţilor de azil), Comisia pentru libertăţi civile, justiţie şi afaceri interne (LIBE) a Parlamentului European a recomandat sancțiuni, activarea procedurii articolului 7 al Tratatului Uniunii Europene împotriva Ungariei.

Tot în spirit creștin și deschis este și caricatura din Charlie Hebdo care o înfățișează pe Simona Halep vânzând la fier vechi trofeul câștigat la Roland Garros (după caricaturile nud cu profetul Mahomed, respectiv cele cu refugiații pipăitori de funduri... de fapt, de fundul Mediteranei). Dar românii din Franța și din Marea Britanie vor să continue să lucreze chiar dacă sunt considerați romi și disprețuiți.

Iar guvernul italian a refuzat intrarea în țară a navei Aquarius cu 629 de refugiați la bord, lăsând-o să plutească în derivă. Și, apropo de romi, Matteo Salvini, liderul partidului de extremă dreapta Liga şi noul ministru de Interne al Italiei, a anunţat că ia în calcul desfăşurarea unui recensământ asupra romilor aflaţi în ţara sa, romii din alte ţări riscând să fie expulzaţi. Și, ca fapt divers, în Italia au fost 30 de atacuri asupra refugiaților de la instalarea guvernului Salvini (2 dintre ele soldându-se cu moartea persoanelor respective). Din fericire, preoți ca don Massino din Pistoia susțin refugiații, în ciuda amenințărilor extremei drepte și a întreruperii slujbei de către neofasciști.

Și în Germania, la Chemnitz, au fost proteste anti-refugiați organizate de extrema dreaptă. A existat și o reacție prin protestul pro-refugiați al extremei stângi și prin replica lui Merkel. Aceasta din urmă denunţă „ura din stradă“, pe fondul creşterii îngrijorării în ţară faţă de „vânători“ de străini. ”Am văzut vânători colective, am văzut ură în stradă, iar asta nu are nimic a face cu statul de drept”, a declarat ea.

Ce să mai zicem de refugiații din tabăra din Chios și de romi, dacă un prieten de-al lui Ile, Vali, plecat la lucru în străinătate la Viena (legal), a fost bătut de polițiștii dintr-o secție de acolo pentru că a îndrăznit să facă o reclamație împotriva unui tip care l-a agresat pe stradă (el, spre onoarea sa, se luptă acum cu sistemul din Austria și a chemat în ajutor avocați, delegații

români pentru Europa și pe Amnesty)? Și sunt peste trei milioane de români la muncă în străinătate, de prea mult bine, desigur, adică probabil, România e a doua țară din lume care-și pierde masiv populația activă după Siria, iar 9 români ar pleca în fiecare zi (trăim bine, vorba lui Băsescu, jos Băsescu, jos dicatatorul!).

Experiența de refugiat este una foarte dificilă: și marea pianistă evreică din România, Clara Haskil, a trebuit să fugă din Paris la Marsilia (în zona liberă) ca să nu ajungă într-un lagăr nazist, apoi, după ce Marsilia a fost ocupată, să se refugieze în Elveția, în timp ce sora ei, Jana, membră a Orchestrei Naționale franceze, pe punctul de a fi arestată în Marsilia și trimisă într-un lagăr de concentrare nazist, s-a ascuns în cele din urmă într-un sat (uneori fiind nevoită să stea în pădure, la trecerea trupelor germane). În ce mă privește, eu m-am simțit în exil nu doar pe Elbrus, ci și acasă, în Olimp. Și cum mă puteam simți altfel chiar în Olimp cu tiranii Știi Tu Cine... Zeus, Madame Hera și Hermes (mâna dreaptă a lui Știi Tu Cine... Zeus), când stăteam la palat, auzeam comentariile lor disprețuitoare și râsul lor sfidător, le vedem statuile și tablourile cu măreție realizări ca propria mea execuție de pe Elbrus, Cutia Pandorei și potopul?

Chiar așa, fie ca potopul iubirii să se reverse peste refugiații de acum, și nu Mediterana ori oceanul urii sau al indiferenței! Ce să zic, e bine că s-a deschis la Londra un magazin dedicat refugiaților și nevoilor lor concrete (”*Choose Love*” – de unde lumea cumpără pachete special pregătite pentru ei) și că polițiștii de frontieră români au salvat peste 1.500 refugiați în total de la începutul anuui 2017 până în noiembrie 2017 în cadrul Operaţiunii Comune „POSEIDON 2017”, coordonată de Agenţia FRONTEX, dar refugiații continuă să pipăie fundul... Mediteranei și să trăiască în condiții mizere în taberele din Grecia.

Puțini refugiați au ajuns în România până acum, dar cererile lor de azil sunt în creștere. Aproape 5.000 de cereri de azil au fost depuse în România în 2017, cu 161% mai multe decât în 2016, majoritatea din Irak, Siria, Afganistan, Pakistan și Iran (din păcate, au fost emise și 1.568 de decizii de returnare, iar pentru 1,076 de persoane a fost aplicată măsura de nepermitere a intrării

în ţară pentru diferite perioade de timp). În ce privește condițiile de cazare pentru fericiții admiși la un centru de refugiați din București, acestea sunt la fel de moderne și sublime ca ONU (ploșnițe, purici și mucegai, organizare de tip mafiot a camerelor - împărțite după bunul plac al unor irakieni), să nu cumva să se dezobișnuiască de dărâmături și mizerie. Astfel declară azilanții... doar mărturii căci nu se poate vizita centrul din București (presa nu a avut acces).

În ciuda condițiilor de cazare îmbietoare, unii refugiați nu vor să facă mulți purici în România, ci să plece de aici în Occident. Alții însă au venit să rămână (la rude, cunoștințe... sunt 20.000 de sirieni în România). Autoritățile i-ar putea integra în domeniile în care e nevoie.acută în urma plecării românilor la muncă în străinătate. Deocamdată puțini au locuri de muncă. Una din norocoasele refugiate, Fatima, plecată din Siria în 2013, este angajată ca croitor la o agenție de publicitate (decupează bannere cu un cuțit electric). Azzaz Kassas a ajutat și el angajând la cafeneaua lui șase refugiați sirieni. Interesant, unii au fost în Germania și s-au întors în România pentru că nu puteau trăi ca niște roboți preocupați strict de muncă... muncile iadului (asta nu e viață, știm și noi doi, eu și cu Ile). Felicitări celor care au descoperit comorile din ruine, au angajat și susțin refugiații! Trăiască dușmanii poporului, pagubele colaterale, teroriștii, trădătorii și ruinele (comori)!

***

Pe lângă ajutorul dat comorilor din ruine, pagubelor colaterale, teroriștilor, trădătorilor și dușmanilor poporului, rezistența sirienilor, lupta pentru libertate și democrație, monitorizarea atrocităților de către activiștii media și de cei pentru drepturile omului, gesturile de solidaritate ale echipelor de salvare ”White Helmets” și ale medicilor, mai sunt câteva vești bune, demne de menționat: O,NU a confirmat folosirea armelor chimice (gaz sarin) de către regimul sirian în 2017 la Khan Sheikhoun și Latamneh (unul dintre puținele lucruri bune făcute), dar Rusia a

blocat în Consiliul de INSecuritate al O,NU reînnoirea mandatului anchetatorilor internaţionali privind utilizarea armelor chimice în Siria.

Dacă regimul încearcă să șteargă urmele atacului chimic din 2013 din Douma (reîngropând morții și arestând martori în orașul controlat din nou), Organizația pentru Interzicerea Armelor Chimice din cadrul ONU a investigat atacul chimic din 7 aprilie 2018 din Douma, Ghouta de Est (fără a stabili și responsabilii, căci aceasta era treaba Mecanismului Comun de Investigare, inexistent acum, din cauza Rusiei). În cele din urmă, după analizarea probelor, a rezultat că s-au utilizat arme cu clor (nu agenți neurotoxici). Iar raportul ONU despre Ghouta de Est din iunie 2018 recunoaște crimele în masă produse de bombardamentele regimului (inclusiv asupra spitalelor și centrelor echipelor de salvare ”White Helmets”) și de blocada acestuia (foamete, boli etc.). Rebelii au făcut și ei crime în masă prin atacarea Damascului cu rachete și uciderea civililor și prin arestarea arbitrară și torturarea civililor (s-au molipsit de la regim).

Un gest de dreptate și de rezistență față de regimul din Siria e că o curte americană a condamnat regimul sirian pentru uciderea jurnalistei Marie Colvin și a altora din centrul media din Homs, la inițiativa curajoasă a surorii lui Marie Colvin, Cat Colvin (jurnaliștii erau supraveghați, urmăriți permanent prin satelit, există martori care au confirmat spionarea, targetarea și asasinarea lor pentru că dezvăluiau adevăruri incomode pentru regim). La fel, Paul Conroy, fotojurnalist supraviețuitor al atacului, vorbește despre experiențele din Siria și depune mărturie în ce privește atacul de atunci.

De asemenea, un avocat pentru drepturile omului, Anwar al-Bunni, refugiat în Germania, victimă a torturilor din închisorile siriene (au încercat să-l omoare de două ori), împreună cu Mazen Darwish, alt avocat pentru drepturile omului (torturat și el în închisorile regimului), au ajutat la emiterea unor acuzații internaționale și a unui mandat de arestare pentru Jamil Hassan, director al serviciilor secrete care a supervizat torturi, violuri și crimele din închisorile regimului (cu suportul mărturiilor refugiaților).

Printre responsabilii pentru crimele împotriva umanității sunt 15 șefi, inclusiv mărețul și gloriosul conducător. Aceasta este prima reușită de acest gen. Similar, Centrul European pentru Constituție și Drepturile Omului din Berlin reprezintă 50 de sirieni și a realizat patru plângeri în Germania și una în Austria. Potrivit acestuia, securiștii-șefi cunoșteau torturile, morții și primeau rapoarte zilnic.

Un alt gest de solidaritate cu cei dispăruți în închisori: Mansour Omari, supraviețuitor al torturilor din închisorile regimului, îi caută pe toți cei dispăruți și totodată a încercat, la rândul lui, să strângă dovezi și a deschis în Statele Unite la Muzeul Holocaustului expoziția: ”Syria: please don’t forget us” (”Siria: vă rog să nu ne uitați”), la care au participat peste 200.000 de vizitatori. Muzeul Holocaustului din Statele Unite este și el dedicat luptei pentru conștientizarea crimelor împotriva umanității comise de regimul sirian și de Statul Islamic și pentru tragerea acestora la răspundere.

La fel, Sara Afshar, realizatoarea documentarului Channel 4, ”Cei dispăruți din Siria: cazul împotriva lui Assad”, îi caută și ea pe cei din închisorile regimului (odată cu justiția). Se referă la imaginile fotografului militar ”Caezar” (realizate cu riscul vieții și reprezentând zeci de mii de persoane torturate până la moarte) în care cu greu au putut recunoaște cei dragi câte o legumă putrezită de 30-40 de kile, diformă și emaciată, fără ochi, unghii sau organe sexuale, rămasă din cineva (interesant, aceste rămășițe nu mai au nume, ci doar numere). Regimul neagă aceste fotografii și crime. La O,NU, deocamdată a dat veto Rusia unei inițiative de tragere la răspundere a Siriei. Dar documentele trimise către șefi din facilitatea 227 de detenție arată că directorii au știut de arestarea, interogarea și moartea deținuților, inclusiv de numerele atribuite cadavrelor. Regimul știa de torturi și că numărul deceselor e în creștere.

Un alt gest frumos în legătură cu mama unor persoane dispărute: în Germania, vecinii Fadwei (membră fondatoare a asociației Familii pentru Libertate, mămica ce își caută soțul și

băiatul dispăruți) i-au oferit flori după ce au aflat din ziar despre povestea ei.

Altă veste bună: Statul Islamic a pierdut Raqqa (dar orașul a fost distrus de bombardamentele americane... cam ca Alepul) și e pe cale să fie învins. Din păcate, cam o treime din armele pe care le-a avut provin din Europa, inclusiv din România potrivit *Conflict Armament Research* (CAR), o organizaţie internaţională care documentează traficul de arme în zonele de război. În cazul României este vorba de mitraliere, pistoale mitralieră şi muniţia aferentă şi de lovituri reactive de 40 sau 73 milimetri (15% dintre arme provin din România, iar în ce privește muniția fabricată după 2010 – 32%, lovituri reactive – o treime, rachete de 73 milimetri – 70% din România sau Bulgaria). Acestea, culmea, au fost produse și exportate legal către Irak sau către rebelii sirieni.

Apropo de Statul Islamic și propaganda sa, Marea Britanie lansează un software pentru blocarea conţinutului jihadist. ASI Data Science susţine că softul este capabil să detecteze 94% din conţinutul online publicat de ISIS, având o acurateţe de 99.995%. Softuri similare anterioare au fost criticate pentru cenzura unui conținut neproblematic de fapt. Facebook și Google investesc masiv pentru a rezolva această problemă, dar acest soft a fost conceput pentru companiile mici care nu au resurse să detecteze și care ar putea fi la un moment dat chiar obligate să îl folosească.

O altă veste bună: a apărut cartea ”Life in Syria” (de fapt, tot un gest de solidaritate, de conștientizare și de sensibilizare pe plan intern și internațional) - un album fotografic, creat de fotografi, bloggeri și jurnaliști ce prezintă situația din Siria de la începutul războiului din 2011 până în prezent și înfățișează viața oamenilor (vorba vine ”viața”, cel mult supraviețuire sau nimic). Cartea conține 47 de fotografii, 2 hărți și texte în italiană și engleză. Aceasta pune accentul pe umanitatea din mijlocul conflictului și lupta nonviolentă. Se subliniază totodată rolul tinerilor în procesul de pacificare.

Similar, cartea lui Wendy Pearlman ”We Crossed a Bridge and It Trembled: Voices from Syria (Custom House 2017)”

conține mărturii din război și reprezintă un gest de solidaritate cu Siria.

Poeta Rasha Omran, fiica unui mare poet și activist (deținut cândva de regim), participantă la protestele democratice (revoluția) din 2011 împreună cu fiica ei (arestată atunci, însă din fericire eliberată înainte de a fi torturată până la moarte), și-a dedicat poeziile și activismul revoluției. ”Aceste demonstrații au creat o coerență socială fără precedent în Siria. Cei care au participat la revoluție au simțit o legătură instantanee. Au simțit că aparțin unul celuilalt și revoluției. Au simțit că sângele lor s-a îmbinat cu pământul Siriei.”

Iar filmul ”Jupiter's Moon”, în regia lui Kornél Mundruczó, concurent la Palme d'Or la Cannes prezintă istoria unui refugiat sirian-înger exploatat la Budapesta. Refugiatul Aryan Dashni, la inițiativa doctorului Gabor Stern, încearcă să păcălească oamenii că are puteri divine și poate vindeca bolile (medicul încearcă să facă rost de bani pentru a scăpa de un proces intentat pentru o eroare medicală, refugiatul vrea să-și regăsească tatăl și află apoi că a fost ucis). Ceva e real în toată povestea. Împușcat de un polițist (înainte de a ajunge în tabăra refugiaților), refugiatul ajunge să dobândească o abilitate supraomenească – zborul (până și stropii de sânge din răni se întorc și plutesc în aer). În acest caz, bune și împușcăturile la ceva, vorba lui Hagi! Medicul se apropie treptat de refugiatul inițial exploatat, ba chiar ajunge să-i ia apărarea și să se sacrifice, fiind împușcat în locul lui. Final impresionant cu refugiatul plutind deasupra orașului, fericit și eliberat (pentru moment), în timp ce oamenii întorc privirea către înger, fascinați, parcă rugându-se.

De asemenea, filmele ”Last Men in Aleppo” (câștigător la Sundance și nominalizat și la Oscar) și ”Gasping for Life in Khan Sheikhoun”, făcute de Aleppo Media Center, despre membrii echipelor de salvare ”White Helmets” și despre lupta pentru viață (din mijlocul agoniei și morții, inclusiv produse de atacurile chimice), au fost nominalizate la premii Emmy. Să sperăm că după agonie și moarte urmează învierea.

***

În ce ne privește, în 2017 și 2018, noi (eu și cu Ile) am făcut gesturi de solidaritate cu victimele blocadei din Ghouta de Est, Daraa, Idlib și cu cei dispăruți în închisorile regimului ori ale Statului Islamic (inclusiv distribuire de flori în memoria celor dispăruți și mers la ambasada Rusiei pentru toate). Ile e fericită și că a participat la marșul pro-Alep și refugiați în iulie 2017, în Beirut (a meritat efortul și riscurile asumate). Marșul pentru Alep și refugiați (*Civil March for Aleppo*), acum nominalizat la premiul Nobel pentru pace (din păcate, împreună cu măreți și glorioși conducători ca rățoiul Donald din Statele Unite), a început în decembrie 2016, pornind de la Berlin și luând-o spre Alep, prin ger și viscol, pe ruta refugiaților.

Uluitor, participanții au mers mai bine de 8 luni. Ile a vrut să se alăture, în ciuda bolilor (inclusiv Huntington) și a răului de drum (orice excursie e tortură până la moarte pentru ea și, de fapt, ce moarte, ea moare mereu cu fiecare care suferă și nici nu am știut niciodată ce legume, animale, zombie, fantome, gunoaie, teroriști, trădători, vampiri, mutanți, monștri, diavoli, dușmanii poporului, catastrofe, coșmaruri și dezastre suntem, nici ce viață avem când, adesea, nu pare nici măcar supraviețuire, iar cea de zombie, fantomă sau gunoi, clar, nu e viață, logic, nu?).

Dar, când te gândești la cei suferă și mor / au murit în războiul din Siria, foarte mulți copii, în închisori / lagăre de exterminare (violați și torturați până la moarte), în atacuri chimice sau blocade ale foamei ori la refugiații care își caută un loc mai acasă în casa de copii Pământ, ți se face rușine să te plângi. Refugiații merg mii de kilometri, nimerind la gardieni prietenoși și simpatici (care zâmbesc de bun venit și își fac selfie-uri cu ei, după ce îi arestează, îi dezbracă, îi lovesc cu bastoane electrice și îi lasă în fundul gol în zăpadă) ori ajung în diverse locuri de recreere – lagăre de refugiați, sufocați în tiruri ori pipăitori de funduri... de fundul Mediteranei.

Bizar, de data asta, deși a petrecut mai tot timpul pe drum (spre/dinspre Beirut), așteptând câte 7-8 ore prin mai multe

aeroporturi pentru escale, Ile a simțit, mai exact, a redescoperit, plăcerea zborului cu avionul. Nu știu de ce, anul ăsta, de fiecare dată când a avut momente de groază și neputință (la ea sunt mai tot timpul, altfel își pierde identitatea de Madame Dezastru, pe culmile disperării și... dansatoare cu dezastrele), s-a rugat și s-a uitat spre cer, a văzut câte o dâră de avion sus, în văzduh.

A mers aproape trei zile și a petrecut la marș circa o oră (cu peripeții, era să nu se mai întâlnească cu restul participanților la marș, nu reușeau să se repereze și să se conecteze pe net / la telefon, iar netul și telefoanele cu apeluri internaționale / roaming erau dificil de găsit și funcționau slab), însă nu regretă. Un singur pas contează. Și, în momentul în care a preluat și a fluturat steagul marșului, a redescoperit pentru o clipă comoara din ruină din ea însăși și a simțit din nou că zboară. Și s-a bucurat că toți participanții la marș, surprinzător, prin câțiva... pași au prins aripi și au dat aripi și celorlați.

9. Fie ca mormântul în care te bagă sistemul sanitar și cel de hârtii al autorităților să îngroape și legile INjustiției!

Bine ar fi să avem senzația că zburăm când ne gândim la sistemul de sănătate din România, dar, deocamdată, în acest caz, simțim mai curând prăbușirea, moartea și îngroparea. Da, într-adevăr, unii dispăruți în / din Siria, la închisori, blocadele foamei, atacuri chimice ori prin dărâmături (și din alte părți, nu doar Siria... inclusiv refugiații pipăitori de funduri... de fundul Mediteranei) sunt desigur, adică probabil că nimic nu e sigur, invidioși pe norocoșii posesori de morminte din România: și-ar dori și ei pe cineva să-i găsească și să-i îngroape și să aibă un mormânt măcar pe post de casă sau de adăpost. Bune și mormintele la ceva! În România ai parte cel puțin de un mormânt, slavă Domnului, iar sistemul de sănătate (chiar dacă nu e război, nici dictatură) te îngroapă repede.

Iată, de pildă, (încă) nu se respectă drepturi elementare ca dreptul la îngrijire paliativă a bolnavilor incurabili, așa că mulți dispar rapid și chinuitor. În prezent, România nu are un program național de îngrijire paliativă, deși are proiectul definitivat pentru 100 de centre de îngrijire și banii necesari pentru asta (împrumut de 250 milioane de euro de la Banca Mondială pentru reforma sistemului sanitar). Regulamentul care avizează dezvoltarea paliației a trecut de toate etapele. A mai rămas ca toate astea să fie publicate în Monitorul Oficial sub forma unui Ordin de Ministru (în timp util pentru a nu se pierde banii – 30 de zile).

În fiecare zi, 3 noi persoane necesită îngrijire paliativă. Cel puțin una dintre ele este bolnavă de cancer. 150.000 de bolnavi au nevoie de îngrijire paliativă anual. Aproximativ 60.000 dintre aceștia sunt bolnavi de cancer. Aproape 40.000 dintre ei sunt copii. În prezent, doar 7% din pacienții cu boli incurabile beneficiază de îngrijire paliativă în România la clinici private. Această situație ne-a determinat să semnăm (și eu și Ile) petiții pro-centre de îngrijire paliativă și totodată am scris miniștrilor

sănătății pentru publicarea Ordinului de Ministru care reglementează îngrijirea paliativă în Monitorul Oficial în timp util. Dar poate este iar o problemă nesemnificativă pentru care deranjăm degeaba guvernanții cu eterna nesimțire a băgăcioșilor. Ce mai contează? Să ne lăsăm bolnavii (și pe noi) îngropați de vii (ca Antigona), iar miniștrii îngropați în hârtii.

Îngropați de vii sunt și bolnavii de la Spitalul Universitar (unde a născut Ile!) unde Mariana Luceanu și Daniel Simion au intrat în greva foamei din cauza condițiilor infernale de lucru, a lipsei acute de materiale și a salariilor mici. Aici medicii fac chetă pentru a cumpăra var și becuri. Nu e dezinfectant, instrumentele se spală cu apă și săpun. Se operează cu truse ruginite, asistentele se schimbă pe hol, nu pot face duș și aduc microbii acasă. Se resterilizează firele de electro, deşi au ţesut ars pe ele, şi aşa se folosesc. Plăcile de electrocauter se utilizează una la 10-15 pacienți, lamele de bisturiu sunt puține. Te taie binidităt... îți taie cheful de a mai merge la spital. Să vedem când își va scoate ministrul nasul îngropat în hârtii de acolo pentru a lua atitudine și măsuri!

***

Când ne simțeam mai debusolați și îngrijorați, am primit deodată un exemplu de implicare civică, educație și cultură capabil să o scoale și pe Antigona din mormânt și să dezgroape miniștri din hârțogăraia lor. Astfel, în numele Domnului și al spiritului românesc, niște protestatari au întrerupt proiecția filmului cu tematică gay de la MȚR, iar unul dintre ei, Adrian Grigoriu cere anularea proiecţiei „Soldaţii. Poveste din Ferentari“. Felicitări pentru spiritul înalt patriotic, mânia revoluționară și elanul muncitoresc (de tip miner mai curând decât de creștin)! Este clar câtă toleranță și iubire creștină cuprinde. Regizorul Cristian Mungiu a reacționat și el ferm: „Asociază din nou România cu termeni ca «primitivism», «fanatism», «intoleranţă»”. MȚR a rezistat presiunilor și a decis să reprogrameze filmul.

Apropo de cultură și înalt spirit civic (sau să zicem mai bine elan muncitoresc... ori mineresc), după loviturile inspirate ale lui Tăriceanu, Băsescu, Rovana Plumb, Victor Ponta, Alexandrescu, după ce, în sfârșit, grație Corinei Șuteu, Roșia Montana ajunsese la UNESCO, pe cale de a deveni patrimoniu UNESCO, ministrul Culturii, George Ivașcu o dă în bară (în plin campionat de fotbal!) prin încercarea de a retrage Roșia Montana din acest proces. Dar noi, la inițiativa Declic, semnăm petiții, facem poze cu sloganuri pro-Roșia Montana în UNESCO și trimitem mesaje, sperând să oprim lovitura în bară a ministrului Culturii.

În același spirit înalt (parcă desprins din focul meu sacru) casa din Sighetu Marmației a scriitorului și activistului Elie Wiesel, supraviețuitor al lagărelor naziste, luptător pentru memoria holocaustului și pentru a opri crimele împotriva umanității din diverse locuri din lume, a fost mâzgălită cu mesaje antisemite gen „WC public antisemit pedofil", „Nazi jidanu zace în iad cu Hitler" şi „M… Merkel plus Trump şi Putin". Arză-v-ar focul meu sacru, poate vă iluminați!

***

Un alt exemplu de spirit civic și iubire creștină vine din domeniul educației și este, de asemenea, o sursă de inspirație pentru toți: în școlile speciale copiii sunt torturați, legați și sedați chiar de cei care ar trebui să-i ajute. Și aceștia sunt unii dintre cei mai vulnerabili copii. Dar poate așa le trebuie handicapaților ălora! În 30,76% dintre județele din România, parchetele și inspectoratele de poliție au înregistrat plângeri penale legate de abuzurile împotriva copiilor cu dizabilități în școlile speciale doar în 2016. Centrul European pentru Drepturile Copiilor cu Dizabilități (CEDCD) a depus numeroase plângeri penale și petiții la Guvern și Ministerul Educației. Nu a fost luată nicio măsură. Noi am fost atât de încântați încât am semnat și distribuit petiții. Ce să mai spunem de autorități dacă există polițiști pedofili, violatori recidiviști ca Eugen Stan care a agresat doi copii într-un lift în ianuarie, a recunoscut deja un viol în 2012

asupra unei fetițe de 7 ani și e suspect în 15 cazuri de agresiune sexuală? Să le urăm agresorilor să-și continue măreţele realizări ca zeii din Siria, China ori Coreea de Nord ori ca foştii zei comuniști?

Și iată altă veste bună legată de educație: Mircea Beuran (plagiator) e propus în conducerea instituției care analizează plagiatele (CNATDCU). Omul potrivit la locul potrivit, logic, nu? Și, deloc surprinzător (ne miră numai lucrurile normale), România se poate lăuda cu cea mai mare rată de naşteri la adolescente între 10-19 ani din Europa. Pentru a contracara acest lucru, pe lângă petiții, se duce direct, în licee, campania pentru educație pentru sănătate sexuală și totodată se luptă pentru introducerea educației pentru sănătate sexuală ca materie opțională în școli. Altă știre bună din domeniul educației cu care ne mândrim: numărul de copii aflaţi în afara învăţământului a crescut cu 23% faţă de 2013, ajungând la 391.000. Nu ne miră prea mult situația căci naşterile la adolescente au contribuit la frecventarea și nu abandonul școlii (logic, nu?), iar bugetul ministerului în 2018, chiar dacă a fost mărit cu 2,6 miliarde de lei faţă de 2017 (cu 0,12%) procentual rămâne mai mic faţă de cel din 2008 când a fost 4,24% din PIB (acum e 2,98% din PIB), iar Legea educației prevede 6% din PIB pentru învățământ. Oricum, banii în plus de la buget merg la salariile profesorilor, nu și la elevi și la școli (cu toalete în curte (30%), majoritatea neconsolidate și peste 90% fără avize ISO). Ca la Colectiv...

***

Că tot vorbim de Colectiv, poate flăcările de la Colectiv ard legile justiției în locul victimelor incendiului, asta n-ar fi așa de rău. Acestea, legile 303 (privind statutul judecătorilor și procurorilor), 304 (privind organizarea judiciară) și 317 (privind CSM și Inspecția Judiciară), denumite la pachet legile justiției, reglementează câteva probleme sensibile pentru cei cercetați sau condamnați de fapte de corupție. Aceste legi au fost modificate în așa fel încât să politizeze justiția astfel încât ca aceasta să își piardă

independența. Spre exemplu, potrivit acestor legi, instituția denumită Inspecția Judiciară trebuie să treacă în subordinea ministerului Justiției. Iar Inspecția Judiciară este singura care poate cerceta procurori sau judecători. Mai mult, președintele este scos din numirea procurorului general, șefului DNA, DIICOT și a adjuncților lor (aceștia fiind numiți tot de ministrul Justiției). Dacă astfel de instituții raportează și primesc ordine pe linie de partid, prin intermediul ministerului, e clar ce independente sunt... pupat toți Piața Independenței.

Până acum peste 4.000 de magistrați s-au poziționat împotriva legilor justiției. S-au alăturat lor CSM (Consiliul Superior al Magistraturii), ICCJ (Înalta Curte de Casație și Justiție), DNA, DIICOT, Președintele României și chiar Comisia Europeană și Departamentul de Stat din Statele Unite (of, băgăcioșii ăștia care nu lasă penalii să-și vadă de treaba lor liniștiți). Dar poate că mormântul în care te bagă sistemul sanitar și cel de hârtii al autorităților o să îngroape și legile INjustiției, dacă nu le ard flăcările de la Colectiv.

Pentru început, am semnat și noi (eu și cu Ile) o petiție Declic împotriva legilor justiției din România (https://facem.declic.ro/campaigns/toti-pentru-justitie), ”Toți pentru justiție”. Au fost și proteste la care am participat și eu cu Ile de mai multe ori, deși ea era absolut convinsă că iar încurcăm Piața Victoriei cu Piața Universității și cădem pe scări la metrou. Am rezistat chiar aproape o oră în ciuda durerilor ei de circulație înnebunitoare și a anchilozei mele (după mii și mii de ani de stat în lanțuri pe Elbrus și în Tartar), încălzindu-ne cu focul sacru din suflet și datorită atmosferei. Am ținut sus și propriile pancarte (”Justiție, fă-te că lucrezi!”, ”miner”, ”Intoxicați-vă cu știrile false de pe Facebook... când nu aveți conturile blocate!”, ”Facebook, fă-te că lucrezi!”) ori mânuța galbenă oferită de cei de la Declic cu textul ”Toți pentru justiție”.

Interesant, România nu e singurul stat european cu atacuri asupra statului de drept. În Polonia există, de asemenea, o tendință de politizare a justiției și un atac la statul de drept, ceea ce a condus la proteste și la proceduri de suspendare a votului

Poloniei în UE. Totuși, imperturbabil, președintele Andrzej Duda a promulgat legile. Astfel, Curtea Supremă va putea derula „revizuiri extraordinare“ ale deciziilor finale luate de instanţele inferioare, inclusiv ale celor emise în ultimii 20 de ani, scrie thenews.pl. Totodată, actul normativ prevede scăderea vârstei de pensionare a membrilor Curţii de la 70 de ani la 65 de ani. Totuşi, preşedintele ţării va putea alege judecători autorizaţi să-şi continue activitatea până la vârsta de 70 de ani. În același timp, legea privind Consiliul Superior al Magistraturii permite parlamentarilor să aleagă 15 dintre cei 25 de membri ai acestui for, notează Deutsche Welle. Iar acest fapt se numără printre cele care au alarmat serios Bruxelles-ul. Din fericire, Curtea Supremă din Polonia a declarat ca neconstituționale noile modificări din sistemul judiciar.

În România, odată ce au demarat protestele, senatorul UDMR Marton Arpad a pus paie peste foc (care nu e cel sacru cu puterea iluminării, ci cel care face scrum), considerând protestatarii de la Parlament comparabili cu minerii care au spart capete, au bătut și au ucis în anii ’90: ”Mi-am amintit de 1990, când, deşi nu i-a chemat, Iliescu le-a mulţumit minerilor pentru că au venit.” (era vorba de mulțumirile unor senatori de la USR pentru protestatarii de acum). O nouă etichetă de ”miner” de adăugat cu mândrie revoluționară pe lista lui Ile pe care mi-o asum cu mândrie revoluționară: ”șarpe cu clopoței (și cu ochelari), nebună, maimuță posedată, bețivă, pupăză, femeie născută la sindrom premenstrual, catastrofă, dezastru, cățea turbată, vacă proastă, șobolan împuțit, băsistă, intelectual de-al lui Băsescu, sclavă obraznică, băgăcioasă, Vampiruță, Fata lui Dracula, golancă, ciumpalacă, bulangiu / homosexual (care critică mari filosofi, deținuți politici și martiri creștini ca Gigi Becali), teroristă, trădătoare, jegoasa de la nouă, indian, fantomă, curvă finanțată din diaspora, animal nazist, mutantă, miner”.

Pentru a nu agresa (iar) letal lumea civilizată, minerii au fost opriți să protesteze pe rețelele de socializare. După mărturia a zeci de persoane ca de exemplu Florin Bădiţă, unul dintre administratorii paginii de Facebook ”Corupţia Ucide”, nu s-a putut

posta pro-proteste vreme de 48 de ore, deoarece sistemul platformei denunţa mesajele ca fiind spam. Florin Bădiță a oferit o listă cu alte 90 persoane care nu au putut posta, inclusiv filosoful centenar Mihai Șora. Facebook a fost, se pare, atât de atent și vigilent la stabilitatea sistemului și a guvernului încât a blocat conturi care invitau la proteste. Bineînțeles, Facebook neagă, susține că a fost doar o eroare, logic, nu? Rămâne să se facă o anchetă serioasă de tip ”merge și așa” și ”feisbuc, fă-te că lucrezi”, cum mai sunt multe în România.

Iată și mărturia filosofului Mihai Șora, alt miner protestatar: ”Dragi prieteni, am fost „raportat“ (se pare că acesta este verbul corespunzător). În alte vremuri, sub alte stăpâniri, exista turnătoria: foarte lucrativă pentru unii și, în orice caz, menită să țină sub control orice fir de păr care ar fi avut apucături rebele, turnătoria devenise, la un moment dat, în anii ceaușismului târziu, un reflex condiționat pentru mulți oameni, – de la vecinul din bloc, șeful de birou ori colegul de serviciu, la amicul ocazional, prietenul „de nădejde“ sau – în chip dramatic (căci spulbera toate resorturile familiale) – la fiul care își turna tatăl, tatăl care își nenorocea copilul. (....) Așa am aflat, de pildă, că niciodată Anei Pauker și acoliților săi nu le-ar fi trecut prin minte să mă sechestreze în România, în anul 1948, când am revenit din Franța într-o excursie, după zece ani de absență, să-mi văd părinții, dacă nu ar fi existat o scrisoare-turnătoare semnată „un grup de români patrioți“, expediată chiar de la Paris. Așa am aflat (negru pe alb) despre „Angajamentul“ fiului meu, recrutat de Securitate pe când era minor: avea 14 ani. Și tot așa am aflat (și retrăit) răul pe care Securitatea poate să-l facă unui copil, iar copilul poate să-l facă părinților săi. Prin urmare, dragii mei, am trecut prin multe, am văzut multe. Trebuia, de bună seamă, să trăiesc, să văd, să înțeleg și noile tehnologii, începând cu feisbucul. Ieri am trimis o copie după buletinul meu undeva, în eter, și iată că s-au redeschis porțile, iar contul meu a fost deblocat. Este marți, 28 noiembrie 2017: cer negru deasupra României.”

Ce ne facem cu Facebookul ăsta? Dar poate că are dreptate să saboteze protestele. Nu ar fi mai bine să renunțăm complet la

proteste, așa ca în epoca de aur ceaușistă... fără, fără, fără (ca-n Siria, în blocade sau la închisori), fără nimic în afară de teroare, torturi și mizerie? Ca pe vremea măreților și glorioaselor realizări când vânzătoarele urlau sau mârâiau în magazinele goale ”N-avem!” N-avem nici proteste. Poate așa o fi, dar, în prezent, dreptul de a protesta pașnic este garantat prin Constituție. Probleme survin nu doar când Facebook blochează conturile protestatarilor, ci și când Jandarmeria decide că nu faci ce trebuie și îți dă amenzi sau te lovește cu pumnul în față. Din luna februarie 2017 până în februarie 2018, de pildă, Jandarmeria Română a aplicat amenzi de aproape 100.000 lei celor care protestează pașnic împotriva corupției generalizate din România. Asta s-a întâmplat fiindcă legea e vagă și lasă loc de interpretare. Așa că noi am semnat și distribuit petiția ce solicită interpretarea unitară a articolului 3 din legea 60/1991, care prevede că în exteriorul instituțiilor publice se poate protesta fără o declarare prealabilă. Și susținem campania Declic de interpretare unitară a legii, de contestare a amenzilor date de jandarmi și de promovare a protestelor pașnice (nedeclarate în prealabil).

Indiferent de aprobări, reacții, etichete și epitete, noi, minerii, ne continuăm protestele legate de legile INjustiției. Și avem de ce căci, în urma protestelor, în varianta parlamentară a legilor, dacă Inspecția Judiciară nu mai se subordonează ministerului Justiției, ci e subordonată CSM, iar președintele rămâne în procedura de numire a procurorului general, șefului DNA, DIICOT și a adjuncților lor, pe ultima sută de metri a mai apărut un amendament trimis la ora 00.30 (se știe, la PSD, au mai fost nopți ale minții la propriu și la figurat și cu legile grațierii ori cu alte amendamente de la noul Cod Penal): Uniunea Naţională a Judecătorilor din România (UNJR) vrea o Secţie specială de investigare a magistraţilor care elimină DNA din anchetarea procurorilor și judecătorilor, poate lăsa loc ingerințelor în activitatea procurorilor (după declarațiile Parchetului General, DIICOT și CSM) și încalcă principiile egalității în fața legii. În același timp, condițiile de admitere la DNA devin mai dificile (de exemplu, vechimea crește de la 6 la 8 ani), iar activitatea DNA se

restrânge: nu va mai putea înființa servicii teritoriale, servicii, birouri și alte compartimente de activitate fără avizul CSM.

Mai mult, deși, inițial, ministrul justiției Tudorel Toader a anunțat că va solicita chiar el un aviz din partea Comisiei de la Veneția, mai apoi s-a răzgândit. Probabil declarația lui Liviu Dragnea a cântărit greu: "Legile Justiției vor fi adoptate în această sesiune parlamentară cu sau fără avizul Comisiei de la Veneția". Prin urmare, Toader a abandonat pachetul privind legile justiției în brațele unei alte comisii, cea a lui Iordache, fost ministru al Justiției și inițiatorul OUG 13 (legea grațierii). Parlamentarii patronați de Iordache au respins imediat propunerea sesizării Comisiei de la Veneția.

Altă întrebare cumva... întrebări absurde, fără răspuns sau ori cu răspunsuri derutante ca-n romanul lui Haruki Murakami, "1Q84" (în loc de "1984" al lui Orwell, "1Q84", unde Q provine de la "question mark", semnul întrebării), într-o lume falsă, înțesată de măști care ascund nimicul, alte măști / dubluri ori portretul lui Dorian Gray, o lume supravegheată de Big Brotheri fundamentaliști, unde nimic nu e ce pare a fi, iar comunicarea e, bineînțeles, imposibilă? Ce e real și ce e ficțional? Cât din povestea asta e adevărat? E ceva adevărat? Ce înseamnă "adevărat"? Nu știu (ăsta da, un răspuns sincer). Și totuși trebuie să încercăm să facem imposibilul - să comunicăm, să demascăm minciuna, să căutăm adevărul și drumul către sine.

Dar toate acestea nu se pot face fără justiție. Am văzut-o pe mami, zeița justiției, mai tot timpul în genunchi, târându-se și rugându-se pentru fiii sau nepoții condamnați la chinuri veșnice ori pentru Pământ, iar pe mine (și pe Ile uneori) în lanțuri pe Elbrus. Putem accepta să mergem iar pe calea INjustiției cu ochii scoși și gura cusută de trupele Berkut cu sula de cizmărie? Atunci, salvați legile INjustiției, penalii și apreciați rolul stabilizator al Facebookului! Facebook, fă-te că lucrezi! Bun și Facebookul la ceva! Nu uitați să pierdeți vremea pe el și să vă intoxicați cu știri false... când nu aveți conturile blocate.

Și, apropo de știri false, urmând probabil indicațiile trolilor din propaganda rusă, PSD dezinformează pe Facebook,

folosindu-se de un clip video filmat în China. Ţinta e mişcarea #Rezist. Astfel, a circulat pe Facebook un clip video care ne arată cum se fabrică like-urile fictive de pe reţelele sociale. În imaginile surprinse putem vedea o fermă de smartphone-uri care lucrează la foc automat pe aplicaţia chinezească WeChat. Paginile de Facebook ale organizaţiilor teritoriale ale Partidului Social Democrat au distribuit „în bloc" un clip video ajuns viral pe reţelele sociale zilele trecute. Acesta a fost filmat în China şi postat pe Facebook de către un antreprenor rus, Artem Zhdanov pe numele său. El se afla într-o vizită de lucru în ţara asiatică, acolo unde a văzut cum se promovează conturile oficiale de utilizator de pe reţeaua WeChat cu ajutorul a 100 de smartphone-uri. Russia Today a cumpărat și ea drepturile de folosință, iar agenția afiliată, Ruptly, a redistribuit imaginile. PSD a preluat clipul și a susținut pe paginile de Facebook că mișcarea #Rezist se folosește de aceste imagini pentru a obține like-uri și pentru a scoate oamenii în stradă. În spatele acestei afaceri necurate, stă, așa cum era de așteptat, nelipsitul Soros (în România, nu e Statul Islamic de vină, ci eternul și fascinantul Soros). Trăiască trolii de la PSD! Le dorim spor la propagandă! Și, dacă era vreun dubiu, eu sunt Tata lui Soros și al lui Dracula.

Pe lângă faptul că a adus și plătit minerii de la proteste, probabil tot Soros a selectat oamenii (mă rog, eminențele cenușii) din comisia parlamentară care a generat legile justiției ca să saboteze justiția și să subimineze statul de drept. Trădătorul! Da, comisia parlamentară care a produs legile INjustiţiei este dominată de diletanţi, probabil infiltrați de Soros. Din cei 24 de membri ai comisei numai patru au făcut o şcoală serioasă de drept: Cătălin Predoiu (PNL), Robert Cazanciuc (PSD), Adrian Ţuţuianu (PSD) şi Stelian Ion (USR). Restul ori au absolvit facultăţi private, ori au cu totul şi cu totul alte profesii de bază. Fostul ministru "altă întrebare", Florin Iordache, a fost inginer la bază (a lucrat la fabrica de mobilă din Caracal), Eugen Nicolicea – la fel (angajat la şantierul naval din Turnu Severin), în timp ce Marton Arpad a fost actor.

Strategic așezați cu toții acolo în comisie! Și nu doar competenți, ci și foarte prietenoși. Astfel, într-un moment de deschidere și iluminare, Nicolicea a amenințat un reporter cu ridicarea acreditării dacă mai întreabă unde a făcut Dreptul: ”Mă, băiatule, tu chiar nu înţelegi? Vrei să avem altfel de discuţii?“ Nu, nu amenințări doar, să ia exemplu de la mineri (protestatari) și să acționeze în consecință! Vreau să zic... să renunțe la legile justiției. Hm, se pare că Nicolicea a studiat dreptul la o fuckultate particulară (Spiru Haret), la IDD, iar la prima facultate (de inginerie) a rămas repetent. Asta demonstrează din nou capacitățile acestuia. Sperăm că va rămâne în Comisia de la parlament și se va arăta la fel de util.

Cu asemenea reprezentanți de elită, să vedem acum cum a decurs votul în parlament. Legile justiției trebuia votate marți, 12 decembrie 2017, dar votul s-a mutat strategic luni, pe 11 decembrie, de teama protestelor. Vai de mine, s-au speriat de mineri! Anterior, pe 6 decembrie, după o şedinţă-maraton, PSD nu a mai dat votul final pe proiectele de lege din lipsă de cvorum, după ce respinsese amendamentele depuse de PNL şi USR (cu un circ întreg în parlament, deloc suprinzător, cine se aștepta ca un parlamentar să lucreze... și încă civilizat?).

Dezbaterea, mă rog, circul discuției amendamentelor în plen a întârziat totuși votul și PSD a rămas fără cvorum (reușita opoziției). Însă luni pe 11 decembrie, a fost adoptată legea 303 (privind statutul judecătorilor și procurorilor), secția specială pentru investigarea magistraţilor fiind și ea aprobată. De asemenea, luni, pe 11 decembrie, comisia Iordache a dat raport pozitiv pe a doua lege a Justiţiei (legea 304), legea privind organizarea judiciară, apoi legea a fost votată și în Camera Deputaților în ziua de miercuri pe 13 decembrie, împreună cu legea 317 (privind CSM și Inspecția Judiciară). Ulterior legile au fost adoptate în Senat - pe 19 decembrie legea 303, respectiv pe 20 decembrie legea 304, iar pe 21 decembrie legea 317. Felicitări! Ne bucurăm de succesurile comisiei Iordache și ale parlamentarilor și le dorim și alte măreţe și glorioase realizări.

Am sperat apoi că CCR va opri seria succesurilor când legile INjustiției au ajuns la CCR pentru a le verifica constituționalitatea. Santa Klaus a spus că au fost adoptate fără transparenţă, printr-o procedură neclară, cu „pumnul în gura opoziţiei“ şi sub presiunea timpului: ”a fost o încercare de îngrăşare a porcului în ajun”. „Au ieşit trei legi foarte contestate. Nu numai de opoziţie la CCR, ci şi de ÎCCJ, care a analizat aceste legi şi a considerat că nu se încadrează în cadrul constituţional din România. Eu, preşedintele României, regret că se întâmplă asemenea lucruri”, a declarat Santa Klaus.

Societatea civilă l-a rugat pe președinte să ceară un punct de vedere despre legile INjustiției de la Comisia de la Veneția, să retrimită la Parlament și să sesizeze Curtea Constituțională. Din păcate, după ce Tudose a demisionat, Viorica Dăncilă, noul premier, și-a anunțat sprijinul pentru legile justiției. Sau cum i-a zis ea papei în romgleză: „Sfinţia voastră, I am very glad for this opportunity“. Ori că ”putem spune, pe scurt, că reducem democrația, ă, birocrația”. Gura păcătosului adevărul grăiește.

Prima lege a justiției (303, privind statutul judecătorilor și procurorilor) trece în mare de CCR, secția specială de anchetă pentru magistrați fiind acceptată, dar mai sunt mici obiecții pentru care se reîntoarce în Parlament. În schimb, cea de-a doua lege a justiției (304, privind organizarea judiciară) nu e avizată. În varianta ajunsă ulterior în parlament a legii 304 (privind organizarea judiciară), președintele este scos din numirea conducerii a Curții Supreme (ICCJ) (aceasta rămâne la CSM). Acest lucru va fi introdus și în legea 303 privind statutul magistraților. Legea 317 (privind CSM și Inspecția Judiciară) este considerată și ea de CCR parțial neconstituțională și retrimisă în parlament.

Legile INjustiției sunt apoi din nou contestate de USR, PNL și ICCJ la CCR, spunându-se că nu au fost îndeplinite cerințele CCR în modificarea legilor în parlament și găsindu-se 37 de motive de neconstituționalitate. CCR acceptă legea 304 (privind organizarea judiciară) și legea 317 (privind CSM și Inspecția Judiciară) și retrimite în parlament doar legea 303 (privind

statutul magistraților). Însă bătălia merge mai departe prin noi sesizări la CCR și propuneri de revizuire în parlament.

Între timp, când legile ajung la promulgare, Santa Klaus contestă și el legile INjustiției la CCR și la Comisia de la Veneția, cerându-le celor de la CCR și PSD să aștepte opinia celor din Comisia de la Veneția și să se conformeze acesteia. Într-o primă etapă, CCR respinge sesizarea privind legea 303 (despre statutul magistraților), legea 304 (organizarea judiciară) și legea 317 (privind CSM și Inspecția Judiciară) depuse de Santa Klaus, însă lupta continuă (prin alte sesizări la CCR și prin retrimiteri ale legilor în parlament pentru reexaminare).

În ce privește Comisia de la Veneția, ultima șansă ca legile justiției să ajungă acolo se decide joi, pe 26 aprilie, în Consiliul Europei, mai exact în Comisia Juridică a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei (APCE), la sesizarea PNL. O solicitare identică a fost trimisă și de ONG-ul Forumul Judecătorilor. APCE aprobă, în cele din urmă, solicitarea PNL și trimite legile justiției la Comisia de la Veneția.

Pe 13 iulie, în raportul preliminar, animalele naziste, minerii, nebunii și băgăcioșii de la Comisia de la Veneția critică și ei legile justiției, arătând că sunt aspecte ”de natură să submineze independența judecătorilor și procurorilor din România precum și încrederea publică în justiție”. Comisia cere ca modificările să nu fie aplicate, în special cele referitoare la numirea procurorilor-șefi, rolul ministrului în acest sistem, precum și scopul controlului ierarhic al procurorilor. Comisia preferă:

- în legătură cu ***procedura de numire și revocare a procurorilor-șefi*** optează pentru prezența președintelui și a CSM pentru a balansa influența ministrului Justiției (Comisia de la Veneția critică decizia CCR ce-i oferă ministrului Justiției putere deplină de revocare a procurorilor-șefi și totodată respinge faptul că președintele nu poate refuza decât o singură dată o propunere a ministrului pentru numirea procurorii-șefi (înainte puteau fi nelimitate))
- ***secția specială*** de anchetă pentru magistrați este și ea motiv de îngrijorare și se solicită abrogarea acesteia
- renunţarea la schema de pensionare anticipată a procurorilor

- eliminarea sau redefinirea prevederilor care le permit procurorilor-şefi să invalideze, ca neîntemeiate, soluţiile procurorilor
- anularea restricției impuse magistraților privind libertatea de exprimare.

Iată și câteva reacții. Augustin Zegrean, fost șef CCR, declară că trebuie urmate recomandările Comisiei de la Veneția. Judecătorul Cristi Danileț, fost membru CSM, afirmă că România riscă excluderea din Consiliul Europei, dacă nu va respecta recomandările Comisiei de la Veneția, în privința modificărilor aduse la legile justiției. Forumul Judecătorilor arată: „Sunt 30 de pagini care explică ce trebuie îndreptat". Codrin Ștefănescu, lider PSD, spune că merge "până la capăt cu modificările". Eugen Nicolicea consideră că documentul nu contrazice modificările aduse de PSD-ALDE, deci, nu mai e nevoie să aștepte raportul final din octombrie. Florin Iordache acuză: "Nu au citit ultima formă prin care a fost definită eroarea judiciară şi nici deciziile CCR". PNL și USR cer CCR să opereze modificări în funcție de recomandările Comisiei.

Ce trebuie făcut? Practic, cel mai important aspect, în legătură cu legea 303 (statutul magistraților): trebuie revizuită modalitatea de numire a procurorilor-șefi, în urma recomandărilor Comisiei de la Veneția. Legea aflată acum în vigoare îi oferă președintelui puterea de a refuza la nesfârşit, dar motivat, propunerile ministrului Justiţiei pentru şefia DNA sau DIICOT. În forma modificată de PSD, legea 303/2004 îi lasă președintelui posibilitatea de a refuza doar o singură dată propunerea ministrului Justiției.

CCR urmează să se pronunțe în septembrie cu privire la sesizarea președintelui asupra modificării legii 303 (statutul magistraților), a sesizării ICCJ și a opoziției cu privire la legea 304 (organizarea judiciară) și a obiecției lui Santa Klaus la legea 317 (organizarea CSM), ultima sesizare posibilă. Președintele promulgă legea 304 (organizarea judiciară) în vară, dar cere ca la toamnă să se reia dezbaterile în parlament pentru a pune în acord legile justiției cu cerințele Comisiei de la Veneția.

Lupta continuă. În ciuda problemelor, să nu uităm ceva important obținut datorită protestelor și luptei politice: s-a renunțat la ce era mai grav, mai exact la politizarea și mai serioasă a justiției prin trecerea Inspecției Judiciare în subordinea Ministerului Justiției și totodată, s-a reușit păstrarea președintelui în procedura de numire a procurorului general, șefului DNA, DIICOT și a adjuncților lor (în loc să fie puși tot exclusiv de ministrul Justiției). Deocamdată.

10. De acasă aveți timp pentru telenovela de ură de la Antena 3

De parcă nu ajungeau legile INjustiției, ivite dintr-o explozie a inspirației divine (poate di... vină) a marilor scriitori și savanți - martiri-penali din pușcării, au mai apărut și alte mărețe și glorioase propuneri, incredibile (sunt, de fapt, lucruri banale, obișnuite, dar ”obișnuit” nu înseamnă și ”normal”): PSD vrea să dezincrimineze șpaga pentru altul. Doar șpaga pentru sine mai rămâne incriminată. Legea e inițiată de Andreea Cosma, fiica lui Mircea Cosma, condamnat pentru șpagă. La rândul său, Vlad Cosma (fratele Andreei, condamnat penal) a furnizat televiziunii Antena 3 niște înregistrări audio care redau presupuse discuții între el și un procuror DNA din Ploiești. Miezul discuției ar fi fost "plantarea" de dovezi pentru incriminarea lui Sebastian Ghiță. Adevărata petardă a înregistrărilor este însă menționarea doamnei Kovesi și subminarea activității DNA. S-a ajuns până la proceduri de revocare din funcție a doamnei Kovesi de către Tudorel Toader, un apărător al sărmanilor persecutați de DNA.

Sigur (nu probabil) că se face poliție politică, iar penalii din închisori sunt victime și martiri ai opresiunii. Ei, dar măcar au o șansă să producă o carte pe secundă pentru scurtarea pedepsei și să devină mari scriitori și savanți în închisori. Noroc că noi, cetățenii, o susținem pe Kovesi prin petiții, proteste și campanii pe rețelele de socializare, iar președintele refuză revocarea șefei DNA. Din nefericire, într-un final, Curtea Constituționlă decide că președintele nu are drept constituțional de a se opune unei cereri de revocare a șefilor DNA din partea ministrului Justiției. Deci decât, avem decât pupat din nou piața independenței procurorilor, logic, nu?

În acest sens, Dragnea amenință direct procurorii (în special pe cei care au primit o plângere referitoare la Viorica Dăncilă): pentru aceasta DIICOT sesizează CSM. Din fericire, Santa Klaus și CSM apără mai departe independența procurorilor. Însă decizia CCR îl determină în cele din urmă pe Santa Klaus să o revoce pe

Kovesi. Aceasta pleacă trimițând un mesaj de luptă și rezistență: ”Corupția poate fi învinsă. Nu abandonați!” În momentul părăsirii funcției, Kovesi atenționează cu privire la posibilitatea subordonării procurorilor-șefi față de Ministrul Justiției, cum se sugerează în motivația CCR. Din păcate, CCR pare să abuzeze de poziția de arbitru constituțional (încălcând principiul separației puterilor în stat) și acționând la comandă politică (nu e cu totul de mirare, membrii CCR sunt numiți politic). Pentru depolitizarea CCR, am semnat și noi o petiție Declic prin care cerem ca:

- judecătorii Curții să nu fi fost într-o funcție de conducere sau să fi reprezentat în ultimele două mandate un partid politic la nivel local, național sau european.
- transparentizarea procedurii de numire a judecătorilor constituționali, audierea în comisia juridică cu implicarea opoziției și audierea candidaților în plen, în văzul cetățenilor.
- numirea judecătorilor constituționali să se realizeze cu votul majorității calificate, astfel încât aceștia să aibă o susținere cât mai largă a societății.

***

Dacă puterea a dorit să o îndepărteze pe șefa DNA din funcție, la fel de inspirată inițiativă (... parcă inspirată de operele marilor penali și torționari din închisori) este cea a numirii directorului Institutului Revoluției: Gelu Voican Voiculescu, acuzat de crime împotriva umanității în dosarul mineriadei (propus de Cazimir Ionescu, cercetat și el pentru crime împotriva umanității în același dosar).

***

Pe lângă foarte inspiratele inițiative ale lui Vlad Cosma și ale Andreei Cosma (cred că mediul penitenciar i-a iluminat), demiterea lui Kovesi de la DNA și numirea lui Gelu Voican Voiculescu la Institutul Revoluției, mai sunt și alte propuneri interesante. De pildă, noul cod penal aduce alte modificări inimaginabile, făcute, desigur, adică probabil că nimic nu e sigur,

în interesul "celor mulți". Așa a și spus Nicolicea: "Punctul meu de vedere era acela că odată condamnat, toţi condamnaţii sunt egali şi au de ispăşit nişte pedepse". Da, toți sunt egali, numai că unii sunt mai egali decât alții.

Așadar, cu dedicație pentru toată lumea, sunt propuneri precum:

1. închisoarea de weekend (pentru cei cu pedepse de maxim cinci ani, condamnați pentru fapte fără violență și nerecidiviști:
   - închisoare doar în weekend și în rest acasă
   - închisoare acasă
   - o variantă mixtă – închisoare acasă plus muncă în folosul comunității)
2. înjumătățirea timpului de executare a unei pedepse
3. amânarea la infinit a procesului dacă avocatul nu se prezintă
4. transformarea prezumției de nevinovăție într-una de vinovăție (în numele prezumției de nevinovăție, ești condamnat tu dacă divulgi informații din anchetă despre o persoană suspectă / inculpată și așa ajungem doar la ode pentru măreții și glorioșii suspecți / inculpați)
5. revenirea la pragul pentru abuzul în serviciu (propus de Cătălin Rădulescu - 200.000 de Euro... deși a mai fost respins și cu ocazia protestelor din 2017 cu privire la legea grațierii și OUG 13!).

În total sunt 100 astfel de modificări care subminează statul de drept.

La un moment dat, deputatul PSD Cătălin Rădulescu a declarat că și-a retras propunerea legislativă care stabileşte un prag de 200.000 de lei la abuzul în serviciu, dar apoi această inițiativă a reapărut la noul cod penal. Când CCR solicitase prag valoric, societatea civilă ceruse atunci unul simbolic, de 1 leu. Apoi, după ce ziarul Adevărul a obținut din partea Comisiei de la Veneția că aceasta nu a solicitat niciun prag, iar societatea civilă a cerut un aviz oficial de la Comisia de la Veneția, în dulcele stil clasic al sistemului, responsabilitatea consultării Comisiei de la

Veneția a fost pasată de la unii la alții. Lucru care iar nu ne miră: ne-am mira să se poarte cineva responsabil.

În ce privește noul cod penal, avantaje sunt doar pentru penali: acum vor avea timp să stea tolăniți în fotolii și să înghită telenovelele expectorate zilnic de canalele TV prieten(oas)e ca Antenuța Motanului Felix. Canalele ce ne oferă în mod obișnuit telenovele nu de dragoste, ci de ură. La nesfârșit. Noi am renunțat la TV din România de peste cinci ani, de când Handicapatos a arătat în emisiunea sa subtilă, cu mult CURaj, fundul premierului Boc, iar marele Crin Căcărău Antenescu a ANALizat cu multă aCURatețe imaginile. Și încă n-am găsit-o pe Elodia, vorba lui Senzaționescu. S-o mai căutăm atunci, deși, știm, suntem îndemnați mereu să nu mai fim băgăcioși și s-o lăsăm baltă. Tocmai de aceea, am plecat la proteste iar (împotriva codului penal și a legilor justiției). Și o căutăm pe Elodia justiției.

Protestele nu vizează doar codul penal (și legile justiției cu un statut încă neclarificat), ci și:

- încercarea de a schimba în mod nejustificat conducerea Parchetului General și pe cea a Direcției Naționale Anticorupție
- reprimarea dreptului la protest prin amenzi abuzive și acțiuni în forță ale Jandarmeriei
- schimbarea legilor cu dispreț față de procedurile parlamentare firești și față de consultarea publică
- sabotarea surselor de finanțare a ONG-urilor prin noul Cod fiscal
- cauționarea televiziunilor care fac propagandă anti-justiție și calomniază pe cei care protestează împotriva abuzurilor PSD și intoxicarea cu bună știință a populației cu mesaje anti-europene
- denigrarea instituțiilor europene, a ambasadelor străine și a reprezentanților României la Bruxelles care se opun abuzurilor PSD (of, câinii ăștia de trădători de neam și agenturili străini!)
- proiecte precum Legea defăimării, adresate trădătorilor de neam și țară ca Monica Macovei care denigrează România (cum a spus explicit Dragnea), menite să limiteze libertatea de exprimare (pentru Antenuțe nu s-o aplica?).

Scandăm dominant ”PSD / ciuma roșie”, după aceea ”demisia”, ”hoții”, ”rezistăm / nu plecăm”, ”România / trezește-te”, ”ieșiți din casă / dacă vă pasă” și ceva mai rar ”mai am un singur dor / Dragnea scriitor” (slogan foarte pe gustul nostru), apoi cântăm imnul golanilor, al Europei și al României (și ne dau lacrimile) și aprindem lanternele telefoanelor mobile la ora nouă (să mai fie și lumina focului sacru al protestelor cu noi). Mircea Cărtărescu, Ana Blandiana și Mihai Șora se alătură protestelor. Adrian Țuțuianu spune că ar fi cazul ca parchetul general să verifice sursele de finanţare ale mişcării #rezist şi dacă membrii ei fac trafic de droguri (veche poveste). La fel consideră și premierul Dăncilă protestatarii drogați. Tăriceanu ne face ”fasciști” la fel ca Vâlcov (nimic nou, e o veche etichetă, doar Vâlcov mai aduce un element inedit – fișa medicală a unui protestar pentru a demonstra că e nebun și e desigur, adică probabil, logic, nu?). Tăriceanu consideră oricum că ”DNA, în frunte cu doamna Kovesi, a făcut ca România să pară cea mai coruptă ţară din Europa; este un deserviciu imens”. În același timp, cei de la Declic (autorii campaniilor #rezist, ”Toți pentru justiție”, ”100 de ani în Penalistan” (simbolul centenarului... în lanțuri) etc.) încearcă și ei să deștepte și să implice civic O.I-le (ă, adică organismele inteligente) ca să nu o facem de oaie și să ne trezim în Penalistan peste 100 de ani.

Din păcate, jandarmii o fac de oaie: la unele proteste, jandarmii se molipsesc de la cei din Siria și acționează violent, folosind lovituri, îmbrânceli, gaze lacrimogene și spray cu piper (trimițând o femeie la spital!) și reținând inclusiv jurnaliști străini. Până și filosoful centenar Mihai Șora, prezent la proteste, e bruscat de jandarmi, zicându-i-se: ”Mișcă-te mai încolo, moșule!”. Mihai Șora răspunde pe Facebook: „Dacă un jandarm îmi spune "Mişcă-te mai încolo, moşule!", nu mă supăr: pot înţelege că Jandarmeria română vrea să elibereze cutare metru pătrat din Piaţa Victoriei; nu e cea mai fericită formulă de adresare, dar treacă! (am auzit atâtea, într-o viaţă de om). Însă când 10-15 băieţi (musculoşi, bine hrăniţi şi echipaţi) mă turtesc în pătrăţelul meu, ceva îmi spune că Jandarmeria română este, în

clipa de față, altceva decât ar trebui să fie". Ministrul Muncii, Lia Olguța Vasilescu declară că e normal ca jandarmii să procedeze așa și postează o poză din Venezuela cu jandarmii împrăștiind protestatarii cu tunuri cu apă (în Venezuela e un stat autoritar, nu democrație!). Rușinică, rușinică, rușinică! Din solidaritate cu Mihai Șora și alții care au fost binecuvântați cu mângâierile Jandarmeriei, cei de la Declic au conceput pancarte cu "Rușine, Jandarmeria română!"

Apropo, de aproape oriunde am veni din excursie, și nouă ni se pare România nu doar Penalistan (și atunci ni se face rușinică, nouă deocamdată, politicienilor și jandarmilor când oare?), ci și o țară mică și de căcat (asta o fi vreo defăimare?), dar de ce ne mai întoarcem? Și de ce o iubim cu atâta disperare? "Şi totuşi, te iubesc cu disperare, Patrie! / Dar nu pot să nu te întreb: totuşi, de ce pământul tău / mă ia în braţe şi mă leagănă, numai la cutremur?" (Lucian Mănăilescu, "Pământul care mă leagănă").

Ia uitați ce revelație am avut chiar acum legat de aceste lucruri. Aici am avut parte de cea mai mare durere și de cea mai mare fericire, uneori în același timp. Și, după ce atâția au plecat (de prea mult bine, normal... (să) trăiți bine), vom rămâne noi, fie și singurii, să-i savurăm elixirul unic de abjecție și sublim. E valabil și pentru Olimp (noi facem naveta între cele două țări, în timpul săptămânii stăm în Olimp, iar în weekend în România, în București, în Titan... lui Ile îi place în Titan, inclusiv Titanul Prometeu).

Să revin la România. Noul Cod Penal e adoptat de comisia Iordache pe 18 iunie 2018 și validat de deputați imediat după. Noile prevederi includ printre altele următoarele aspecte adresate tuturor cum zice Nicolicea (logic, nu?):

1. reducerea urmăririi penale la maxim 1 an
2. denunţurile vor aduce reduceri de pedeapsă doar dacă sunt făcute în maximum 6 luni de la comiterea faptei
3. pentru arestarea preventivă nu va mai fi necesară suspiciunea rezonabilă, ci va fi nevoie de indicii temeinice

4. convorbirile interceptate care nu privesc fapta ce formează obiectul dosarului în cauză, nu pot fi folosite sau ataşate la dosarul de urmărire penală

5. probele referitoare la alte infracțiuni decât cea pentru care s-a emis mandatul nu vor avea nicio valoare, deoarece nu vor putea fi folosite în instanță

6. dezvăluirile în timpul urmăririi penale referitoare la faptele şi persoanele care fac obiectul procedurii sunt interzise, cu excepția cazului în care se justifică interesul public "prevăzut de lege"

7. recursul în casaţie în favoarea inculpatului poate fi declarat oricând

8. cererea de liberare condiționată poate fi făcută din 6 în 6 luni, nu la un interval de un an cât este în prezent

9. controlul judiciar se poate realiza pe o perioadă de maxim 30 de zile, prelungit cu cel mult 160 de zile (în loc de termen nespecificat)

10. audierea martorilor în prezența inculpaților

11. dreptul inculpatului de a fi informat cu privire la data și ora urmăririi penale (urmărirea penală devenind publică și lipsită de confidențialitate)

12. limitarea termenului în care o persoană poate să denunţe o infracțiune (maxim 1 an)

Apoi, se propune un nou OUG ca OUG 13, OUG-ul lui Iordache (fostul ministru al Justiției, ministrul ”altă întrebare”, autorul OUG 13 și al multiubitei și stimatei legi a grațierii... atât de iubite încât au scos în stradă sute de mii de oameni pentru că grațiau penalii și propuneau pragul de 200.000 de lei pentru abuzul în serviciu) pentru salvarea mărețului și gloriosului lider al PSD, altfel mare savant și scriitor, martir din pușcării, Dragnea, cuprinzând următoarele aspecte:

13. impunerea unui prag de 200.000 de Euro

14. scăderea limitelor pedepsei, de la 2 la 7 ani cât este în prezent, la 1 – 5 ani.

Ambele sunt propunerile lui Cătălin Rădulescu care sare iar calu', pardon pragu' pentru Dragnea. Automat, noi ieșim din nou în stradă.

Și nu suntem singurii care reacționăm. Legat de noul cod penal, DNA critică modificări ce îngreunează activitatea procurorilor precum imposibilitatea folosirii înregistrărilor ca probe, audierea martorilor în prezenţa inculpaţilor sau limitarea termenului în care o persoană poate să denunţe o infracţiune (maxim 1 an). Apoi noul cod penal se dezbate în parlament până pe 19 iulie 2018. Se discută propunerea lui Tudorel Toader, ministrul Justiției: prag de 1.900 lei (salariu minim brut). Se vorbește ulterior, tot la inițiativa ministrului Justiției, despre închisoare de la 2 la 5 ani sau amendă (în loc de închisoare de la 2 la 7 ani) și de condamnare în caz de faptă săvârșită pentru sine, rude sau afini (aici Dragnea ar scăpa pentru că a săvârșit fapta în interesul partidului). Aceste schimbări sunt adoptate în comisia Iordache pe 1 iulie, iar pe 2 iulie noul cod penal e avizat și de senat și după aceea de deputați pe 4 iulie.

Unii parlamentari PSD întrebați de modificările noului cod penal recunosc: "nu mă pricep", "am votat, mă duc partidul, atâta știu eu" (Cornel Resmeriță). Însă reacțiile profesioniștilor sunt rapide și negative. De pildă, APADOR-CH consideră că astfel abuzul în serviciu se dezincriminează parțial și devine imposibil de dovedit practic. DNA crede că procurorii vor fi forțați să închidă multe dosare. Forumul Judecătorilor spune că noul cod penal ne îndepărtează de statul de drept. Declic inițiază acțiuni de conștientizare și sensibilizare la CCR direct ("stăm noi la soare ca să intrați voi la răcoare"), prin fax, poștă sau mail (prietenii curții, *amici curiae* - pentru verificarea constituționalității codului penal) sau prin Zone Libere de Corupție (acasă la membrii săi). ICCJ, Santa Klaus și opoziția contestă noul cod penal la CCR. Aceasta va dezbate pe 17 septembrie primele sesizări ale opoziției, Santa Klaus și ale ICCJ.

Între timp, Dragnea presează pentru un nou OUG referitor la amnistie și grațiere care mai poate fi emis doar până pe 18 iulie, când se încheie sesiunea parlamentară. Dar, la nevoie, sesiunea

extraordinară parlamentară se poate prelungi până spre mijlocul lui august: în acest sens, a fost convocată reuniunea conducerii senatului pentru a decide programul (printr-un SMS, la două noaptea, ca unul dintre foștii șefi-Big Brotheri ai lui Ile). Din fericire, se opun Viorica Dăncilă, Toader (care nu sunt apărați de imunitate și ar putea fi victimele unei anchete), chiar și ALDE din coaliție și noi ieșim din nou în stradă.

Apoi, în spiritul deschis și democratic tipic autorităților, primăria din București interzice într-o primă etapă (din cauza numărului prea mare de manifestanți anunțați!) protestul diasporei din 10 august. Și Maria Grapini gratulează diaspora înscrisă la protest cu calificativul de ”proști”: ”Fără certificat de prost nu puteți participa la miting”. Iar la protestul din 10 august jandarmii folosesc după-amiază bastoanele, sprayul cu piper și gazele lacrimogene (după ce unii protestatari forțează intrarea în guvern) și produc peste 20 de răniți. Seara continuă asaltul cu gaze lacrimogene, petarde și tunuri cu apă (din cauza câtorva protestatari violenți), ducând la rănirea a peste 500 sute de persoane (vedem gazele, dar nu le simțim căci suntem undeva mai în spate). Sunt răniți inclusiv jurnaliști austrieci (bătuți ca să rămână cu o amintire plăcută din România). Un protestatar din Turnu Măgurele, Ilie Gâzea, moare la spital după ce leșină și are hemoragii digestive superioare (fiica lui spune că nu a mai avut hemoragii înainte).

Carmen Dan, ministru de interne, nu are niciun regret și nimic să-și reproșeze (decât poate că a mai scăpat cineva întreg); doar un șef de jandarmi, Laurențiu Cazan, își cere scuze pentru ce s-a întâmplat. Iar pentru unii *anal*iști, eternii și fascinanții tenebroși, protestul de pe 10 august ne aruncă în plină teorie a conspirației. Astfel, Bogdan Chirieac, fost jurnalist de politică externă, consideră că interesul americanilor a provocat ciocnirea dintre jandarmi şi protestatari. Colonelul Mircea Dogaru se duce şi mai departe: Piaţa Victoriei a fost un câmp de luptă între „serviciile franco-germano-olandeze şi tabăra americano-rusă“. Ion Cristoiu, la rândul său, declară: „România este, din nou, victima unui război hibrid, menit să dea jos Guvernul legitim ales

al acestei ţări. Nu ştiu unde se vor opri, se vor mulţumi cu un nou Guvern sau va fi dat jos şi Klaus Iohannis.” Antenuțele vorbesc și ele de protestatari plătiți, ”mercenari veniți în România pentru proteste”, anarhiști din gruparea Antifa, oamenii lui Soros (eu sunt tata lui Soros, să nu uitați). Ah, știam că agenturili străini e di...vină și protestatarii agenți plătiți (deși pare că numai cu bătăi, gaze lacrimogene și tunuri cu apă).

Bacalbaşa face comparaţii între violenţele din Fâşia Gaza şi cele din Piaţa Victoriei: ”Acolo au împuşcat 171 de persoane. Nu am văzut să se spună că se încalcă legi”. Și, în același registru, deputatul Cătălin Rădulescu, ”deputatul AKM”, spune că e tentativă de lovitură de stat (știam, veche poveste, logic, nu?) și că are acasă o mitralieră pe care o poate folosi asupra protestatarilor (vai de noi, n-a ajuns intervenția jandarmilor? Se pare că nu, e nevoie de mitraliere ca-n Siria. Sau poate de atacuri chimice tot ca acolo în loc de gaze lacrimogene? Ori să inhalăm vânturile cu arome de parfumuri pariziene ale inorogului Bebe (din echipa noastră și tatuajul lui Ile)? Ori să ne intoxicăm toți cu Chanel no. 5, cea mai tare armă chimică decretată și interzisă în UE?).

Însă comisia UE are o reacție dură după mitingul din 10 august: violența nu poate fi o soluție în politică. Și Declic produce un spot video cu violențele jandarmilor, face un raport și cere ONU (printr-o petiție pe care o semnăm) să demareze o analiză proprie a dovezilor și să evalueze acuzațiile de încălcare a drepturilor omului și, nu în ultimul rând, să reconsidere oportunitatea prezenței jandarmilor români în programele internaționale de menținere a păcii. Iar în piață, oamenii mulțumesc pentru gazele gratis și cineva lansează o nouă inițiativă: covoare expediate jandarmilor ca să aibă ce să bată. Rușinică, rușinică, rușinică jandarmilor apărători ai țării (ori poate ai marilor scriitori și savanți din pușcării)! Deși știm că nu le e.

Însă toate ne ambiționează și mai mult să ieșim din nou pe stradă în următoarele zile. Și exemplele din jur ne motivează. Astfel, ne întâlnim în metrou cu mătușa unei fete aflate în stare

gravă la spital (care își dorește să se facă bine și să meargă iar la proteste), apoi în piață cu o fostă colegă de doctorat de-a lui Ile, Corina, care s-a întors la manifestații împreună cu soțul ei deși s-a sufocat din cauza gazelor, aproape a leșinat și a căzut, strivită de mulțime. La fel, alți foști colegi de birou de-ai lui Ile și o mămică bătută împreună cu fetița ei.

Dar de ce ne agităm atâta noi, băgăcioșii și nebunii ăștia? Ce-i asta? Altă întrebare cumva? Nu, că ne-am săturat fie de tăcere (a pumnului în gură) ori de minciunele la care sunt masteri-chefi politicienii.

***

Singurul lucru bun e că ministrul sănătății a ordonat deblocarea fondurilor pentru îngrijirea paliativă (odată cu publicarea Ordinului de Ministru care reglementează îngrijirea paliativă în Monitorul Oficial în timp util). Și a venit să discute cu Daniel și Mariana, greviștii foamei de la Spitalul Universitar (aceștia au ieșit apoi din greva foamei). Dar toate să ne motiveze și mai mult, să ne continuăm lupta și mișcarea de rezistență: ”La început te vor ignora, apoi vor râde de tine, apoi vor lupta împotriva ta și apoi vei câștiga” (Mahatma Gandhi).

Apropo de luptă și de mișcarea de rezistență, o mare parte din ele au fost prin scris. Din motive ”est-etice”, vorba Monicăi Lovinescu, pentru că restul, mlaștina cu broaște râioase și porci cu diplome, șobolani la costum și șerpi cu mașini scumpe, fantome și zombie cu pantofi și genți de firmă ne repugnă. Frumusețea va salva lumea, zicea și prințul Mâșkin. Și vrem să dăm dreptul la poveste celor care au avut dreptul la dezastru (începând cu noi înșine, Madame și Monsieur Dezastru). ”Scriitorii dau cei mai mulţi disidenţi în toate regimurile politice şi sociale“ (cum spunea Magda Cârneci).

Așa a făcut și Monica Lovinescu, amintită mai înainte. Ea a activat anti-comunism (și în sprijinul victimelor comunismului) la radio Europa Liberă din Paris (emisiunile ”Actualitatea culturală românească” și ”Teze și antiteze la Paris”) în ciuda tuturor

dificultăților, chiar dacă a fost bătută de agenți trimiși de securiști în grădina casei sale și adusă în stadiul de comă (după ce militase pentru eliberarea lui Paul Goma). Cinci zile după trezirea din comă, a participat la conferința lui Paul Goma (ajuns la Paris).

Monica Lovinescu, frumoasă şi emoţionată, plecase din Bucureşti pe scara unuia dintre ultimele trenuri (la propriu şi la figurat) către lumea liberă, cu doi trandafiri roşii în mână, iar mama rămăsese – după cum i-o va spune în emoționantele scrisori de mai târziu – «cu spinii lor înfipţi în inimă». Mai mult, mama ei, rămasă în România, a fost ea însăși un exemplu de demnitate și rezistență: deși a fost arestată, a refuzat șantajul securiștilor de a o îndemna pe Monica Lovinescu să revină în țară și să colaboreze cu securitatea, ceea ce a dus la sistarea medicamentelor și la moartea ei.

Deși ne săgetează inima ca spinii de trandafir, frumosul poate avea rol cathartic, numai că trebuie să ne deschidem mintea și să facem eforturi să dărâmăm Zidul pușcăriei pentru a evada (fie și într-o altă închisoare mai largă și tot așa): ”Real e și visul, reale sunt și primele amintiri, reală (cât de reală!) e și ficțiunea, și cu toate acestea le simțim străine patriei cenușii, tari, țepene, încăpățânate, fără imaginație, sens sau izbăvire, celula în care am fost aruncați după ce am sorbit apele întunecate ale râului Lethe. Realul, patria noastră legitimă, ar trebui să fie cel mai fabulos tărâm, dar este cea mai apăsătoare pușcărie. Destinul nostru ar trebui să fie evadarea chiar dacă spre o pușcărie mai vastă ce dă spre una și mai vastă într-un șir nesfârșit de celule, dar pentru asta ușile ar trebui să se deschidă în peretele gălbui al osului nostru frontal. Voi scrijeli aici, cu un cui ruginit, în luni sau ani de sforțare mizerabilă, animalică ușa asta pe zidul ce până la urmă (am semnele mele) va trebui să cedeze” (”Solenoid”, Mircea Cărtărescu)

11.O gură de aer

Ianuarie 2018

Aș vrea eu ca frumusețea să salveze lumea, est-etica să elibereze și să se prăbușească Zidul (”*The Wall*” ca-n Pink Floyd) și în Iran. În ce mă privește, voi continua să-l râcâi constant, cu încăpățânare, până voi vedea măcar o crăpătură în el.

O breșă în Zidul sistemului au încercat să dea și protestele din Iran din ianuarie 2018. Acestea au reprezentat o reacție anti-corupție (anti-sistem) și pentru îmbunătățirea condițiilor de trai (”revoluția ouălor”). Protestele au început pe 28 decembrie în orașul Mashhad (nord-est) în urma închiderii unor instituții de credit. În plus prețul unor alimente de bază ca ouăle și carnea de pasăre a crescut, atingând o creştere de 50% pe an, potrivit cifrelor băncii centrale iraniene. Mai bine de 40 la sută din locuitori trăiesc sub limita relativă a sărăciei. Protestele au demarat din rațiuni economice, dar au continuat politic, anti-guvern și anti-sistem, participanții fiind în majoritate oameni săraci din mediul urban. Manifestațiile au fost provocate de forţele conservatoare, dar au fost deturnate de reformişti, care se opun regimului ayatollahului Ali Khomeini.

Numeroase imagini video postate pe reţelele de socializare înfăţişează protestatari scandând pe străzile capitalei iraniene „Moarte Dictatorului!”, în vreme ce unii rup imensele panouri stradale cu chipul liderului suprem, ayatollahul Ali Khomeini (liderul revoluției din 1979). Protestatarii au scandat, între altele: „Oamenii cerşesc iar clericii se poartă de parcă ar fi zei“. Exact ca zeii din Olimp și din România, știm și noi (moguli, baroni și beizadele cu vile de fițe cu piscine, Maserati și sandale Hermes (atât de inspirat denumite, după numele ticălosului care a fost torționarul meu și mâna dreaptă a lui Știi Tu Cine și cel care l-a stimulat și ajutat la rău, ah, bine că eu și Ile suntem stângaci, am înghețat de groază când le-am văzut numele, m-a luat cu leșin și mi-a venit să vomit).

Puterea a acuzat agenturili străini ale Statelor Unite de declanșarea protestelor și a organizat contramanifestații în favoarea ayatollahului Ali Khamenei, liderul actual, cu zeci de mii de participanți. Totodată, au fost arestări (peste 3.700 de protestatari) și protestatari uciși (la proteste și în detenție – torturați până la moarte). Să piară câinii ăștia de teroriști, trădători, bandiții și dușmanii poporului și ai Islamului, logic, nu? Din fericire, la noi în România și Olimp măcar se poate protesta (relativ) liber în ziua de azi, fără să fii arestat pentru mult timp sau ucis. Am transmis și noi un mesaj de solidaritate cu cei uciși și arestați și unul anti-corupție.

Ile și-a amintit că romanul ”Cui protest?” a plecat de la taxa de execuție de la protestele din Iran din 2009, circa 3.000 de euro pentru un glonț. Scump, domne, scump, dincolo era mai ieftin! Noi nu ne permitem așa ceva. Iar în 2013, după vizita în Iran, Ile a venit atât de marcată încât timp de o lună nu a deschis internetul (nu era acces la internet, nu funcționa nici rețeaua locală, oricum, Facebook, Twitter, youtube, Google erau, din start interzise și... orice imagine porno... adică o fată cu părul descoperit, de pildă), nu a băut (băuturile alcoolice sunt interzise și ele), nu a dat jos chadorul (vălul integral iranian) și nu a vrut să atingă pe nimeni, nici pe mine, nici pisica (căci în Iran ca femeie trebuie să te acoperi complet și nu ai voie să atingi în public decât persoanele de același sex (nici rudele de sex opus)).

Obligatoriu în public este vălul pe cap (hijab), dar multe femei mai conservatoare, mai în vârstă sau mai religioase poartă vălul integral, chadorul. Pe stradă, când a probat chadorul, Ile se împiedica și cădea tot timpul și le vedea pe toate femeile curve, iar pe bărbați porci de violatori. Apoi, a trecut la ținută neregulamentară (păr afară din hijab și jacheta descheiată) căci femeile trebuie să acopere tot părul și corpul și să poarte mantou / jachetă peste pantaloni, ca să nu se vadă cumva vreo bucă prin pantaloni. Pentru asta avea să-și ia 85.000 de bice la curul gol (câte 85 pentru fiecare încălcare a legii). Astea cât or fi costat?

A marcat-o și închisoarea șahului, ajunsă acum o ruină. Prietenii cu care era spuneau că auzeau țipete de acolo când erau

mici și se jucau pe stradă, lângă ea. Cum o fi să te joci lângă o închisoare în care se aud țipete (că doar nu o să se audă ”Oda bucuriei”, nici altă muzică)? Ile parcă le auzea și atunci, ascuțite și pătrunzătoare ca cele ale unui copil neajutorat. În prezent se aude muzica urletelor de la închisorile ayatollahilor. Însă, dacă închisoarea șahului a ajuns o ruină, și cea a ayatollahilor va fi la fel. Până la urmă, toate Zidurile se prăbușesc.

De asemenea, Ile și-a adus aminte de statuia pe care a văzut-o la muzeul de artă din Teheran când a fost în vizită, acum 5 ani, una atipică în contextul festivist, cenzurat și ideologizat de acolo (îngerași cu hijab/chador, picturi revoluționare anti-americane etc.): niște oameni de bronz cu un sac de gunoi pe cap. Corespundea situației asfixiante din Iran. Puneți-vă un sac de gunoi pe cap și strângeți tare (nu, nu faceți asta, cred că știți deja ca mine și ca Ile cum e, am experimentat cu toții diverse feluri de sufocare). Să sperăm însă că oamenii mai puternici, de bronz, vor sfâșia până la urmă plasticul (mai subțire) al gunoiului-regim care-i sufocă și vor respira.

Februarie – aprilie 2018

După o lună ianuarie în care Ile n-a dormit, a zăcut pe jos și a plâns, zdrobită de durere, frică și neputință în fața represiunii protestelor (similare celei din Siria, deși în Siria situația e mai gravă, sute de mii au fost arestați arbitrar și zeci de mii torturați până la moarte), cu toate că, altminteri aprecia curajul și spiritul de sacrificiu al protestatarilor (la fel ca-n Siria), până la urmă s-a hotărât să se ridice și să dea o gaură în Zid (în sacul de gunoi de plastic ce asfixiază lumea). S-a decis așadar să meargă să protesteze direct în Iran, în ciuda bolii Huntington și a potențialului voucher de execuție mult prea scump pentru noi. Trebuia să facă acest gest de solidaritate la fața locului. Până atunci reacționase prin mesaje de susținere a protestelor din 2009 și 2018, ținuta neregulamentară din Iran (pentru care trebuia să-și ia 85.000 de bice) și prin ce scrisese (îi era frică atunci când a fost

în Iran în 2013 mai mult că o să-i confişte şi o să-i şteargă materialele anti-regim decât de bice şi o înţeleg).

Cum era cu moralul scăzut şi după o lună de zăcut pe jos şi plâns, filmul ”Darkest hour” al lui Joe Wright (cu Gary Oldman în rol principal), vizionat în februarie, a venit la fix pentru a o motiva. În cele mai tensionate 4 săptămâni din 1940 (când Germania fascistă aservise aproape toată Europa, iar Franţa era pe punctul să cedeze), Churchill a scos lumea de sub chadorul / sacul de gunoi de plastic nazist (mai negru ca vălul integral iranian ori sacul de gunoi) şi a adus lumina focului sacru în întunericul epocii printr-o decizie care a schimbat cursul istoriei. Filmul este realizat şi el pe un fond întunecat (la parlament, în sălile de consiliu), abia se disting persoanele, iar fundalul e negru, dar se luminează puţin, la sfârşit, odată cu decizia lui Churchill.

Incredibil, Churchill a refuzat negocierile de pace cu naziştii germani şi a continuat lupta, deşi cu şanse minime (o cauză pierdută pentru mulţi). Chiar la investirea lui ca premier promisese ”sânge, lacrimi şi sudoare”. Nu contează succesele ori eşecurile, ci lupta şi rezistenţa, spunea el. Iar Steinhardt amintea în ”Jurnalul fericirii”, pe lângă cele două strategii de rezistenţă la totalitarism (prima, a lui Soljeniţân – să te consideri mort, astfel încât să nu mai aibă ce să-ţi facă şi a doua, a lui Zinoviev – a totalei inadaptări la sistem şi a respingerii lui ca vagabond care spune ce gândeşte, în ciuda riscurilor... dar nu mai ai ce pierde şi eşti liber) şi pe cea de-a treia, a luptei, a lui Churchill şi a lui Bukovski (a luptei cu pasiune şi dorinţă de a lupta cu atât mai mare cu cât e mai rău şi şansele sunt reduse): ”Va fi război. Praf şi pulbere se va alege din Imperiul britanic. Moartea ne pândeşte pe toţi. Iar eu simt că întineresc cu 20 de ani” (Churchill, în martie 1939, o scrisoare către Martha Bibescu).

Şi, apropo de Steinhardt, tatăl lui, deşi era bătrân şi bolnav şi nu vroia să rămână singur acasă, l-a încurajat pe acesta să nu fie martor al acuzării (într-un fals proces comunist împotriva prietenilor săi Noica, Paleologu şi Dinu Pillat, deveniţi bandiţi şi duşmanii poporului), să meargă la închisoare şi el, alături de prietenii săi şi ”să nu fie jidan fricos, să nu se cace în pantaloni”.

Aşadar, inspirată de curajul şi lupta lui Churchill, de ale lui Steinhardt şi ale tatălui său, Ile începe să se ocupe de formalităţile de viză Pentru Iran trebuie cazier judiciar, asigurare medicală de călătorie, adeverinţă medicală că poţi călători, paşaport, formulare, poze, taxe, bilete avion şi hotel şi, cel mai complicat, invitaţie. Poate să aibă restricţii şi din cauza campaniilor la care a participat (referitoare la victimele represiunii din Siria (Iranul fiind aliatul regimului sirian, deci, cumva, co-autor al crimelor împotriva umanităţii comise de acesta) şi Iran), să vedem dacă s-au uitat bine pe Facebook, blog, Twitter şi youtube şi, mai ales, dacă au citit cărţile, ruşinică dacă nu au făcut-o! În China erau şi acolo numeroase documente lungi şi stufoase, cu multe date personale, supraveghere (de exemplu, să scrii programul pe zile) şi birocraţie.

Legat de invitaţie (la sugestia cuiva de pe net, că nu ştia cum să procedeze altminteri, mulţumeşte), a intrat pe site-ul unei agenţii de turism iraniene (key2persia.com): trebuie să completezi un formular, să trimiţi o copie scanată a paginii cu fotografia ta de pe paşaport şi o altă fotografie pe background alb. După ce primeşti confirmarea agenţiei că ai dat documentele potrivite, trebuie să depui 35$ în contul agenţiei. Apoi vine invitaţia vizată de Ministerul de Externe iranian, expediată către consulat / ambasadă. Durează circa două săptămâni numai aprobarea pentru invitaţie, apoi se trimite la consulat / ambasadă (invitaţia nu ţine decât o lună, i se spune, iar între timp trebuie să îndeplineşti toate formalităţile de viză, inclusiv asigurarea medicală de călătorie care nu se dă de regulă decât cu circa o lună înainte de plecare, dar mai poţi obţine o derogare sau aplica la o firmă ce face asigurări în avans).

Cum se fac trei săptămâni şi tipa de la agenţie nu răspunde, îi scrie: ”*any news*?”. Îşi aduce aminte că odată, când lucra în cercetare de piaţă zi şi noapte, cu deadline-uri de azi până ieri, un coleg din străinătate îi tot scria, din minut în minut, despre un proiect: ”*any news*?”, iar Ile răspundea invariabil: ”*ASAP. I’m doing my best*”. La un moment dat, la patru fără douăzeci (dimineaţa!), colegul nu a mai scris nimic, ci a trimis o poză

sugestivă: una cu un pistol! Să-i trimită și Ile una de acest gen tipei de la agenție? Ei sau ayatollahilor mai bine? O întreabă pe tipă, iar ea îi răspunde că a expediat deja la ambasadă invitația (cu 12 zile în urmă, dar fără să o informeze pe ea pe mail). Ile nu știe de ce să se supere mai mult: că nu i s-au citit cum trebuie cărțile și postările de pe blog, Facebook, twitter și youtube de i-au dat invitația ori că expiră curând invitația. A fost emisă pe 19 februarie, ține până pe 19 martie, trebuie să se intereseze rapid la ambasadă și să rezolve cu viza.

La ambasadă află că invitația durează, de fapt, trei luni și i se dă o adresă de mail la care să se intereseze de invitație. În câteva zile, sosește invitația, iar Ile plătește taxa de viză, 230 de lei la CEC. Depune și restul documentelor la ambasadă împreună cu ultimul formular foarte complicat și cu multe detalii de la ambasadă, apoi merge și-și ia, în sfârșit, după o săptămână, viza.

Viză pentru a avea onoarea de a fi catalogată ca spioană? Nici nu are bani pentru voucherul de execuție. Dar poate o ajută ONU, Obama și fostul șef fantomă al lui Ile (pe care Ile încă îi mai cheamă în ajutor, din reflex, deși nu au răspuns niciodată)... să plătească voucherul de execuție, acum la ofertă specială și să-i aducă un sedatif PC. Hm, poate îl achită din indemnizația ei de persoană cu handicap în valoare de 50 de lei (alt voucher de execuție, ba nu, pardon, unul din care trăiești bine – să trăiți bine și voi ăștia de la ONU sau politicienii așa!).

Prietenii la care a fost acum cinci ani, ajunși în prezent în Statele Unite (cu loteria vizelor), o avertizează și ei să nu cumva să protesteze: ei au o experiență tragică a Iranului - revoluția islamică a ayatollahilor anti-șah, război cu Irakul, proteste anti-ayatollahi, totul rău, jde mii de morți și arestați (inclusiv cetățeni străini torturați și executați, chiar dacă au plătit răscumpărare de jde mii de euro), sacrificii degeaba, nimic schimbat vreodată, nicio șansă în lupta cu sistemul, oricare ar fi el, plus, bomboana de pe colivă sau îndulcitorul pentru berea aia scârboasă, tutti-frutti fără alcool, pe lângă arestarea ei, chiar arestarea rudelor și a prietenilor (ca-n Siria, Coreea de Nord, China sau în România comunistă) – în cazul ei, poate și pentru campania cu Siria (Iranul

fiind aliatul regimului, iar Ile condamnând crimele împotriva umanității ale regimului sirian), nu doar pentru protestele referitoare la Iran.

Îi mai spun de cetățenii străini ori cu dublă cetățenie arestați, torturați sau morți în închisoare. Unul dintre ei este Seyed Emami, sociolog, cetățean iranian-canadian, activist de mediu, ucis în prima săptămână de închisoare. Doctorul Ahmadreza Djalali, cetățean iranian-suedez, a fost condamnat la moarte pentru spionaj. Jurnalista iraniană-britanică Zaghari-Ratcliffe a fost condamnată la 5 ani închisoare pentru spionaj. Sunt și cetățeni străini condamnați, nu doar cu dublă-cetățenie. Și tot așa.

Ile le răspunde că orice gest, cât de mic, contează și merită sacrificii. Dar starea lor de frică și neputință (pe care o știe și ea în România și în alte părți, inclusiv la ea) o deprimă iar pentru o săptămână-două. Și o sperie. Doarme prost și dă iar din picioare ca pe vremuri (ca-n ianuarie). Într-o noapte are chiar un coșmar că se află la închisoarea iraniană, iar un gardian îi pune pistolul în fund, apoi în vagin și trage. Simte țeava rece a pistolului, apoi explozia fierbinte și durerea năucitoare. Se trezește tremurând, cuprinsă de frisoane și de o transpirație rece. Într-o altă dimineață, îmi povestește la cafea că de data asta a avut un vis frumos: a evadat de la închisoarea iraniană și a ascuns-o un tip cunoscut în excursie cu care m-a înșelat. Cum așa, vis frumos – să mă înșele pe mine?

Dar să vedem ce-i cu arestările astea ale tuturor. Dacă sunt arestați prietenii și rudele pentru campaniile referitoare la Siria și Iran, cine e de vină? Ea sau sistemul? Ea și-a dat seama cine e de vină în clasa a cincea când a trebuit să spună la Cântarea României poezii omagiale (luate dintr-o cutie plină cu bilețele-poezii alb-gălbui, de mărimea unor post-it-uri), iar ea nu vroia să recite una cu Toarșu. A fost teribil de șocată și înspăimântată când tipa care adusese poeziile i-a zis pe un ton acru, tipic comunist, ”Ce tot cauți? Toate sunt la fel”, apoi aceasta a presat-o să aleagă una, dar toate păreau, într-adevăr, la fel... de urâte și dezgustătoare și, în plus, dedicate lui Toarșu, mărețul și gloriosul conducător, lumina țării și tatăl pionierilor (și căuta deja de

aproape o oră). Ile s-a gândit că, dacă nu acceptă, o vor aresta și nu numai pe ea, ci și vecinii, și cățelul, și bunica și doar ea era de vină. Apoi a înțeles că nu ea era de vină, ci cine arestează copii, bunici și căței pentru o poezie și că ea nu e dispusă să spună nicio poezie cu Toarșu.

Dacă o va face, va fi și ea la fel... la fel ca Toarșii ăștia. Dacă refuza să recite, atunci ea era altfel și principiul ”toate sunt la fel” cădea având în vedere că cineva era altfel. Și dacă îi aresta pe toți, erau de vină tot toarșii ăștia, nu ea. În momentul în care s-a hotărât să nu spună nicio poezie cu Toarșu, orice ar fi, s-a întâmplat un miracol: a găsit una cu pionierii. Atunci, a mai avut o revelație: cineva acolo sus o ajutase. Tatăl nostru, niciun alt Tovarăș.

Și totuși, chiar și așa, e îngrijorată pentru prietenii și rudele lor din Iran și pentru ea însăși și se simte îngrozitor de vinovată (pe punctul de a se sări în aer sau pe geam)... vinovată și dacă protestează, vinovată și dacă nu protestează (că nu o lasă și o chinuie conștiința). Însă, până la urmă, a înțeles că trebuie să se lupte cu atât mai mult, pentru toți cei ce suferă acum și pentru cei ce au suferit și au murit în închisoare. Încercând să se încurajeze, Ile își pregătește (iar, a jde mia oară) ultimele cuvinte... ultimele cuvinte în limba dacă (*barzăcopilviezure* – se spune când nu e altceva de spus, la fel ca *supercalifragilisticexpialidocious* ori *pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconioză*), pizda mă-sii pentru Big Brotheri și sisteme (”*kess emak*” în arabă, ”*kuze dia te*” în kurdă, ”*cao ni ma*” în chineză, ”*kuss madar*” în farsi, ”*mesti elad*” în limba unicornilor) și pentru restul ”vă iubesc”, ”sunteți hobbiti”, ”mai bine condamnat pentru prea multă iubire decât premiat pentru prea multă ură sau indiferență”, chit că e convinsă că o să-i fie prea rău ca să le poată articula ori o să le uite.

Apoi își pregătește pancarta cu care voi face poză, ”*Freedom*” (libertate pentru femei să poarte capul descoperit, libertate a cuvântului, libertate de proteste, libertate a internetului etc.). Din solidaritate cu femeile iraniene, Ile și-a propus să stea puțin cu capul descoperit, fără văl și să se fotografieze. Dacă va fi arestată,

să spună că și-a uitat vălul (are boala Huntington și uită tot) și că o așteaptă pe o turistă americană cu numele ”*Freedom*”?

Trebuie să-și facă curaj. Au fost și recent proteste pentru eliminarea obligativității vălului (astfel ca femeile să aibă singure libertatea de decizie și să-și poată exprima identitatea) ca cel ale Videi Movahed (arestate ulterior) care a îndrăznit să-și scoată vălul și să-l pună agățat pe un băț. Poliția din Iran amenință asemenea curve cu închisoarea pe 10 ani pentru încurajarea desfrânării și a prostituției (culmea, când îți pui chadorul, vălul integral, toate muierile par curve și bărbați porci de violatori, deci, contează cât de lung am vălul pe lângă cât și cum gândesc). Shaparak Shajarizadeh a protestat și ea cu capul descoperit și a fost arestată și bătută în arest. Maryam Shariatmadari și-a scos și ea vălul și acum se află la închisoare cu un picior rupt, fără a primi antibioticele necesare anti-infecții (oare lui Ile i-or da medicamentele pentru boala Huntington, hipotiroidie, colesterol, lipsă de calciu, problemele cu stomacul și ficatul, dacă or aresta-o? Fără tetrabenazina pentru Huntington e legumă complet). Alinejad a făcut și ea campanie în acest sens și a îndemnat femeile să-și dea jos vălul și să facă poze, apoi să le posteze pe Facebook.

Protestul e organizat strategic de ziua lui Ile, pe 17 mai, așa cum a început greva foamei în 2015 pentru a primi cadou de ziua ei oprirea crimelor împotriva umanității, pace, libertate și democrație în Siria, fie și de la Santa Klaus. Acum își dorește în continuare toate acestea pentru Siria, respectiv libertate în Iran. Și, în acest sens, speră că, atunci când își va da jos vălul, se va simți ca în clipa în care și l-a smuls în livada de piersici în 2013, la vizita anterioară în Iran, într-un moment (rar) de singurătate: liberă și ninsă de flori de piersici, roz ca la Paris, ca la *vie en rose*, devenită și ea o petală plutind lent, hipnotic, dusă de o adiere dulce-parfumată.

Mai 2018

Pe 16 mai, pleacă așadar, luându-și la revedere de la mine (sau poate adio?), îngrijorată nu doar de drum și de voucherul de execuție acum la ofertă specială, ci și că nu va auzi alarma și nu va nimeri nici până la budă. Însă pe drumul spre aeroport ca prin miracol vede ceva din taxi ce pentru o clipă îi dă aripi (înainte să urce în avion): strada Prometeu. Ajunsă în Iran, la Teheran observă iar ce puțini turiști străini sunt (ca dovadă ce deschisă e țara). O întâmpină portretele mărețului și gloriosului conducător al revoluției islamice din anii '80, ayatollahul Khomeini (al cărui nume îl poartă aeroportul), cel care a pus bazele actualului stat islamic. Privirea lui e atât de prietenoasă încât îi dă lui Ile fiori și o paralizează de parcă s-ar uita la o gorgonă. Și la hotel, la recepție, sunt instalate portretele liderilor-ayatollahi (Khomeini și Kamenei, actualul conducător). Aceeași privire amabilă și prietenoasă, numai bună de atras turiștii.

Încurajată așadar de aceste priviri calde și primitoare, Ile intră în camera ei de hotel și (re)descoperă că nu merg Facebook, Twitter, youtube, blogul ei, presa românească (din cauza vreunei imagini porno cu vreo fată în tricou), presa occidentală (BBC, CNN). În mod bizar, poate accesa site-urile OSDO (Observatorul Sirian pentru Drepturile Omului) și *Syrian Network for Human Rights* (pe astea au uitat să le închidă). Canale TV (generaliste, de sport, știri, filme etc.) sunt disponibile, dar ideologizate și cenzurate, respectând cu strictețe regulile de vestimentație și comportament (acum cinci ani, în 2013, cine avea satelit se uita pe un canal TV generalist Manoto unde se difuza "Suleyman Magnificul" pe care-l urmărea în transă toată familia). Din fericire funcționează Gmail, așa că poate trimite mesaje pe Gmail... ca să nu fac infarct eu sau maică-sa.

Pe 17 mai, de ziua ei, dimineața pe la prânz (când se trezește), ia pancarta și telefonul și iese pe stradă. Se oprește undeva în apropierea hotelului (să nu se rătăcească), scoate pancarta, apoi vălul și face poză. Cu o stare de petală roz, plutind dusă de o adiere de la Parisul de vis? Nu, cuprinsă de o groază

paralizantă ca privirile ayatollahilor, căci vede voucherul de execuție, imposibil de plătit chiar dacă e la ofertă specială cu toată indemnizația ei de persoană cu handicap (50 de lei). Cu atât mai dificil că e multă lume pe stradă. Și ce cadou frumos de ziua ei: un voucher de execuție! Își spune însă: ”suntem mult prea slabi ca să ne permitem să fim învinși” (Romain Gary, ”Clar de femeie”). Și Dumnezeu o ajută să reușească fără să fie arestată și se întoarce la hotel fără probleme. *Je suis iranienne,* zice ea.

La întoarcere, în avion, vede că femeile (majoritatea iraniene) își scot vălul imediat cum intră, așa de mult le place să stea cu el pe cap. Ile zâmbește atunci, ușor amar, gândindu-se la cele obligate să-l poarte în Iran, parcă neîndurându-se să-și dea jos propriul văl. Îl lasă cu greu, cu ochii umezi, obrajii aprinși și mâinile tremurătoare. Deși nu complet împăcată, speră totuși că a adus o breșă, fie cât de mică, în Zidul sistemului și pentru cei sufocați de chador și de sacul de gunoi o gură de aer.

12. Înlănțuit de brațele tale, Madame Dezastru și devorat în zori de altfel de păsărică

Cineva mă înlănțuie strâns, zdrobindu-mă, pe punctul de a mă face praf și poate nu de stele. Nu știa că sunt deja praf? Boșorog terminat... hm, dar nu și învins? Să încerc să mai rezist cinci minute, dacă tot am făcut-o până acum? Or fi lanțurile de pe Elbrus iar? Vine acum bestia de vultur să se înfrupte din ficatul meu ca-n orice dimineață? Mă trec frisoane. Nu, e Ile înlănțuindu-mă cu mâna ei stângă și cu piciorul stâng peste mine. Apreciez că am parte de altfel de politică, altfel de păsărică. În acest caz, bună și înlănțuirea la ceva! Sunt în pat, incredibil. Plapuma mare, pufoasă, crem cu frunze aurii și ruginii desenate pe ea (care foșnesc și se mișcă de parcă ar fi reale) din puf de gâscă îmi acoperă corpul costeliv, emaciat. Ce mă bucur! Sunt chiar transpirat (nici nu știți cât apreciez căldura după mileniile de ger și viscol de pe Elbrus... căldura fizică și cea psihică, căldura focului sacru).

Clipesc din ochi amețit de somn, cu genele negre, lungi și arcuite lipite. Părul creț, alb-negru, mai mult alb decât negru (ah, o să-l vopsesc săptămâna viitoare.. o, Doamne, am ajuns să-mi fac planuri, inclusiv legate de vopsit), lung până la bărbie, îmi atârnă leneș pe pernă. Înainte, acum câțiva ani, îl mai îndreptam frecvent cu placa (nu doar că-i moda, ci să îndrept și eu ceva pe lumea asta... măcar părul). Îmi făceam o frizură cu bretonul (vopsit) negru, lucios, lung până la bărbie, filat, asimetric, îndreptat cu placa. Iar Ile venea și-mi sufla șuvița să vadă ce fac (ce moacă am – de legumă putrezită sau una eroică de Harry Potter?).

Probabil de legumă putrezită mai tot timpul. Altminteri, când nu-mi sufla nimeni șuvița, mă ascundeam strategic sub breton și nu se observa nimic. Bun și părul drept la ceva! Poate că în prezent nu mai am de ce să mă ascund, nu că aș avea vreo moacă eroică de Harry Potter de expus, dar am obosit să mă ascund. Acum mă mai coafez așa doar la ocazii și nu mai stau ore în șir

pentru asta (ei, niciodată atâtea ca prințesa Kate a Marii Britanii care petrece vreo 5 ore la coafat). Nici nu mai am răbdare (cred că m-am molipsit de Ile). Dar nu mai contează părul drept așa de mult (dreptatea da, mai ales pentru unul ca mine, constant nedreptățit, iar mami, culmea ironiei, e zeița justiției). E bine oricum.

E atât de bine că aș vrea să mai zac așa, în pat, o eternitate. Ile parcă vrea și ea să tragă de timp, așa că vom mai sta un minut așa, goi, îmbrățișați. De data asta, fără să număr secundele, savurând clipa. La un moment dat, Ile oftează și se ridică ea, își scoate dopurile antifonice din urechi și banderola neagră de dormit de la ochi, le pune în noptiera cu sertar de culoare crem (în ton cu plapuma, patul și șifonierul), își desface și își prinde apoi la loc părul ciufulit și după aceea mă sărută ușor pe gât și în ureche. O sărut și eu, încă nedezmeticit, buimac de somn. Fără să ne dăm jos din pat, ne luăm de pe scaunul de culoarea frunzelor de arțar toamna, cu spătarul în formă de frunză, tricourile albe (a ajuns să poarte și ea tricouri albe, pentru pace în Siria și în cinstea mea) și chiloții (eu albi, ea negri), ni-i punem și ne dăm amândoi o palmă ușoară la fund (eu primul, ea a doua). Râdem amândoi.

Nu sunt capabil încă să vorbesc (să beau cafeaua mai întâi, fie ea și decofeinizată), dar mă dau, în sfârșit jos din pat, desculț (deși Ile mă ceartă că nu pun papucii și că o să răcesc, parcă numi ajunge gerul de pe Elbrus și din Tartar) ca să simt frunzele aurii și rubinii ale toamnei de pe jos, de pe podeaua dormitorului, foșnindu-mi sub tălpile goale. Mă uit fascinat și la ferestrele în formă de frunze - și ele rubinii și aurii ca niște vitralii ale unei catedrale, dansând parcă un ultim tango cu pământul înainte de a dispărea (atât de frumos și de discret) în întuneric. Aș vrea să pot să dispar și eu atât de frumos, nu ca pe Elbrus ori înTartar.

Biroul e și el în formă de frunză de arțar ca scaunul și de culoarea acesteia toamna: sus își ține Ile laptopul, telefonul și camera foto. Eu prefer să am laptopul, tableta și i-Phone-ul la îndemână, așa că le car peste tot, iar seara le las pe măsuța de sticlă de culoarea frunzelor de arțar, sferică de lângă birou.

În dormitor sunt și amforele și statuetele care emană un parfum răvășitor, ușor fanat de Chanel no.5 (probabil ultimul,

căci a fost interzis de Uniunea Europeană pe motiv că e o toxic, altceva mai toxic cum ar fi terorismul și extremismul n-au găsit, sunt și eu absolut convins că acesta e cea mai tare armă chimică, de-asta îl și inhalez adânc după ce se dă Ile ori când izvorăște din amfore și statuete). Aceste amfore și statuete reprezintă fauni și nimfe, cum era să fie cu zei, să-i mai pun și-n dormitor ca să am vise plăcute (oricum, dacă vechii stăpâni nu mai sunt acum să vină să ne răpească și să ne ducă pe Elbrus sau în Tartar, au rămas în coșmarurile mele (ale lui Ile și ale altora, frate-miu Mene (Meneceu) și Her (Heracle) de pildă) și în sistem)?

***

După ce foșnesc un pic prin frunze, mă îndrept încet, desculț (Ile mă ceartă, în loc să-mi zică ”Bună”, spune ”Pune-ți papucii, răcești”, eu nu răspund nimic, poate după cafeaua decofeinizată oi reuși, acum sunt încă prea confuz) către baie, târșindu-mi picioarele. Intru în baia de un alb imaculat (gresia și faianța). Cred că am ales special așa, albul ăsta de zăpadă, de fecioară ori de lebădă în ideea purificării, deși, după o serie parcă nesfârșită de Tartaruri, Elbrusuri... ori ședințe la palat cu vechii stăpâni, la fel ca Ile după experiența fuckultății-fantomă de căcat, oricâte dușuri făceam, aveam impresia că nu se mai duce jegul și nici potopul nu-l poate curăța. Am mai reușit să mă curăț un pic doar când mi-a lins Ile rănile de pe corp și din suflet și când le-a spălat cu lacrimile ei.

Odată intrat în baie, aprind luminile în formă de lebede și flori de lotus de pe pereți și le reglez la un nivel de intensitate redus ca să fie o lumină difuză, romantică și să nu mă doară ochii (prefer lumina slabă, delicată, sunt fotofob pentru că am stat prea mult la întuneric pe Elbrus ori în Tartar). Acestea, dacă sunt apăsate pe un buton, cântă cântecul dulce-sfâșietor al lui Marsias (inventatorul flautului, cel jupuit de viu de Apollo) și emană un parfum suav de vanilie. Lebedele îi aduc aminte lui Ile de cele desenate într-una din cele mai fericite zile ale ei: ziua revoluției din decembrie 1989. Dar seara, când s-a tras, acestea s-au speriat,

au zburat din planșă și au fost probabil împușcate, odată cu visele ei. Ea încă așteaptă să se întoarcă.

Indiferent dacă se întorc sau nu lebedele, dacă reușesc să fac un strop de ”pisu” (așa spunea Ile când era mică, încurca ”pisu” cu ”pișu” și vă dați seama ce tevatură era în familia ei, mereu derutată pentru că nu știa când se referă la pisică și când la pișulică și alergând bezmetic cu olița de colo colo) e miracol, aproape la fel de greu și sublim ca revenirea lebedelor, ar trebui să fiu recunoscător dacă e, fie și cu sânge. Ile plângea de fericire când făceam, fie și un strop, după transplanturile de inimă, ficat și rinichi din 2015. L-a sunat chiar și pe Deu (Deucalion, fii-miu, mă rog, strămoșul oamenilor, dar băiatul nostru... că ea e maștera) să-i spună:

– Deu, știi ce-a făcut tati?

– O, Doamne, ce-a mai făcut? se speria Deu.

– Pisu, pisu. Ă, pișu, pișu, zicea Ile, plângând de fericire, încurcând ca-n copilărie ”pisu” cu ”pișu” de emoție și oboseală ori din cauza bolii Huntington.

–- Ce bine! se bucura și Deu. Mă gândeam că cine știe ce a mai făcut.

Mă apropii de WC și ridic capacul (dacă-l uit cumva ridicat (eu sau altcineva) iar cade Ile pe acolo, cum a făcut când a alunecat și s-a trezit în Țara Minunilor relativ recent și singurul lucru care îmi place din toată tevatura asta e să fiu blestemat să fiu pisicuță de Cheshire, cred că și lui Ile). Așadar, mă concentrez, insist, în ciuda durerilor, și reușesc să obțin câțiva stropi mai închiși la culoare. Trag apa, pun capacul la loc, mă spăl pe mâini la chiuveta mare, albă, în formă de floare de lotus, îi confirm lui Ile, dând din cap, că am izbutit un pic, apoi mă îndrept, tot desculț, spre bucătărie.

***

Cu pașii grei și târșiți, ținându-mă de pereți (nu de Ile că e acum la baie și ea și, oricum, abia se ține și ea pe picioare și cade adesea din cauza bolii Huntington, dulce cădere, știm noi, nu din

gropi în gropi, ci din abis în abis de proşti ce suntem), respirând anevoios, deja obosit (nu suntem *natural born*, născuţi obosiţi, stresaţi, în lanţuri, la gunoi şi din spuma balelor, nu a valurilor ca Afrodita?), intru (tot desculţ) în bucătăria cu gresia şi faianţa de culoarea cafelei cu lapte (şi dulăpioarele de pe jos şi de pe pereţi în ton, o nuanţă ceva mai deschisă).

Pe masa din lemn de arţar, vopsită în culoarea cafelei cu lapte (o nuanţă ceva mai deschisă decât gresia şi faianţa ca dulăpioarele), stau câteva ceşti, siropul de arţar, sarea, borcanul cu bicarbonat de sodiu, cutia pentru ţigările electronice, ţigările electronice (uneori şi ţigări obişnuite, Ile are perioade când fumează în continuu, un pachet după altul, deşi şi-a propus să fumeze ţigări obişnuite de poftă - un pachet o dată la două-trei săptămâni), aromele pentru ţigările electronice, şerveţelele-prosoape de bucătărie, o cutie cu medicamente (culmea ironiei, eternul şi fascinantul calmant Sedatif PC pe care nu i-l dau lui Ile ONU, Obama sau fostul şef-fantomă, ci tot eu, săracul (chit că n-are niciun efect)), una de ceai, un coşuleţ cu chei şi brelocuri, pliante, o lumânare cu miros de vanilie şi un vas cu flori de câmp (nu mă uita, albăstrele, garofiţe, margarete).

Pe pereţi se află obiecte decorative cu flori de câmp, asemănătoare celor de pe masă şi un ceas în formă de floare de nu mă uita. ”Şi te-ai dus, dulce minune / (...) floare-albastră, floare-albastră, / totuşi este trist în lume!” ”Firicel de floare-albastră, / floare de nu mă uita, / poartă tu iubirea noastră / prinsă-n gingăşia ta. / Şi atunci când depărtarea / poate ne va întrista / să răsari ca o nădejde / să ne mângâi inima”.

Ceasul cântă această melodie când se face ora. În anii de răpiri, dispariţii şi lovituri de stat de la revoluţie şi după, Ile plângea şi-mi spunea: ”Vreau să trăieşti, floare-albastră!”, apoi îmi cânta melodia asta. Iar eu care nu mai ştiam unde mă aflam (în Tartar sau pe Elbrus şi, sincer, preferam Tartarul pentru că era mai acasă şi acolo mai venea câte cineva să mă bage în seamă, să mă scuipe măcar), izbucneam în plâns şi eu. Uneori ceasul cu melodia asta aducea alinare şi speranţă, alteori bătaia ceasului făcea dorul şi mai sfâşietor, trecerea timpului şi mai necruţătoare

și frustrantă, cei dragi nu știau dacă o să mă mai vadă vreodată și, în cazul în care se întâmpla acest lucru, nu știau dacă vor găsi din mine ceva, măcar stânca (cum a zis Kafka însuși că a rămas din mine).

Inima mi se frânge și acum când aud melodia și tocmai sună ora șapte. Pe Elbrus nu era nicio muzică, numai urlete și tăcere... a pumnului în gură. Iar când lanțurile vibrau, sunând parcă a gong și a invitație la concert, durerea, umilința, rușinea, abandonul, disperarea și frustrarea erau și mai mari. Dar de ce să mă las iar copleșit de amintiri? Prefer să nu uit, dar nici nu vreau să mă gândesc tot timpul, și-așa am rămas marcat de Elbrus și Tartar și captiv în coșmarul istoriei de pe Pământ, împreună cu Ile, chiar dacă apreciez libertatea, democrația și începutul de reformă din Olimp și din România. Este un coșmar din care nu mai putem să ne trezi. Însă să încercăm să abordăm lucrurile așa: toate câte s-au întâmplat și se întâmplă să ne motiveze și mai mult să ne continuăm lupta cu sistemul și jihadul spiritual, interior.

Parte din lupta noastră e și luarea medicamentelor. Trebuie să fiu atent să nu uit să ne luăm medicamentele, în acest caz nu trebuie să mă molipsesc de la Ile: dacă neglijăm cumva acest aspect, în puținul timp rămas vom fi și mai legume (sau deloc) și nu vom putea ajuta pe alții nici atât. Așadar, pun ceai de urzici (delicios... cu lămâie) în două cești mari pentru noi și aduc pungile de medicamente din dormitor, din dulap (avem fiecare câte 5 în sertare și văd că tot se adună).

Ile ia constant doar câteva pastile pentru Huntington, hipotiroidie (mixedem) și lipsă de calciu, dar eu trebuie să înghit vreo douăzeci pentru problemele mele cu ficatul, inima și rinichii și după transplanturi, la fel de multe ca săracul Piersicuță (Pesi), fostul nostru motan, titan și nepoțel, acum îngeraș, și apoi să mai și ling după ele ca Pesi. Dar partea de la sfârșit cu linsul e cea care îmi place cel mai mult. Îi dau chiar acum o limbuță lui Ile pe gât și în ureche, apoi un sărut de vampir (pe gât), unul de eschimos (cu năsucul, savurând o porție din mucii ei sacri secretați mereu datorită rinitei) și unul gay salvator pe guriță (să

mă înec în spuma balelor ei și să renasc din ele, dacă tot suntem născuți din spuma balelor și nu a valurilor ca Afrodita).

Imediat când vede medicamentele, Guru, mâța, nepoata, titanida noastră negru cu alb și guru a noastră, vine și ea imediat să joace fotbal cu ele, să le paseze apoi ingenios, să ne dribleze și să dea gol în tăvița ei cu răhăței. Așa că trebuie să le păzim cu multă grijă și să le ducem imediat la loc, în sertarele din dormitor. Din fericire, lui Guru îi pasă mai mult de noi decât de medicamente. Se freacă de noi, torcând. Îmi sare în brațe. Stau câteva minute pe scaunul din lemn de arțar (vopsit în culoarea cafelei cu lapte, o nuanță mai deschisă ca masa) și o mângâi, apoi ascult fascinat cum crănțăne bobițele de mâncare pentru pisici Royale Hepatic (mănâncă de regim în memoria lui Pesi, săracul, cred) și cum lipăie apa (delicat, dar ferm și rapid).

Aș vrea să o ascult la nesfârșit torcând, crănțănind bobițele sau bând apa, mă topesc și eu de plăcere și sunt recunoscător că pot să mă delectez acum cu aceste lucruri. Și nu vreau să mă gândesc până când. Să-mi sfâșii sufletul cu asta și să mă îngrozesc. 10, 9, 8, 7... Bine că Ile, din cauza bolii, a uitat și să numere, darămite invers (să nu uite că 2+2=4 măcar). M-am hotărât că voi respinge teroarea, nu voi mai număra secundele și voi savura clipa. Împreună cu Ile. Ce bine e să trăiești! Înainte nu mă percepeam ca viu (doar zombie sau supraviețuitor în agonie și descompunere), trebuia să merg cu Ile la biserică să-mi aprindă lumânări la vii ca să mă pot încadra și eu la vii (fie și formal).

Acum am o viață și timp să mângâi pisica și să stau să-mi beau cafeluța. Am timp? Când pot dispărea oricând din cauza bolilor ori a unui nou Elbrus? Ori a unui accident stupid? Cine mi l-a dat? Nu, nu mi l-a dat nimeni. Nimeni nu ți-l dă, doar ți-l ia. Sincer, pe ăsta l-am furat așa cum am furat focul sacru, păcălindu-l pe nenea Cronos devoratorul. Așa că acum pot să trag de cafeluță aproape o oră, dacă vreau. Am învățat și eu, în sfârșit, de la Ile să iau o pauză, nu mai zic de cea de cafea (cafele). Așa cum eu am descoperit științele și artele (începând cu matematica, medicina, scrisul și agricultura), ea, la rândul ei, după o viață de muncă nonstop (muncile iadului), a descoperit asta și a adus

această mare descoperire, numită și teorema lui Ile, pe Pământ, iar eu am adoptat-o: ”Duminica e zi sfântă, ce pula mea și mai trebuie să ne luăm și o pauză”. Pauză de cafea atunci să fie!

Așadar, scot două ibrice, unul alb și unul negru și le așez pe aragaz. În cel negru pun cafeaua Lavazza cofeinizată, fără zahăr și fără lapte pentru Ile (apoi bea și ea decofeinizată până seara), iar în cel alb pe cea decofeinizată pentru mine (fără ambrozie, dar cu un strop de lapte bio, slab pentru mine). Aștept să dea cafeaua în clocot, inhalez aburul și mirosul răvășitor, apoi îi torn lui Ile în cea mai drăguță (pentru ea) ceașcă de cafea, una de când era puștoaică, micuță ca un degetar, ciobită, cu rozete roșii cu gri metalizat, roz și violet, iar mie îmi pun într-o cană mare vernil, să-mi ajungă (până trec la porția următoare). Ceșcuța ei e și ea o titanidă și o mare supraviețuitoare, în ciuda căderilor (ah, am vrea noi să avem doar câteva astfel de cicatrice și răni ca ea și doar exterioare).

Bem o gură de cafea când e încă aburindă, apoi Ile trage din țigara electronică, expiră nori de fum, îmi suflă bretonul creț și îmi spune pe un ton grijuliu, ca atunci când mă certa că umblu desculț în dormitor, inclusiv la baie pe gresie ori la bucătărie:

– Ce faci, iubire? Ești bine? Ce s-a întâmplat? Ce-ai pățit? De ce nu răspunzi? Unde ești? De ce mă lași să-mi fac griji? Nu știai? Tu ești tot ce am. Tot ce mi-a mai rămas.

– La fel ca tine, nu răspund la întrebări din astea tâmpite, zic eu, făcându-i cu ochiul (cel stâng – din solidaritate de stângaci). De ce mi le pui? Îți spun doar că sunt tot ce ai, dar nu sunt proprietatea ta. Și sunt (mai) bine dacă tu ești (mai) bine. Vezi, suntem interconectați pro..fund: nu doar că ne place curul celuilalt, dar eu simt prin tine așa cum tu simți prin mine și eu mă simt cum te simți tu și invers. În ce privește locul unde mă aflu, asta nu mi-e prea clar (încă mă percep mai mult pe Elbrus ori pe Elbrusurile altora și mă doare când te văd și pe tine cu mine, chiar dacă sunt recunoscător că împărtășim durerea). Aș vrea să cred că mă aflu la masă, la bucătărie și savurez cafeluța cu tine.

Ile mai bea o gură de cafea fierbinte, apoi una de ceai de urzici cu lămâie (făcut din seara precedentă), trage din țigara

electronică, îmi strânge tare, aproape să-mi zdrobească, mâinile mele albe, marmoreene cu degete lungi de pianist cu mâinile ei fine și mereu reci și vinete de frig și mă sărută scurt pe buze:

– Dacă te percepeai încă pe Elbrus, uite, cu un singur sărut gay salvator și o atingere a mâinilor noastre, te-am adus înapoi la o cafeluță, la bucătărie. Iartă-mă că te fut la creier, inclusiv cu pusul papucilor. În curând o să uit complet să-ți zic și-o să scapi. Nu aș vrea însă să uit să-ți spun următoarele lucruri: Promy, te iubesc, ești un hobbit, ești un boxtroll, ești cel mai frumos chiar dacă ești doar un os putred, acoperit de jeg de nu-l curăță nici potopul, cel mai frumos dintre toate animalele, legumele, zombie, fantomele, vampirii, mutanții, teroriștii, trădătorii, dușmanii poporului, gunoaiele, monștrii, diavolii, catastrofele, dezastrele și coșmarurile, coșmarul meu preferat în care vreau să rămân blocată. Vreau să trăiești, floare albastră, să trăiască toată lumea și să trăim împreună! Viață, nu supraviețuire ori viață de animal, legumă, zombie, fantomă sau gunoi.

– Ile, și eu te iubesc, te consider hobbit, boxtroll, cea mai frumoasă (ești chiar fotomodel cu diplomă, ai absolvit o școală de fotomodele și ai primit diplomă, că tu te considerai mai rea, mai urâtă și mai proastă ca Madame Hera, Ilenoi nota doi, mereu în pragul sinuciderii sau moartă de spaimă că nimic nu e bine). Sunt etern recunoscător numai pentru un singur cuvânt, că m-ai făcut ”hobbit” și mi-ai redat demnitatea și viața, nu vroiam să suferi tu atât și să mori numai cu mine de miliarde de ori. Tu ești Madame Dezastru a mea, dottore el-Gol (maestrul transparenței, în curul gol, din care totul curge, în public, până nu mai are ce) și Don Quijote castrat și fără vise cu care vreau să dansez dansul dezastrelor ca Zorba, goi în potop și în abis. În ce mă privește, sunt și eu Monsieur Dezastru și dottore el-Gol, dar un Don Quijote castrat și cu vise.... eu mai am vise de moarte de cancer de la sex oral, cum zicea Michael Douglas (sau infarct de prea mult sex) și de înmormântare frumoasă la care să-mi plângă nevestele și amantele, să fie flori albastre de cactus de pe Gliese (de un albastru luminos, neverosimil ca ochii extratereștrilor rebeli din ”Dune”) și lumânări și manele cathartice în versuri albe

în interpretarea lui Dio (Dionysos). Știu că ție ți-a pierit cheful de înmormântare când ai văzut cum dispar cei torturați până la moarte în închisorile siriene, chinezești ori coreene, prin dărâmături după bombardamente în Siria, în atacuri chimice eventual ori pipăind fundul Mediteranei. Și ai experimentat tu însăți Tartarul și Elbrusul în diverse feluri, inclusiv aici.

Ochii mi se umezesc (cred că și ai ei), buzele și vocea îmi tremură, obrajii mi se îmbujorează. Îmi suflu bretonul. Ile vine și mi se așază în brațe, cocoloșindu-se ca un pui neajutorat. O îmbrățișez strâns, să o zdrobesc și să ne facem amândoi praf. Să fim praf de stele și să zburăm, dacă tot suntem praf și toate-s praf, lumea-i cum este și ca dânsa suntem noi. Reiau apoi discuția, cu glas întretăiat și obrajii aprinși:

– Și-o să-ți dau o dovadă supremă a iubirii mele: Ile, te iubesc așa de mult că-ți ofer ultima felie de Maretti, deși altfel știi că nu împart Maretti cu nimeni și nici nu-i dau lui Deu (Deucalion) șpagă ca să ne aresteze pe VJ45. Și te las și să mă lingi.

– Eu te iubesc atât, Promy, că accept asta, deși, la rândul meu, ți-aș da ultima felie. Dar cred că, dacă procedăm așa, vom sta o eternitate să plimbăm ultima felie de la unul la altul, așa că, în cele din urmă, o primesc. Și te ling. Abia aștept. Ești mai dulce ca lacrimile inorogilor.

Beau o gură de ceai de urzici cu lămâie, apoi una de cafea decofeinizată și trag din țigara electronică. Ile face și ea exact aceleași lucruri, doar că la ea e cafea cofeinizată la micul dejun, apoi trece și ea la cafeaua decofeinizată. O strâng pe Ile tare, cu disperare, ca pentru ultima oară, s-o strivesc în brațele mele, iar ea se lipește de mine, apoi mă ciufulește și îmi suflă bretonul creț.

– Spune-mi, te rog, Ile, că sunt confuz, zic pe un ton pe jumătate emoționat, pe jumătate șugubăț, făcându-i iar cu ochiul din solidaritate de stângaci: când îți pun mâna pe cur în timpul turului nostru ritual de bloc din Titan (vezi, îți mai place în Titan... în Titanul Prometeu) sau din curtea din Olimp, este o faptă bună sau una rea? Dacă e una bună, o să primesc probabil o condamnare ca pe Elbrus, dar, dacă e una rea, poate voi fi

recompensat cu o diplomă, o medalie, o statuie altfel decât cea clasică de pe Elbrus (cu lanțuri, piroane și ficatul sfârtecat de bestia de vultur) sau poate chiar premiul Nobel pentru pace.

– Dacă ai acordul meu, iubire, e faptă bună, deci vei fi condamnat etern pe Elbrus din nou. Nu știu însă dacă îl ai, am uitat. Și, oricât mă străduiesc, nu-mi aduc aminte. Știi că uit tot, uneori chiar de tine și de Dumnezeu. Bine că nu mă uitați voi pe mine. Dar, de când ai tu nevoie de premii, medalii, diplome sau statui? Am crezut că te sacrifici așa, fără a primi ceva în schimb, ca un idiot dostoievskian ce ești.

– Nu am nevoie de nimic, Ile, de statui în compania zeilor ca la Luvru nici atât, mă trec frisoane, mă ia cu leșin și îmi vine să vomit. Deși, într-un fel, sunt recunoscător puținilor care mi-au făcut statuie, mi-au scris ceva, mi-au compus ori mi-au pictat ceva, fie și în ipostaza de pe Elbrus, recunoscător că nu m-au uitat. Tu, la rândul tău, ai încercat să mă ajuți să recuperez memoria, memoria holocausturilor, dar și a luptei, rezistenței, sacrificiilor și a dragostei. Dacă primesc o nouă condamnare pentru că ți-am pus mâna pe cur și e cu acordul tău, să știi că nu regret, așa cum nu am regretat nicio faptă bună. Însă nu știu dacă să regret sau nu că te pup în cur la propriu. Se cheamă că sunt pupincuristul tău, Ile? Nici nu știi cât m-am chinuit (și uite cu ce sacrificii – Tartaruri și Elbrusuri) să nu fiu pupincuristul nimănui, cu atât mai mult al zeilor.

– Da, Promy, vai de tine, ai ajuns un pupincurist. Pupincuristul meu. Și, desigur, adică probabil, lumea bârfește că poți să pupi în cur o vampiruță, fata lui Dracula, o mutantă, o handicapată, un gunoi, un zombie, o fantomă, un animal nazist, terorist și trădător (altfel de neidentificat) și o legumă de nu mai știu ce fel (a, ba da, varză), o catastrofă, un dezastru, un dottore el-Gol și un Don Quijote castrat și fără vise. Deși nu îi mai surprinde nimic de la tine. Pe mine mă deranjează atât încât vreau să recidivezi și să-mi mângâi și să-mi pupi curul în fiecare zi. Și eu îți fac masaj cu ulei de cocos la cur și la coaie la baie, apoi în pat, iar după aceea îți sărut curul mereu. Sunt și eu pupincurista

ta. Ce obiceiuri bune! Vezi, ai reușit, în sfârșit, după mizeria, chinurile și teroarea de pe Elbrus, să îți faci niște obiceiuri bune!

– Apropo de obiceiuri bune, dacă e să mă mănânce cineva, te rog să o faci tu, Ile!

– Eu abia aștept să te mănânc, o să te savurez ca pe o felie de Maretti (nu, ești și mai delicios), iubire. Jur pe ce am mai sfânt: pe Maretti cu măsline, pe Ceaikovski și Rahmaninov, Pink Floyd, The Doors, Nirvana și Muse, pe bere (acum fără alcool), pe pizza Capricciosa (cu ciuperci, șuncă și măsline), pe rulouri cu crenvurști și cașcaval, pe uleiul de cocos, pe democrație, pe constituție și pe tine, iubire, dacă vrei. N-am nevoie decât de partea de sub buric. Asta e cea mai importantă și mai apetisantă.

– Știu, Ile, așa mă gândeam și eu, știam de mult că yahoo-ii n-au nevoie de cap, cel puțin de când Kim Kardashian, un guru, o vizionară, un trend-setter, a trecut de la *selfie* (imaginea feței) la *telfie* (imaginea de la buric în jos). Oricum, de la buric în sus, la mine ficatul și inima sunt nu tocmai funcționale, iar de cap ce să mai zic, toată lumea știe ce dus cu capu' sunt.

– Împărtășesc nebunia ta frumoasă și nu vreau s-o pierzi. Iar, în legătură cu partea de la buric în jos, deși o ador, am glumit, nu vreau să mă limitez la ea. Mai știi? În filmul "Eclipsă totală", pus să aleagă între cur și suflet de partenerul său, Rimbaud, Verlaine a ales curul lui Rimbaud. În ce te privește, eu le aleg pe amândouă.

Ca dovadă, în timp că mă scol (cu greu, ținându-mă de masă, abia răsuflând, horcăind și tușind) să pregătesc micul dejun, Ile îmi mângâie fundul încă tare și musculos (fără piei atârnând chiar dacă sunt bolnav și slăbit). Probabil ea crede că sufletul se ascunde tot acolo. Interconectare pro...fundă. Mă bucur. Vreau să mă mai mângâie. Mă aplec (și mai dificil decât m-am ridicat, cu o durere cumplită în șale și în spatele aproape complet anchilozat de mileniile în lanțuri pe Elbrus, apoi în Tartar, cu toate oasele trosnindu-mi ca lemnele de foc în sobă) și iau de pe un raft inferior din frigider laptele (slab, 1,5% grăsime, bio), apoi cerealele Vitalis - musli cu ciocolată, patru batoane Kinder și două banane. Mă forțez să mănânc, chiar dacă mi-e greață (fizică

și psihică), și stau cu ochii pe Ile să înghită și ea ceva (are și ea mai tot timpul o stare de vomă de la rinită și de la politică și atrocitățile astea). Cel mai mult îmi place cum înfulecă banana. Abia aștept să mi-o devoreze și pe a mea, împreună cu mandarinele.

***

Poate acum, la baie și, dacă nu avem timp acum, după-amiază. Azi e o zi specială de vineri, zi dedicată memoriei holocausturilor noastre, dar și puterii focului sacru care răzbate în aceste holocausturi și, în particular, iubirii noastre. Mergem deocamdată la baie să încercăm ”marea creație” și ”mica creație” sau ”pisu, pisu”, să ne spălăm pe dinți, să ne pieptănăm și să facem duș (poate și altfel de masă... de înfulecat banana și mandarinele la duș). Iar uită Ile de toate dacă nu vin cu ea și nu i le amintesc pe toate. Mai întâi, încercăm ”mica” și ”marea creație”, dar, deși ne doare și avem senzația, nu reușim niciunul niciun strop (are și Ile probleme urinare din cauza bolii Huntington, frigului, ținutului și infecțiilor urinare, apoi din cele de defecare din cauza bolii Huntington și uneori a hemoroizilor). Nu-i nimic, vedem mai târziu.

De ras nu trebuie să mă rad (m-am epilat definitiv pe tot corpul pentru a avea un look mai îngrijit și nu-mi mai crește nici barba, numai eu știu ce barbă sălbatică, mai mare decât rădăcinile de baobab de la unghii, mă împodobea pe Elbrus ori în Tartar). Trecem la pieptănat (la mine claia creață, alb cu negru cu ditamai peria, la Ile părul brunet, cu șuvițe aurii și albe, drept, lung și mătăsos, dar dimineața noduros cu un pieptăn mare gri-perlat). După aceea, deschidem robinetul cu senzor din chiuveta floare de lotus, punem pastă de dinți Colgate Total (bună și pentru sângerările gingivale ale lui Ile) și ne spălăm pe dinți. Ea își aduce aminte iar de fetița-yazidi, sclavă sexuală la Statul Islamic, ce se tot spăla pe dinți și nu reușea să înlăture mirosul din gură, nici senzația de mizerie. Parcă noi nu știm cum e cu jegul ăsta

fizic și psihic care nu se mai curăță. Și simt și murdăria ei, la fel ca Ile.

Să intrăm atunci în cadă, să facem nu doar duș împreună, ci să ne lingem rănile fizice și psihice cu limbuța noastră și să le spălăm cu lacrimile noastre. Așa ne vom simți purificați, și-i dorim acest lucru și fetiței-yazidi și tuturor celor ca ea. Noi am mai reușit astfel să curățăm ceva din mizeria fizică și psihică. Înainte pun însă în cadă o folie antiderapantă roșie ca să nu alunecăm (în special pentru Ile, ea se dezechilibrează și cade din cauza bolii, dar și eu sunt bolnav și slăbit și abia mă țin pe picioare).

Inhalând aroma delicată de vanilie emisă de lămpile în formă de lebede și lotuși și ascultând cântecul dulce-sfâșietor ca lumina stelelor ce se sting a cântecului lui Marsias, pășesc în cada mare, albă, în formă de scoică, cu vibromasaj. Deschid dușul care picură perluțe parfumate Davidoff Cool Water ce ne împrospătează și ne revigorează și mă săpunesc (destul de greu, că de-abia mă mișc și de-abia respir, mă ajută și Ile în zonele de jos, deși i-e dificil și pentru ea să se aplece, dulce paralizie!). Ei, dacă nu putem îndoi spatele și genunchii și ne dor, să nu uit, suntem amândoi drepți și demni.

La sfârșit, după ce mă șterg repede, nerăbdător (pe corp, nu și pe picioare), fără a ieși din cadă, o ung cu ulei de cocos la fund, la sfârcuri și la cicatricele comune de la piept (urma pironului) și de la ficat (urma ciocului vulturului) și o masez. Mă dă și ea la cicatricele comune, la sfârcuri, la fund și la testicule. Nu prea are răbdare din cauza bolii Huntington, dar se străduiește să-mi arate atenție. Mă face să torc de plăcere. Da, titanul Prometeu toarce ca o autentică pisicuță de Cheshire dacă e mângâiat și el.

Și mă gândesc că baia, deși presărată cu dificultăți, e totuși plină de farmec. Cu câțiva ani în urmă, pradă coșmarurilor (încă și mai rău ca acum, ni se părea, de pildă, că ieșea Știi Tu Cine... Zeus până și din jocuri video și venea să ne răpească), ne lingeam ore la rând, zi și noapte, uleiul de cocos, spuma de baie, iaurtul cu stracciatella, zăpada roz de căpșuni până ni se părea că e real și

asta (nu doar coşmarurile) şi atunci ne simţeam vinovaţi că ne răsfăţăm când alţii doar suferă.

Eu nu mă mai simt acum vinovat şi aş vrea să nu se mai simtă nici Ile. Am fost destul condamnaţi pentru toate aberaţiile şi ne mai condamnăm şi noi, ba că de ce am făcut aia sau ailaltă, de ce am făcut prea mult sau prea puţin, de ce suntem proşti şi suferim, de ce suferă cei dragi, de ce suferă toată lumea. Aş vrea ca nimeni să nu mai sufere, dar ştiu că nu e posibil, fiecare îşi are crucea, potopul şi holocausturile lui pe care trebuie să le suportăm şi să le respectăm, încercând să aducem o gură de aer, una de apă, un foc în cămin, o îmbrăţişare titanică zdrobitoare, un sărut gay salvator sau o limbuţă de-a lui Pesi (motanul Piersicuţă).

***

Îi dau, aşadar, un sărut gay salvator lui Ile şi ies valvârtej din cadă, apoi din baie (adică abia târându-mă, un pas pe mileniu, hm, dar important e că avansez), gol, desculţ, fără să mă şterg pe picioare, deşi Ile mă va certa (dacă nu uită) şi mă îndrept spre oglindă. Să ne privim în oglinda mare de cristal veneţian din dormitor, din dulap, să ne uităm ce animale frumoase suntem, sper că ne vedem şi ne simţim pisicuţe de Cheshire.

Oricum, pentru mine Ile e cea mai frumoasă dintre toate animalele, legumele, zombie, fantomele, vampirii, mutanţii, teroriştii, trădătorii, duşmanii poporului, monştrii, diavolii, castrofele, dezastrele şi coşmarurile. Şi eu sunt cel mai frumos pentru ea din aceeaşi listă, chiar dacă sunt un os strâmb cu o crustă enormă de jeg pe care n-o mai curăţă nici potopul. Sunt dottore el-Gol (maestrul transparenţei, mereu în curul gol, din care totul curge în public până nu mai are ce), Monsieur Dezastru (dansator cu dezastrele, alături de Madame Dezastru) şi Don Quijote castrat şi... cu vise de moarte de cancer de la sex oral (sau infarct de prea mult sex) şi o înmormântare frumoasă la care să-mi plângă toate nevestele şi amantele, cu multe flori albastre de cactus de pe Gliese (de un albastru luminos, neverosimil ca ochii extratereş-

trilor rebeli din ”Dune”) și manele cathartice în versuri albe în interpretarea lui Dio (Dionysos).

Mă mai uit o dată în oglindă ca să mă conving mai bine că sunt pisicuță de Cheshire și să mă încurajez. Sunt atât de frumos că pot să fac și-o poză pentru albumul de animale și legume al familiei. Sunt slab (67 de kile la doi metri înălțime, dar nici 30-40 ca pe Elbrus ori în Tartar), mi se văd coastele, mâinile și picioarele mele sunt descărnate (în mod bizar, fundul mi-a rămas tare și încă destul de musculos). Însă nu puterea fizică e cea care contează, ci forța spiritului și să fii liber și în control asupra ta. Când aveam 280 de ani, eram în putere, dar nu la putere. Nu mă lăsam controlat, dar nici nu eram liber. Nici nu puteam să mă simt la putere pe vremea vechiului regim tiranic, nu numai pe Elbrus ori în Tartar, dar și la palat unde vedeam tablourile cu măreţele realizări ale glorioșilor conducători ca propria mea execuție de pe Elbrus, Cutia Pandorei și potopul, odată cu statuile lor și le auzeam râsetele sfidătoare și comentariile batjocoritoare. M-am simțit un pic eliberat și renăscut (nu doar resuscitat) abia când am profanat tronul zeilor Mytikas, jucându-mă cu Ile de-a ”Bill și Monica în Biroul Oral”, veche fantezie din adolescență.

Mă mai privesc odată în oglindă înainte să mă îmbrac ca să mă asigur că sunt eliberat, renăscut, cu poftă de viață și... de a profana tronurile zeilor. Da, au rămas din mine numai ochii negri, migdalați, melancolici și adânci, scânteietori de parcă plutesc în lacrimi pe fața subțire și trasă, ovală, de o frumusețe clasică, cu fruntea înaltă, nasul fin și buzele vineții, dar cărnoase și senzuale, încadrată de păr cârlionțat alb-negru (vopsit negru cu vârfurile albe), cu breton lung, asimetric. Ziceam uneori: ”mâncați-mi și ochii, de ce mi-i mai lăsați, dacă tot mi-ați mâncat tot, timpul, viața, corpul și sufletul?!” Ile, tu poți să mi-i înfuleci! Poți să mă hăpăi tot, dacă mai găsești vreo bucățică din mine, fie și un ochi. Ai aprobare de la mine. Sunt prizonierul tău, poți să faci ce vrei cu mine. Drept mulțumire, îți voi arunca privirile alea ale mele seducătoare și pline de subînțeles:

Privirile tale

Privirea ta fără privire,
cu ochii arși și goi,
privirea cuiva care nu mai are nimic de privit
sau e prea epuizat ca să mai poată privi.

Privirea ta despicată cu bombele-butoi,
privirea cuiva exasperat,
care încă se străduiește să comunice,
deși știe că adesea comunicarea e imposibilă.

Privirea ta obosită
și nu complet resemnată
a cuiva obișnuit să fie resuscitat la nesfârșit,
deși și-ar dori învierea.

Privirea ta veselă și tristă în același timp,
zâmbind printre lacrimi,
clipind din ochiul stâng
- din solidaritate de stângaci.

Privirea ta melancolică,
sfâșietoare
și adâncă precum un abis,
strălucitoare ca stelele ce se sting.

Adesea îți vedeam genele negre, lungi, arcuite
zbătându-se în piatră, în Zid,
în stânca de care erai înlănțuit
și unde îți mânca vulturul ficatul.
Atunci, plângeam,
zile și nopți la rând,
până topeam piatra în lacrimi,
iar genele tale ude
tremurau
în obrazul meu.

13. Recunoscător să las zeițele în curul gol, deși nu le jupoi cât ar trebui

Topim piatra în lacrimi și acum, iar genele mele ude tremură în obrazul ei. Ochii mi s-au umezit și arunc apoi privirea aia simultan veselă și tristă, zâmbind printre lacrimi, clipind din ochiul stâng - din solidaritate de stângaci. Mă doare ce s-a întâmplat (și că Ile a trebuit să sufere atât și să moară cu mine de miliarde de ori, și eu cu ea), dar cumva sunt și recunoscător că am împărtășit toate aceste lucruri și sper că acestea ne-au unit și au întărit iubirea noastră. Mă bucur și că în loc să zac în ger și viscol, într-un dulce exil, abandonat pe cruce ca Iisus (Știi Tu Cine... Zeus și Hermes uitau și să vină să mă scuipe la un moment dat și uitam și eu), zdrobit în lanțuri, sfârtecat de piron și cu ficatul mâncat de bestia de vultur, devenit piatră și eu, o bucată (tot mai mică și mai murdară) din stânca de care eram înlănțuit, în prezent pot să stau cu mâna în pizdele de firmă, figurante, olimpiene de la cabinetul ginecologic. Bune și pizdele de firmă la ceva!

Desigur, adică probabil, că nimic nu e sigur, chiar dacă sunt recunoscător că mă revanșez un pic să las zeițele în curul gol, nu le jupoi suficient, așa zice Ile, nu cum mi s-a întâmplat mie în orice caz. Am chiar tarife minimale, promoționale. Dar nu vreau să-mi pierd puținele cliente pe care le-am obținut cu răbdare și eforturi. Și poate, în curând, mă voi pensiona și eu pe caz de boală (pensia simbolică de revoluționar și disident o luăm deja, și eu, și Ile, este mai mult un mijloc de recunoaștere decât unul de trai) și sper ca pensia de boală să fie cel puțin la fel de consistentă ca indemnizația pentru persoane cu handicap a lui Ile (50 de lei) și pensia ei de boală (600 lei). Un voucher de execuție la fel de performant ca cel din Iran. Ba nu, din astea trăiești bine, logic, nu? Și-ți acoperă și medicamentele, analizele și consultațiile.

Deocamdată, să mă grăbesc să mă duc la cabinet, mă așteaptă clientele, nu vreau să întârzii. Mai târziu e prea târziu. Nu am zis

eu așa mereu? Așadar, încep să mă îmbrac, îmi iau chiloții și tricoul alb de la baie și le pun, după aceea îmi trag blugii rupți pe mine și tociți și adidașii Nike în picioare. Mă mai privesc o dată în oglindă, gata de o poză pentru albumul de animale și legume al familiei. Ile îmi confirmă că sunt cel mai frumos animal și cea mai frumoasă legumă, dar mă și ceartă că o să întârzii la cabinet (nu înțeleg cum nu a uitat asta). O sărut de la revedere, plăcut surprins că pot să fac acest lucru (înainte dispăream așa, de pe budă sau de pe masa de operație direct în Tartar sau pe Elbrus). Iau, deci, dispozitivul de teleportare (pe care, din rațiuni de siguranță, îl folosesc doar în Olimp și la teleportări interplanetare), îi dau ”power engage” și mă trezesc direct în fața cabinetului. Sunt teribil de încântat că îl pot utiliza, altminteri, în ritmul meu de mers, ajungeam mult după închidere. Oricum, dacă ar fi după mine, m-aș teleporta și la budă.

Iată și cabinetul, o casă albă, strălucitoare (iar obsesia albului și a purificării!), cu parter și etaj, cu grădină aranjată în stil englezesc, cât mai natural, dezordonat, nu disciplinat și geometric ca la francezi sau hispanici, cu iasomii, trandafiri și măslini crescuți de-a valma, nu copaci tunși și frezați și dispuși în romburi, triunghiuri sau cercuri. Interiorul clădirii (tot alb) este decorat cu amfore, statuete de fauni și nimfe și cactuși albaștri de pe Gliese (de un albastru luminos, neverosimil ca ochii extratereștilor rebeli din ”Dune”). La parter se află sala de așteptare și de consultație și la etaj laboratorul unde analizez probele recoltate de la paciente și unde fac experimente. În sala de așteptare se află un televizor mare cu ecran plat, precum și pliante și panouri informative despre bolile ginecologice, tratament, prevenție, analize (ca de exemplu, testul Babeș-Papanicolau, testul HPV cu genotipare) și viața sexuală. Pacientele așteaptă pe canapele mari din piele albă, așezate în dreptul pereților, iar pe mesele circulare și dreptunghiulare de sticlă sunt flori de cactus albastre. Un perete întreg (cel din stânga) e acoperit de un acvariu uriaș cu pești exotici.

Se pare că pizdele de firmă programate pentru prima oră mi-au sosit deja (iau circa trei pe oră, o consultație durează aproximativ 20 de minute, la sfârșit îmi plătesc cu cardul). Pentru cea

de-a treia și a patra oră am programat și cunoștințe (la 10.40, nimfa Aletheea, prietenă din cercul lui Dio (Dionysos) și după aceea vechi cunoștințe, la 11.00 – Thalia, la 11.20 – Atena, iar la 11.40 – chiar Ile). Deocamdată, intru în viteză în sala de așteptare (un exemplu de dinamism – abia mă târăsc, fac un pas pe mileniu și sunt amețit, respir anevoie, gâfâi, horcăi și tușesc, dar nu mă dau bătut), salut pacientele venite, zâmbind nonșalant, încurajator (inclusiv pentru mine) și pășesc în sala de consultație. Din lipsă de fonduri, nu am nici asistentă, nici recepție, așa că le primesc eu. Ele schițează o un gest de salut și chicotesc. Nu știu de ce, savurez chicotitul femeilor la fel ca torsul mâței noastre, Guru (ori al meu propriu ori al lui Ile, nu suntem noi pisicuțe de Cheshire?), lipăitul apicăi ori crănțănitul bobițelor de hrană uscată pentru pisici Royale Hepatic.

Mă spăl pe mâini, îmi pun halatul alb, scot din dulăpiorul alb din față dosarele cu fișe, catalogul pacientelor și laptopul unde sunt înregistrate datele lor și le așez pe biroul alb, lângă scaunul meu din piele albă. Pacientele au și ele un scaun alb, de piele în fața mea. Sunt și două dulăpioare, tot albe în care îmi țin fișe și dosare. Încă nu m-am dezmeticit. Beau o gură de apă, îmi spăl fața cu apă la chiuvetă, mă șterg, apoi le chem înăuntru și mă apuc de consultații. Totul decurge bine, fără nimic grav, slavă Domnului.

La 10.40, vine și cunoștința, nimfa Aletheea pentru o ecografie de sarcină și rezultatele unui test de sânge. Îmbrăcată într-o rochie albă, ceva mai largă, dar scurtă, cu părul blond-cenușiu revărsat pe umeri, zâmbindu-mi dulce cu buzele sale senzuale și ațintindu-mă cu ochii săi verzi mari și languroși, Aletheea intră în sala de consultații, mă salută și mă îmbrățișează cald, cu tandrețe. O îmbrățișez și eu, aducându-mi aminte în ultima clipă că e însărcinată că, altminteri, în stilul meu, disperat, titanic, ca pentru ultima oară, o făceam praf cu tot cu bebe.

Este în al doilea trimestru de sarcină (luna a patra, a 15-a săptămână) și-i fac o ecografie pentru a verifica vârsta fătului (vârsta gestațională), pentru aprecierea dimensiunii și a poziției fătului, a placentei și a fluidului amniotic și pentru a determina

poziția fătului, cordonului ombilical și a placentei în timpul procedurilor gen amniocenteza sau a recoltării de sânge din cordonul ombilical. De asemenea, acum pot detecta cu ajutorul ecografului malformații congenitale, ca, de exemplu, defectul de tub neural (spina bifida) sau afecțiuni cardiace. Ecografia realizată în al doilea trimestru este importantă și pentru controlul înălțimii fătului, al greutății, al mișcărilor și al bătăilor inimii bebelușului. Ea permite, de asemenea, să se examineze dacă evoluția sa este normală sau nu. Aletheea are de luat și rezultatele triplului test de sânge, realizat pentru depistarea eventualelor anomalii. Din fericire, acesta i-a ieșit bine.

Aletheea își lasă chiloții și sandalele după un paravan alb, își pune papuceii albi de unică folosință, apoi se urcă (destul de lejer, eu n-aș putea așa de ușor) pe masa ginecologică și îi fac ecografia. În timp ce se șterge, îi spun mulțumit:

– Stai liniștită, e bine. A ieșit și triplul test bine, nu sunt anomalii. Bebe prezintă o evoluție normală. Nu sunt probleme – malformații. Înălțimea, greutatea, mișcările și bătăile inimii sunt normale. Și... e fetiță, dacă nu știai. Îți dau acum rezultatele.

Aletheea se dă jos de pe masa ginecologică, își pune papuceii și se duce după paravan să-și tragă chiloții și sandalele, apoi vine pe scaunul pacientului (alb, din piele) așezat lângă birou (tot alb), în fața mea:

– Ce bine! Nici nu știi ce îngrijorată eram! Am crezut că mor. Noroc că mi-am adus aminte că sunt nemuritoare.

– Ba da, înțeleg, sunt și eu mamă. Un fel de mamă a universului. Și un fel de nemuritor blestemat (era bine să fiu chinuit doar de grijile sarcinii)! Deși, eu, sincer, m-am perceput mai mult ca mort decât ca viu sau ca supraviețuitor (în agonie și descompunere). Un zombie sau o fantomă. Dar hai să lăsăm acum zombie și fantomele trecutului. Ia zi-mi: te așteptai să fie fetiță?

– Da, și mă bucur că mi-ai confirmat. Am avut o presimțire. O să fie prințesa mea. O să fac din ea o pizdă de firmă, cum zici tu. Și, cine știe, poate o să-ți fie și ea clientă.

– Da, abia aștept. Te-ai gândit și la un nume?

– Păi, dacă e fată, uite, mie îmi place numele prietenei tale, Vampiruța sau Vampi. Are prestanță și e exotic în același timp. O să-i zic poate Vampi.

– Zi-i cum vrei, numai că pe prietena mea o cheamă Ileana (Ile). Lasă, mă bucur că etichetele noastre au devenit apreciate, însușite ca titluri de glorie și de alții (nu numai de noi) și chiar date ca nume bebelușilor. Uite, îți înmânez acum rezultatele.

Îi pregătesc rezultatele, i le dau, apoi o chem pe următoarea clientă. Aceasta este Thalia, muza comediei, directoarea festivalului ”AER” și a televiziunii ”AER”, singura muză aliată (toate celelalte au rămas de partea lui Apollo, șeful lor, chiar și acum când a fost condamnat la închisoare). Thalia este îmbrăcată cu o rochie scurtă, mulată, argintie, cu paiete, cu o geantă de firmă (Vuitton) asortată, deși e încă dimineață (11.00). Poartă sandale argintii cu toc cui. Are părul vopsit brunet (o nuanță apropiată de a mea la vârfuri), până pe umeri, cu bretonul lung până la bărbie, filat, asimetric și îndreptat cu placa (mai știu eu o frizură din asta). Când intră, își dă deoparte bretonul lung, așa că îi văd fața palidă, încercănată (în ciuda fondului de ten, a pudrei și a fardului), buzele cărnoase zâmbind lasciv și ochișorii albaștri, ușor injectați și tulburi (de la nopțile pierdute și băutură, cu / sau fără Dio (Dionysos)) privindu-mă alunecos și senzual.

Pe ea nu ezit s-o îmbrățișez disperat, titanic, ca pentru ultima oară, gata s-o fac praf (praf de stele) în mâinile mele și să zburăm împreună. Vai de mine, nu știu de ce nu ezit, ar trebui, m-a văzut în cele mai scârboase și penibile ipostaze. O dată când, cu mai bine de cinci ani în urmă, am încercat să pun în practică o fantezie din adolescență de-a lui Ile (după ce ea îmi împlinise fantezia mea din adolescență de a ne juca de-a ”Bill și Monica în Biroul Oral”, pe tronul zeilor, Mytikas): să facem schimb de parteneri cu Dio (Dionysos) (prima și ultima oară când am făcut schimb de parteneri). Atunci el a sosit cu grațiile (printre care și Thalia), iar eu le-am făcut sex oral. Dio era prea mangă pentru a mai reuși ceva cu Ile.

Eu m-am simțit atât de prost că Ile, când a văzut fața mea de câine bătut (moaca mea obișnuită și era încă bine că era de câine

și nu altceva, râmă, vierme ori șobolan), a cerut să întrerupem și i-am teleportat pe toți înapoi acasă. Singurul avantaj pentru mine a fost că Dio a venit cu grațiile. Dacă, mangă mereu cum e (și adună tot, și capre, și verze, și lupi), își făcea apariția în compania graielor, nu a grațiilor ori, mai rău, a unei Madame Hera, a unui Știi Tu Cine... Zeus sau Hermes? Hai, graielor le mai făceam sex oral, dar unei Madame Hera, unui Știi Tu Cine... Zeus sau Hermes niciodată, să știu că stric fantezia lui Ile ori că sunt trimis pe Elbrus din nou.

Mai mult, Thalia m-a văzut iar într-o ipostază ingrată, în curul gol (dottore el-Gol din care totul curge în public, până nu mai are ce), răpit și înlănțuit (născut în lanțuri) de șeful ei, Apollo, scuipat (născut la gunoi, din spuma balelor), ars cu razele lui (că, vai de mine, îi stingem lumina, lumina festivalului ăla tâmpit gen Cântarea României la care se premia singur, poate de-aia cânta (prost) mereu”Stinge lumina”, melodia lui Ruby), torturat cu muzica lui stupidă și melodia lui Ruby, cu coaiele strânse cu cleștii înroșiți și de labele lui Apollo și ale lui Caliope și cu pielea făcută fâșii pentru următoarea diplomă de la fabrica de diplome din pielea jupuită a competiției.

Deși a fost martoră directă, Thalia nu a depus mărturie ca Dio (Dionysos), martor al unei alte agresiuni asupra mea din partea lui Apollo, cu toate că Dio s-a temut și el și a crezut că nu are rost. Thalia s-a revanșat cumva prin prezența în orchestră la interpretarea simfoniei dedicate lui Marsias (inventatorul flautului și primul jupuit de Apollo), victimelor, eroilor și martirilor holocausturilor, intelectualilor-victime și tuturor celor care au suferit pe nedrept (mai toți). O dedicație specială și pentru titanii din fiecare.

Ultima ipostază atroce și ridicolă în care m-a surprins Thalia a fost chiar pe Elbrus, la ultima confruntare cu Hermes. În curul gol iar, la minus 40 de grade, în viscol, cu lanțuri, piroane, păsărica antropofagă și înecat în balele acide ale ticălosului de Hermes. Atunci a sosit ”armata amazoanelor” (cum avea și Gaddafi, singurul lucru comun între noi) să mă salveze, condusă de Atena, din ea făcând parte Ile, Thalia și vaca de Io. Pentru

prima dată, Ile și Atena și-au depășit gelozia și resentimentele, au colaborat pentru salvarea mea, iar Atena l-a transformat pe Hermes în râmă și l-a storcit pe el (nu pe Ile). Ile avea mâinile paralizate complet în mănușile de schi și foarte dureroase, așa că nu prea a putut apuca pironul, dar Atena a reușit să mi-l scoată dintr-o singură tragere, în ciuda aparentei ei fragilități. Apoi, amazoanele mi-au uns imediat corpul sfârtecat cu cremă reparatoare anti-leziuni. Cred că a fost prima dată când m-am simțit, în sfârșit acasă, în casa de copii Pământ, fie și pe Elbrus.

Simt că obrajii îmi ard și mâinile îmi tremură, odată cu vocea, când o salut pe Thalia. Dar de ce îmi fac griji și mă jenez atât și chiar de Thalia, veche cunoștință? Să le fie rușine ticăloșilor care au făcut genocid (ca măreții și glorioșii conducători ai Olimpului și alții ca ei) și nu regretă decât că le-a rămas vreun supraviețuitor (vreo legumă putrezită de 30-40 de kile din cineva)! Mai știu ce legumă sunt? Am știut vreodată? Oi fi uitat și eu ca Ile sau ca eu însumi pe Elbrus? Are vreo importanță? Să-mi repet atunci cu obstinație că sunt un hobbit, boxtroll, pisicuță de Cheshire și că *je ne regrette rien,* fapte bune și opere nici atât și că tocmai ticăloșii ăștia ar trebuie să regrete, chiar dacă nu o fac.

În timp ce Thalia își scoate chiloții și sandalele argintii cu toc cui după paravanul alb, își pune papuceii albi de unică folosință și se urcă masa ginecologică, o notez în catalog și pe laptop și mă uit pe fișele și analizele ei. N-a prea avut lucruri grave (candidoză, chisturi ovariene benigne, infecții urinare). Acum are doar trichomoniază din cauza parazitului Trichomonas vaginalis contractat prin contact sexual sau prin atingerea lenjeriei intime / prosoapelor contaminate. Avea mâncărimi în jurul vulvei, senzații de durere la urinare și în timpul actului sexual, secreții vaginale în formă de spumă, cu o culoare galben-verde și miros neplăcut.

I-am recoltat probele din frotiul vaginal pe doua tampoane si doua lame de microscopie, mi s-a confirmat la examenul bacteriologic al secrețiilor vaginale și i-am dat să ia metronidazol timp de 10 zile. O, Doamne, trebuie să se abțină de la acte

sexuale timp de 25 de zile (încă 15 zile după finalizarea tratamentului). Greva sexului 25 de zile! Să vedem ce-o fi reușit, ea nu-i obișnuită ca mine să putrezească jde mii de ani pe Elbrus într-un dulce exil, abandonat de toți, ci să și-o tragă de jde mii de ori pe zi și noapte, inclusiv la sex-party-uri (și pentru mine, probabil). Însă în cazul de față al ei, bună și abstinența la ceva!

Azi o consult din nou și-i recoltez secreții vaginale pentru analize. În timp ce Thalia stă pe masă, iar eu o consult și-i recoltez secreții vaginale pentru analize, o întreb pe un ton șugubăț, zâmbind complice și făcând din ochi (stângul):

– Ei, cum e? Ai reușit să te abții de la contacte sexuale, draga mea?

– Vai de mine, dottore, au fost cele mai grele 25 de zile din viața mea. Am crezut că nu supraviețuiesc. Și mai bine să mor decât să trăiesc fără sex. Asta nu e viață.

– Vezi, ție ți-e greu să te abții câteva zile. Ce te făceai dacă erai pe Elbrus, Thalia, jde mii de ani, în ger și viscol, cu lanțuri, piroane și bestia de vultur care-ți mănâncă ficatul? Sincer, nici nu te mai gândești la sex. La început vrei să trăiești, deși știi că e imposibil. Apoi vrei să mori, să scapi. Apoi nu mai vrei nimic, nu mai ești capabil să-ți dorești ceva (nu mai zic de sex), nu mai gândești, nu mai simți (decât eventual, agonia și descompunerea), nu mai înțelegi nimic, stai și zaci așa la nesfârșit - legumă putrezită, zombie sau fantomă. Lasă că te revanșezi tu cu sexul, poate și pentru mine. Eu, de ce să fiu nerecunoscător, am mai recuperat un pic, în ultimii cinci ani, de când sunt cu Ile.

– Uite, dottore, te invit la un sex party de răzbunare (”răzbunarea e dulce”, cum era reclama aia la ciocolată Rom), chiar mâine noapte, dacă vrei. Vino cu Vampi.

– O cheamă Ileana... Ile.

– N-are a face, mie îmi place numele Vampi. Ia-o cu tine și ne facem toți de cap.

– Cred că e prea mult pentru mine, de-abia mă descurc cu Ile, oricând pot să fac infarct. Știi, zic eu că încă mai am vise cum ar fi să mor de cancer de la sex oral ori infarct de la prea mult sex,

dar, dacă mai pot să amân un pic, e mai bine așa. Sincer, mie îmi trebuie una bolnavă, amețită și leșinată ca mine.

Thalia se dă jos desculță, fără papucei, își trage chiloții și sandalele după paravan, apoi vine și se așază în fața mea, pe scaunul pacientului. Norul ce trece acum pe cer pentru o clipă mă întunecă și pe mine la față. Cu fața înnegurată, îi spun cu voce ușor tremurătoare, pe care încerc s-o reglez ca să sune mai tare și mai ferm:

– Thalia, eu, spre marea mea prostie, spun ce gândesc (dublă prostie: după ce că gândesc, mai și spun). Nu mă pot învăța minte. Scuză-mă că te întreb, de ce nu ai depus mărturie împotriva lui Apollo? Dio (Dionysos) și-a făcut curaj și a depus.

– Am cântat în orchestră la festival, alături de tine și de Dio (Dionysos), la interpretarea simfoniei dedicate lui Marsias. Și am coordonat festivalul ”AER”. Și televiziunea ”AER”. Hai, dacă m-ai refuzat cu sex party-urile, sper că nu te sustragi să participi la un talk show la televiziunea ”AER”, eventual la unul mai deocheat, de noapte, la Dio (Dionysos) și Silen.

– Cine știe? Sunt obișnuit să fiu dat în spectacol și să mă dau în spectacol. De ce nu?

Următoarea pacientă e Atena: își face apariția îmbrăcată cu un tricou alb (ca mine... și ca Ile mai nou), blugi rupți și tociți și adidași (tot ca mine... și ca Ile mai nou), cu părul negru, lung, des, prins în coadă, buzele strânse, o figură serioasă (mai aproape de moaca de Harry Potter) și ochii albaștri limpezi, strălucitori, sfredelindu-ne pe Thalia și pe mine. O salut emoționat, bălmăjind ceva neînțeles și o strâng în brațe disperat, titanic, să o fac praf... praf de stele și să zburăm. Bine că ne storcim așa, și nu cum a procedat ea cu Ile pe Elbrus când o transformase în omiduță.

De data asta, bizar, nu mă jenez, cu ea am o anumită intimitate (în ciuda problemelor dintre noi și a celor din societate), suntem prieteni din copilărie. Dacă e ceva după care să fiu nostalgic de atunci, e chiar prietenia și iubirea noastră, nu sunt nostalgic după vreun nenea Cronos, Știi Tu Cine... Zeus, Madame Hera sau Hermes. Dacă aș fi, să-mi dați o pungă de gheață în cap pentru campania *ice bucket* în sprijinul bolnavilor de scleroză

laterală amiotrofică să mă trezesc, apoi mă leg singur și-mi mănânc și ce nu am. În plus, Atena m-a văzut și ea în cele mai dezagreabile și penibile ipostaze în Tartar sau pe Elbrus, atunci de ce să mă mai sfiesc acum?

În timp ce se dezbracă după paravan (ah, sunt recunoscător că acum mai dezbrac și eu zeițele, le las în curul gol și le jupoi, chit că nu cât ar trebui), dă jos chiloții și blugii, scoate adidașii, pune papuceii și se urcă apoi pe masa ginecologică, îi admir fundul tare și apetisant și sânii mici și obraznici de virgină (o, Doamne, e încă virigină, a depus jurământ de castitate când am refuzat să mă însor cu ea și am preferat-o pe Hesi (Hesione), mama lui Deu (Deucalion)). O trec în catalogul pacientelor și mă uit pe fișele ei. Ea are infecție urinară produsă de stafilococul S. Saprophyticus. Avea pișcături și arsuri în timpul urinării, urina in cantitati reduse la fiecare micțiune, avea senzația continuă de nevoie de urinare, simțea durere in abdomenul inferior, avea senzația de vezică urinară plină, chiar și după micțiune și urina urât mirositoare, tulbure, închisă la culoare. I-am analizat urina (urocultură și sumar urină) și i-a ieșit pozitiv.

– Vezi că ai infecție urinară, îi zic, zâmbind dulce, nu e nimic grav, îți dau să iei un antibiotic cu spectru larg, Norfloxacin, timp de o săptămână. După tratament, vii să-ți mai examinez o dată urina. Și acum o întrebare incomodă... ă, ba nu, indiscretă, știi că eu sunt expert la ambele: ai folosit vibratorul în forma penisului meu, confecționat de Hefaistos (la sugestia și comanda mea, ah, bine că face acum jucării sexuale și nu instrumente de tortură) și primit cadou de la mine de Crăciun, acum un an și ceva? Și, dacă da, cu ce rezultate?

– Cum? Nu m-ai monitorizat pe i-Phone cu ajutorul aplicației tale? Nu pot să cred că ai fost atât de indiferent în ce privește siguranța mea, dacă plăcerea mea te lasă nepăsător. Bună și monitorizarea la ceva în acest caz! Vezi că și eu te urmăresc pe tine și tot ce mișcă în Olimp.

– Văd că am ajuns și eu Big Brother, săracul de mine. Să știi că sunt singurele momente când îmi place să fiu Big Brother. Mă excit chiar.

După control, Atena coboară de pe masa ginecologică, își pune papuceii, își trage chiloții, blugii și adidașii și vine pe scaunul pacientei. Chipul ei nu mai e atât de sever și de serios, ochii săi albaștri scânteietori nu mă mai sfredelesc ca razele laser. Trăsăturile ei s-au înmuiat, iar ochii i-au devenit două flori mari de cactus de pe Gliese, de un albastru luminos, ireal, ca ochii extratereștrilor rebeli din ”Dune”. Toate astea mă înduioșează și pe mine, făcându-mi să transpire palmele pe rețetă, obrajii să-mi ardă și ochii să mi se umezească.

– Nu ești uneori nostalgic după copilăria și adolescența noastră? întreabă ea cu vocea caldă, întretăiată și chipul îmblânzit.

– Știi, Atena, nu atât după copilăria și adolescența noastră (că era nenea Cronos, apoi a venit Știi Tu Cine... Zeus), cât după prietenia și iubirea noastră dulci-inocente de atunci.

– Da, e valabil și pentru mine. Și nu te mai întreb de ce m-ai respins și ai ales-o pe Hesione, apoi pe Ileana, de ce ai reacționat așa cu Cronos, apoi cu tati, apoi ai adus animalele astea la putere, pe centaurul Chiron și inorogul Bebe. Nu vreau să mai răsucesc pironul în rană. Faptul e consumat. Vreau să păstrăm și amintiri frumoase cum ar fi prietenia și iubirea noastră. Și să ne bucurăm de renașterea (nu resuscitarea) ei. E valabilă renașterea prieteniei noastre (cum zici tu), nu doar resuscitarea, nu-i așa, Prometeu?

– Sper că da, draga mea. Da, am fost îndrăgostit de tine, nu de ticăloșii ăștia. Și am și colaborat bine împreună, începând cu crearea oamenilor. Iar eu mă simțeam atunci, când eram copii și adolescenți, pe la 280 de ani, în putere, dar nu la putere. Abia acum, când e libertate și e democrație, mă simt mai liber, mai la putere, chiar dacă nu în putere. Și sunt recunoscător pentru asta. Recunoscător și că m-ai blestemat și m-ai făcut pisică de Cheshire să merg în Țara Minunilor, de când vroiam asta! Uite, torc de plăcere.

Îi dau rețeta torcând ca o autentică pisicuță de Cheshire ce sunt, o sărut pe obrazul trandafiriu, de porțelan și o strâng titanic în brațe, să o zdrobesc, apoi Atena iese din cabinet. Mă pregătesc pentru ultima pacientă, programată la 11.40: tocmai Ile. Ea a avut

HPV (un genotip cancerigen pentru col, 16), rană pe col şi a apelat la rezecţia rănii de pe col (acum mai mult de 15 ani). Testul HPV de anul acesta i-a ieşit negativ.

Acum Ile face controlul anual: teste de sânge şi urină (urocultură şi sumar urină), secreţii vaginale (pentru a depista dacă bacteriile aerobe le depăşesc pe cele anaerobe şi produc vaginită, precum şi a descoperi diverse bacterii şi ciuperci nocive), citologie (Babeş Papanicolau) (pentru detectarea unui potenţial cancer de col), colposcopie (pentru examinarea vulvei, vaginului şi colului, evidenţierea leziunilor pe col sau în vagin, pentru a urmări zonele cu probleme care au apărut la o colposcopie anterioară, atunci când colul prezintă risc de HPV şi când Papanicolau are valori anormale), ecografie transvaginală (examinarea uterului, colului, ovarelor şi a vaginului pentru a vedea posibile chisturi, a evalua fibroamele uterine şi a detecta afecţiuni ale endometrului – e esenţială pentru depistarea cancerului ovarian, de col şi de endometru), ecografie mamară bilaterală (pentru observarea afecţiunilor sânilor, cancer îndeosebi).

Ile şi-a făcut deja testul HPV, testele de sânge, urină, secreţii vaginale, citologie, colposcopie şi văd că i-au ieşit bine, slavă Domnului. I-au rămas ecografia transvaginală şi cea mamară bilaterală. Insist să le facă pe toate din raţiuni de prevenţie şi siguranţă. Din păcate, acum sunt foarte obosit, ameţit, văd negru în faţa ochilor, totul se învârteşte cu mine, abia răsuflu, horcăind şi tuşind, îmi trosnesc toate oasele, mă dor spatele şi genunchii anchilozaţi, iar mâna stângă (cu care consult) mi-a înţepenit aproape complet. Bine că mai e un pic şi termin programul. Parcă fiecare secundă durează un milion de ani. Deodată, un gând mă înfioară şi mă trezeşte un pic: oare cum o fi privit-o Atena pe Ile când s-au intersectat pe culoar? I-o fi aruncat lasere din ochii de foc îngheţat, o fi mângâiat-o cu privirea ochilor săi ca nişte flori de cactus de pe Gliese de un albastru luminos, ireal, ca ochii extratereştrilor rebeli din ”Dune” sau a trecut, pur şi simplu, aparent indiferentă, fără să o privească, salutând-o scurt? Iar Ile cum o fi reacţionat?

De fapt, nu sunt sigur că vreau să știu (nici nu știu dacă să mă uit pe înregistrarea de pe i-Phone cu ele două, că le monitorizez pe ambele, din rațiuni de siguranță). Acum intră Ile, îmbrăcată și ea cu tricou alb, blugi tociți și rupți și adidași, exact ca mine (și Atena). Părul lung, drept, mătăsos, brunet cu șuvițe aurii și câteva albe e prins într-un elastic la spate. Are o față odihnită ea, fără cearcăne, cu obrajii aprinși și ochi negri, strălucitori și vii, nu ca mine, deși știu că nu se simte nici ea fresh, ci epuizată (*natural born*, născuți epuizați, trăiască epuizarea în care ne-am născut, trăiască epuizarea că tare ne-a durut!). Nici nu știu ce să mai zic, am luat supradoză de pizda ei, dar asta nu regret deloc: mai bine supradoză de pizda ei (și de altele la consultații) decât niciuna pe Elbrus. Și pe ea cred că o excită chiar consultația și mica gelozie față de paciente și de unele în particular cum ar fi Atena sau Thalia, chiar dacă ea își controlează manifestările, că nu e zeiță (din acest punct de vedere, eu sunt mai calm, e ceva mai curând de natură profesională).

Cum Ile rămâne ezitantă la ușă, vin să o întâmpin și să o iau. Deși ne-am sărutat și îmbrățișat și de dimineață, o facem și acum: un sărut gay salvator, unul de eschimos, unul de vampir și o îmbrățișare titanică - să ne zdrobim și să fim praf de stele. Mereu dau rezultate aceste noi bune obiceiuri ale mele: în sfârșit, Ile zâmbește tandru și pare încurajată. Merge încet către paravan, privind cu sfială în jur, îl dărâmă (fie de emoție, fie din cauza bolii Huntington), odată cu scaunul pe care trebuie să se schimbe. Se urcă apoi pe masă cu blugii și adidașii, zgâlțâind puternic masa, pe punctul să o facă să se prăvălească. Îi reamintesc să-și dea jos blugii, chiloții și să-și pună papuceii de unică folosință, apoi să se urce pe masă. Cum nu se descurcă, o ajut eu. Când e sus pe masă, o trec în catalog, mă mai uit repede pe fișele ei și pe laptop, apoi îi zic zâmbind cald și făcându-i cu ochiul stâng:

– Testul HPV, testele de sânge, urină, secreții vaginale, citologie, colposcopie au ieșit bine. Facem ecografia transvaginală acum și-ți dau rezultatele imediat.

Așadar încep ecografia:

– Vai de mine!

– Ce e, Promy?

– O să mori, spun pe un ton cald și vesel, convins că știe de glumă.

– Cum adică o să mor? îngaimă ea, albindu-se la față și scurgându-se ca o secreție de candidoză pe masa ginecologică.

– Da, o să mori, ai cancer.

– O, Doamne, Promy!

– Oricum mori. N-ai mai murit deja de miliarde de ori cu mine și apoi cu alții și apoi tu separat? N-ai o boală incurabilă, Huntington?

– Ba da, dar de fiecare dată mi se pare extrem de real (și e) și, sincer, nu vreau. Chiar dacă mi se întâmplă să vreau să mor sau să nu mai vreau nimic. De fiecare dată când sunt pe punctul să mor sau am impresia că mor, simt că mor și nu vreau să mor, vreau să trăiesc cu disperare.

– Nu vroiai să faci cancer de la prea mult sex oral ca mine?

– Nu, Promy, și nici tu nu vreau să faci.

– Uite ce e, stai liniștită, am glumit. Ecografia ți-a ieșit bine. Trecem la cea mamară bilaterală.

O ajut să se dea jos de pe masa ginecologică, să-și pună chiloții și blugii și adidașii, apoi vin să-i fac inspecția mamară și ecografia mamară bilaterală. O conving că au ieșit bine, sărutând-o, îmbrățișând-o și jurând pe ce am mai sfânt: Maretti, i-Phone, focul sacru, democrație și constituție. O teleportez pe ea acasă și pe mine la palat. Poate acum o să-mi trag sufletul, la ședință, unde de regulă Her mă bârfește la budă, Bebe lansează vânturi cu arome de parfumuri franțuzești (Si de la Armani), Chiron se uită la o telenovelă, eu confecționez fustițe de balerine din pungi de Maretti, Hefaistos face balerinele, iar Atena le transformă în păianjeni ca pe Arahneea și omiduțe ca pe Ile.

14. În caz de sirene afone la ședință la palat (în ciuda sângelui băut de la refugiați), bune și dopurile antifonice la ceva!

Nici nu știți ce fericit sunt să merg la o ședință unde Her mă bârfește la budă, Bebe lansează vânturi cu arome de parfumuri franțuzești (Si de la Armani), Chiron se uită la o telenovelă locală (”Inimă de centaur”), eu confecționez fustițe de balerine din pungi de Maretti, Hefaistos face balerinele, iar Atena le transformă în păianjeni ca pe Arahneea și omiduțe ca pe Ile. De ce mă bucur să mă plictisesc așa, împreună cu ei? Simplu, plâng de fericire când îi văd pe ei și nu pe ticăloșii de Știi Tu Cine... Zeus, Madame Hera și Hermes, cărora le auzeam comentariile batjocoritoare și râsul sfidător, le contemplam statuile, și le zăream mărețele realizări precum execuția mea de pe Elbrus, Cutia Pandorei sau potopul expuse în tablouri, pe pereți. De multe ori, când eram la palat cu ei, cu toate că încercam, disperat, să-mi găsesc refugiu în muncă, preferam să fiu pe Elbrus în dulcele meu exil de zi cu zi, în lanțuri, cu piroane și ficatul sfârtecat de vultur decât să mai rămân în compania lor.

Așadar, acum mă teleportez la palat și intru în sala tronului unde îi găsesc pe toți așa cum mă așteptam, foarte ocupați. Eu mi-am păstrat la palat ținuta zilnică, devenită un fel de brand al meu (preluat, văd și de alții ca Ile sau Atena): blugi tociți și rupți, tricou alb și adidași Nike (nici nu sunt încă obișnuit să stau îmbrăcat, nici la propriu, nici la figurat, am fost și am rămas dottore el-Gol, maestrul transparenței, gol, străveziu de vezi prin mine, din care curg toate în public, *panta rhei*, până nu mai are ce).

De la revoluție, tablourile cu mărețele realizări și statuile glorioșilor conducători lipsesc, chiar eu le-am distrus și nu-mi pare rău. *Je ne regrette rien.* Altminteri, eu nu distrug opere de artă (nici statuile zeilor din temple sau muzee). Astfel, interiorul a ajuns alb, destul de auster, fără statui și tablouri: singurul obiect bogat ornamentat a rămas masa din centru – masivă, în formă de

scoică din marmură de Paros, cu piciorul aurit, sculptat în stil rococo cu basoreliefuri reprezentând fauni, nimfe și centauri.

Pe ea se află două amfore rubinii, decorate cu fauni, nimfe și centauri, pline cu apă plată și un serviciu de porțelan alb cu motive florale cu cafea Lavazza fierbinte, cu o amforă argintie cu lapte bio, slab (1,5%), alături (de la fermele de produse ecologice ale lui Her (Heracle)). Deși Her (Heracle), adeptul alimentației sănătoase, s-a opus vehement (căci olimpienii au glicemia și colesterolul nemăsurabile), pe masă se găsește și un recipient de cristal roz, în formă de inimioară, plin cu ambrozie (o substanță de zece ori mai dulce ca mierea), pe care olimpienii o consumă la cafea sau separat. Spre deosebire de perioada măreților și glorioșilor conducători, de pe masă lipsesc amforele cu vin de la Dio (Dionysos) sau Chiron, votca și whisky-ul, dar acesta nu e un motiv să fiu nostalgic, cu atât mai mult că trebuie să țin regim.

De-a lungul pereților se află canapele mari de piele de culoarea cafelei cu lapte. În locul tronului masiv, imperial, din aur, strălucitor și incomod al lui Știi Tu Cine... Zeus de pe Mytikas (pe care l-am profanat împreună cu Ile când ne-am jucat de-a ”Bill și Monica în Biroul Oral” și când m-am simțit, în sfârșit, fericit, eliberat și, dacă nu în putere, măcar la putere, ce pula mea), acum se află câteva perne moi și pufoase, purpurii pe care stă înțeleptul Chiron centaurul, noul lider liber ales. Lângă el, în stânga, se găsesc pernele albe ale lui Bebe inorogul care fac contrast între zăpada lor catifelată și negrul de abanos al inorogului când e așezat.

Dar acum, în ciuda faptului că e și el cardiac, a făcut transplant de inimă în 2015 (cu inima creată de mine la laborator) și n-are voie să se obosească, Bebe unicornul patinează pe gresia lucioasă, lansând vânturi cu arome de parfumuri franțuzești, Si de la Armani. Mai mult, veghează nonstop Olimpul ca un Sfinx, NATO sau FMI, de Mare Blond ce e, bestia asta a noastră mare, neagră și cu coarne..., ă, pardon, corn. Nu mai zic de înțeleptul Chiron... atât de înțelept încât a devenit lider și nu și-a mai luat o vacanță de 5 ani, neglijându-l puternic pe prietenul său, Melos. Eu unul am învățat de la Ile teorema ei potrivit căreia duminica e

zi sfântă și mai trebuie să iei și o pauză. Dar ia încercați să luați o pauză pe Elbrus sau în Tartar, inclusiv în cele de la birou.

Când intru, la 12.05 minute, înainte să mă așez pe canapea și să încep să confecționez fustițe de balerine din pungi de Maretti (până la 12.30 când mă uit cu Mene (Meneceu), Bebe, Hefaistos și Atena pe rapoartele de monitorizare), îi salut pe toți cu ultimele cuvinte din limba dacă (”Barzăcopilviezure”) și le dau un sărut gay salvator pe guriță, lui Chiron, Bebe, Hefaistos și Atenei (cei din urmă deveniți pentru o anumită parte a presei bulangii nenorociți și pupincuriștii mei și ai animalelor mele naziste de când colaborează cu noul regim democratic). Nu-l găsesc deocamdată pe Her (Heracle), inițiatorul acestui sărut, căci acesta se află la budă și mă bârfește. El e cel căruia i-aș băga și limba în gură, dar tocmai el lipsește.

Bebe și Chiron mă salută cu entuziasm și răspund pasional sărutului meu gay salvator (de fapt, destul de apatici, fără să se întrerupă din ce făceau). Remarc destul de abătut că nu mai reușesc să-i atrag cu sărutul meu gay salvator preluat de la Her (Heracle), dar nici nu renunț la el, e brandul echipei. Și sărut atât de bine! Nu știu ce să mai inventez ca să-i tentez. Total transpus în telenovelă, Chiron mă sărută scurt și se scarpină în barba lui mare, albă și pufoasă de Moș Crăciun (da, seamănă cu Moșul atât la figură, cât și la dimensiuni), țintind ecranul televizorului în transă, cu ochii săi mari, căprui închis, blânzi și calzi straniu iluminați pe fața rumenă cu obraji bucălați. Bebe, unicornul mare, negru, cu ochii strălucitori de parcă plutesc în lacrimi, de culoarea cafelei cu lapte, mă sărută patinând și aruncând un nou vânt cu parfum Si de la Armani și mă întâmpină cu vorba sa, preluată și de robotzi și de noi, ”Pneumonoultramicroscopicsilicovolcanico-niază” (lucru spus când n-ai nimic de spus).

Când vine vorba de Atena și Hefaistos, încă mă intimidez când îi sărut gay salvator pe cei doi, pe fosta mea prietenă din adolescență și fostul meu călău-nepot, discipol și prieten (mă tem, tremur, mă înroșesc și mă ia cu leșin în ambele cazuri, chiar dacă mă forțez să par relaxat și mă limitez la un sărut scurt, fără să introduc limba). Și cu Atena mai am totuși o anumită intimitate

care a dispărut în cazul lui Hefaistos și, totodată, față de ea încă mai am o atracție (cum are și ea față de mine).

După ce-i sărut gay salvator pe cei doi, mă trântesc epuizat pe canapea, pe colțul din stânga, lângă Atena, lăsând-o pe ea la mijloc, între mine și Hefaistos. Ea și-a păstrat ținuta sport de la cabinet, aceeași cu a mea, iar Hefaistos poartă un tricou albastru azuriu, blugi negri și adidași. Mă face și acum să tresar, când îi văd aspectul masiv, ceafa groasă, fața lată, transpirată, mereu pătată parcă de unsoare, mâinile uriașe păroase și rânjetul care-i deformează chipul, de parcă e pe punctul să mă execute iar. Dar de ce îmi fac griji? Mai bine mă apuc să confecționez fustițe de balerine din pungi de Maretti pe care le dau lui Hefaistos să le pună pe balerinele create de el, iar Atena le transformă apoi în omidușe ca pe Ile ori arahnide ca pe Arahneea.

***

Fac acest lucru până la 12 și un sfert când aparenta noastră liniște e întreruptă de un foșnet amenințător de aripi. Să fie bestia de vultur iar, înfruptându-se fatal, la nesfârșit din ficatul meu? Mă scurg de pe canapea galben-verzui ca o secreție de Trichomonas. Totul se învârtește cu mine, mi se taie picioarele și respirația, mă ia cu leșin și îmi vine să vomit. Nu, din fericire, nu e bestia de vultur, nici stăpânii săi (bestii mult mai mari), ci doar o delegație a sirenelor. Am senzația că murmură în continuu (nu știu ce bârfesc acolo) și foșnesc permanent din aripi (da, sirenele noastre olimpiene au aripi, nu coadă de pește și se hrănesc și ele cumva vampiric cu sângele marinarilor ademeniți sub ape).

Sunt îmbrăcate toate cu rochii lungi, albe, de voal, strânse până la genunchi, apoi evazate, cu trenă, ca de mirese. Au părul lung, ondulat, în nuanțele curcubeului, fețele cu irizări de sidef ca scoicile și ochii albaștri. Una singură are părul verde ca mușchiul, lung până în pământ și ochii verzi și languroși. Acum ochii ei verzi au devenit roșii ca jarul și aruncă scântei. Aceasta e șefa lor, Melis și purtătoarea lor de cuvânt. Ajunsă în sala tronului, lângă Chiron, Melis aruncă o privire disprețuitoare, se strâmbă, ia

telecomanda, închide telenovela și-l zgâlțâie tare pe Chiron (nu era nevoie; odată televizorul oprit, Chiron s-ar fi trezit la sunetul scârțâitor-pârțâitor al vocii lui Melis):

– Am venit să cerem să participe la toate festivalurile muzicale (inclusiv ”AER”) doar sirenele și în niciun caz vreun vampir ca Prometeu și cei din echipa lui, poate și Dionysos că s-a molipsit de la ei, zice Melis fără vreo introducere sau salut.

– Eu recunosc că sunt vampir, tata lui Dracula și al lui Soros, dar nu sunt de acord cu această propunere, intervin, fără să fiu sigur că e oportun sau nu, dar fără să mă pot abține. Din câte știu eu, festivalul e deschis tuturor... tuturor celor competenți, care trec de preselecția juriului Thaliei și a celor din echipa ei.

– Vezi, Prometeu, că-ți bem sângele, mă amenință Melis.

– Dacă mai găsiți vreun strop, n-aveți decât. Eu sunt un vampir fără sânge. Nu mai găsesc nici să recoltez pentru analize. Pe jumate l-am vărsat, iar cu restul am scris și am compus.

– Lasă vrăjeala, că la mine nu ține. Mi-e și teamă să-ți bem sângele, să nu ne intoxicăm cumva (fizic și psihic). Oricum, trebuie să precizez, să nu fie vreo îndoială: noi doi nu avem nimic în comun, Prometeu, chiar dacă bem sânge amândoi. Noi bem sângele celor scufundați doar pentru menținerea vocii, punctează Melis. Altfel ne pierdem vocea.

– Păi, spre deosebire de mine, ar trebui atunci să fiți foarte în formă. Nu s-au scufundat atâția refugiați? Din păcate, cu miile în fiecare an? În ce mă privește, eu nu prea mai am sânge în mine nici de scris, nici de compus, nici de vărsat. Și eu îmi folosesc colții de vampir nu ca să sug sânge, ci ca să sug prostia și răutatea și să le scuip apoi afară din noi.

Cum Melis nu e convinsă, îi sugerez lui Chiron să-l chemăm pe Dio (Dionysos) ca să spună și el ce crede. Din nefericire, Dio nu poate fi ușor consultat, doarme până seara târziu. Îl aducem însă de pe stradă, unde zăcea mangă într-un șanț (ce-l invidiez!), îmbrăcat în tricoul lui kaki pătat de vin și de borâtură și blugii rupți și soioși, cu părul lung, ondulat, șaten cu reflexii aurii în dezordine, ochii albaștri injectați și încețoșați și nasul roșu și umflat. Îi dăm o pungă de gheață în cap pentru campania *ice*

bucket de conștientizare a sclerozei laterale amiotrofice. Apoi îl întrebăm de participarea la festival. Dio e la început confuz, așa că îl mai întrebăm o dată:

– Maestre, ești de acord ca la festivalurile muzicale din Olimp să cânte numai sirenele?

– Să cânte numai m-m-mi-mi-re-nele, p-p-pi-pi-re-ne-le, piranha? Nu, dom'ne, piranha ăștia n-au talent nici să interpreteze o odă de-a lui Apollo de la festivalul "Lumina lui Apollo". Știu doar să te jupoaie și să te înfulece, așa cum proceda și regretatul Apollo cu muzele lui, ă, cu o parte din muzele lui, scuze, Thalia, nu mă refer la tine.

Bună idee! S-o chemăm pe Thalia să vedem de partea cui este în prezent. Oricum, ea e coordonatoarea festivalului "AER". De fapt, ea ar trebui să decidă, este responsabilitatea ei. Apare în aceeași ținută sexi de seară (pe care o purta și de dimineață), rochița arginie mulată și sandalele cu toc cui, puțin trasă la față de atâtea chefuri și activități (nu, de data asta, a trebuit să se abțină de la sex party-uri că avea trichomoniază, cred că de-asta e așa de palidă, fără sex i-e și mai greu), cu ochii albaștri puțin înroșiți și tulburi și bretonul negru, lung, filat, asimetric, îndreptat cu placa (cum mă coafam eu obsesiv înainte... când apucam). Îi suflu chiar eu bretonul, iar ea face o ușoară și grațioasă plecăciune, zâmbește și spune cu o voce caldă, tare și fermă:

– Bine v-am găsit. Dragii mei, cred că eu am ultimul cuvânt. Eu sunt coordonatoarea festivalului "AER". La festival participă numai cine trece de mine. Mai exact, de preselecția făcută de mine și de echipa mea.

Când aud cuvintele Thaliei, sirenele foșnesc și mai puternic din aripi, murmură și mai intens și aruncă fulgerașe din priviri cum azvârlea pe vremuri Știi Tu Cine... Zeus din sceptru chiar de aici, din sala tronului de pe Mytikas:

– Vedeți, dragele mele sirene, cum vorbește câinele ăsta de trădător, viermele de pușcăriaș, șarpele de intelectual, porcul de violator, șobolanul ăsta împuțit de terorist, golanul, ciumpalacul, animalul nazist de Prometeu! urlă Melis Așa ne trebuie dacă am venit să cerem aprobare unor bestii de animale imbecile și

ticăloase ca el, Chiron și Bebe. Și-apoi unor zdrențe și gunoaie de alcoolișți și drogați rataţi care au făcut pact cu diavolul... diavolul de Prometeu precum Thalia sau Dionysos. Haideți să le arătăm un cântec de-al nostru și-apoi îi lăsăm în plata Domnului că nu-i duce capul mai mult pe brutele astea needucate. Ia ascultați la noi, măi animalelor naziste, chit că nu veți pricepe în veci arta noastră elevată!

Înainte să apucăm să ne dezmeticim, sirenele încep ”Stinge lumina”: ”Stinge lumina, arată-mi calea, / Pune mâna pe mine, simte chemarea / Inimii mele, inimii mele / Știu că îți face plăcere”. Surprinzător, în ciuda sângelui băut de la miile de refugiați scufundați, cântă mai prost ca Apollo ”Stinge lumina”. Cum nu mai putem suporta, ne punem dopuri în urechi ca marinarii lui Ulise. Tot auzim în surdină, dar măcar e ceva mai încet acum. Bune și dopurile antifonice la ceva!

***

Cum nu avem dopuri antifonice și pentru bodyguarzii centauri și amazoane, aceștia nu rezistă mult și scot afară sirenele în șuturi. Și atunci constat că s-a făcut deja 12.45, ar fi trebuit să ne uităm pe raportul de monitorizare (raport generat automat pe i-Phone cu ajutorul aplicațiilor noastre speciale create de mine, Atena și Hefaistos) de la 12.30 la 13.30. Pe acesta n-ar trebui să-l ignorăm. O singură neglijență poate fi fatală. Și mai târziu e prea târziu, cum am zis mereu.

Așadar, mă apuc de raportul de monitorizare împreună cu Atena, Hefaistos, Mene și Bebe. Mene a venit punctual, la 12.25 (bine că nu l-a răpit nimeni pe drum să-l ducă în Tartar, că altfel întârzia iar de se stricau nu doar cafeaua și laptele, ci și ambrozia și uitam cu toții de el, inclusiv el!), îmbrăcat casual, cu un tricou cărămiziu și blugi albaștri în degradé. Suntem amândoi bolnavi și slăbiți, chiar dacă avem acum dublu ca număr de kilograme față de Elbrus sau Tartar (Mene are 60 de kile, eu – 67).

Mene e și el o legumă putrezită, zdrobită nu doar de închisori de exterminare ca Tartarul (unde a stat din copilărie până la

revoluția noastră democratică), ci și de cancerul de colon (a fost descoperit în stadiul III (metastazat la ganglionii limfatici) la sfârșitul lui 2015, operat în februarie 2016 și face citostatice (două săptămâni cu una pauză, timp de maxim 6 luni cura)). E aproape scheletic (la cei doi metri ai lui – ca mine), cu un aspect emaciat, cu fața măslinie trasă, oasele ieșindu-i prin pomeții obrajilor, ochii căprui duși în fundul capului, părul roșcat căzut din cauza chemoterapiei. Ne încăpățânăm totuși să ducem mai departe focul sacru (o simplă scânteie contează) și ne autodeclarăm boșorogi terminați și striviți, dar nu învinși.

În ce-l privește pe Hefaistos, fostul călău al regimului și al meu, nepot, discipol și prieten, ce să zic, deși colaborăm din nou la rapoartele de monitorizare și a construit memorialul holocaustului, tot mă face să tresar, să-mi vină să vomit, să mă ia cu leșin și să mi se oprească inima pentru o clipă, gândindu-mă că-mi pune lanțurile la mâini și la picioare și că-mi înfige din nou pironul în piept. Tot nu pot trece peste ce s-a întâmplat ca să fim prietenii de odinioară, cu toate că țin la el și știu că a ars în focul Gheenei de vinovăție din prima clipă, de la prima mea execuție, iar eu l-am iertat încă de atunci.

Deși are aceeași înălțime ca mine și ca Mene (2 metri), mă sperie cu imaginea lui de uriaș (comparativ cu mine și cu Mene care suntem storși de chinuri și de boli și slăbiți, chit că nu mai avem 30 de kile ca în Tartar sau pe Elbrus, ci dublu), chipul său mereu transpirat (dat parcă mereu cu unsoare), ceafa lată, mâinile puternice, păroase și groase care mă pot strivi ca pe o musculiță, rânjetul său strâmb, care-i deformează fața și șchiopătatul său permanent (pentru care trebuie să le mulțumească părinților săi dragi, Madame Hera și Știi Tu Cine... Zeus care l-au aruncat amândoi în prăpastie pe vremea când era doar un bebeluș pentru că.... era prea urât... să-l consume direct ca pe mine). Mă înduioșează însă ochii lui mari, cafenii, luminoși, catifelați de copil sau de Bambi.

Când facem monitorizarea, uneori sunt distras (pentru o clipă, îmi revin repede) de chipul alb de porțelan al Atenei, de obrajii trandafirii, părul ei des și lucios, de abanos (chiar dacă e

prins în coadă) și ochii ei albaștri, limpezi și strălucitori, umbriți de gene lungi, arcuite. Îi ating mâna albă, diafană, cu degete lungi fără să vreau când ne uităm pe i-Phone la proiecțiile 7D generate de rapoartele de monitorizare (imagini tridimensionale, pe care le și auzi, miroși, guști și atingi, dacă vrei). Ea îmi suflă bretonul lung până la bărbie, alb-negru și creț. Mă înroșesc și mi-l trag, automat, la loc. Dar, creț cum e, mi se ridică oricum și, de fapt, nu mai vreau să mă ascund, nu am de ce. Nu am făcut nimic rău. Sau am făcut deja, doar cu un gând și merit să fiu înlănțuit pe Elbrus iar? Așa îți trebuie, porcule! Târăște-te în genunchi și cerșește îndurare! Și ești de vină și tu, tati, că nu m-ai mâncat tu primul când eram mic, așa cum a procedat nenea Cronos cu copiii săi, să-mi scoți gărgăunii din cap. Acum e prea târziu. Dar ce am? O iau de la capăt cu (auto)acuzațiile? N-au fost suficiente condamnări absurde?

***

Înainte să apuc să mă dezbrac singur, să mă leg și să-mi mănânc și ce nu am, vine cineva la mine să-mi distragă atenția de la asta și să-mi ridice moralul, mai exact să-mi dea un sărut gay salvator și o îmbrățișare titanică, disperată, ca pentru ultima oară, să ne facem amândoi praf... praf de stele și să zburăm. Este ora 13.45. În sfârșit, Her (Heracle), frumușica blondă de la Chippendales (cu asta a fost confundat în Vamă, dar el nu s-a supărat, ci a dat autografe ore la rând, cu răbdare, tuturor celor care i-au cerut), a ieșit de la budă unde (mă) bârfea intensiv. Ce mă bucur! Voi afla noutăți și, în sfârșit, am parte de un sărut gay salvator pasional: el îmi bagă limba adânc în gură, iar limbile noastre se încolăcesc, răsucindu-se ca șerpi de foc. Nu se poate abține și-mi pune apoi mâna pe fund, mângâindu-l ușor. Îi răspund cu o mângâiere și eu în același loc (are un fund foarte tare, musculos și apetisant).

Îmbrăcat cu un tricou roz pal prin care i se zăresc pectoralii bineconturați și blugi albaștri, tociți și rupți, cu părul blond, lung, ușor ondulat revărsându-se pe umeri, privindu-mă cu ochi albaștri

limpezi și scânteietori pe fața rumenă, strălucind de sănătate, Her se oprește din sărut și mângâierile noastre și zice cu o voce ghidușă, chicotind:

– Am o noutate. Apollo a început și el greva foamei la închisoare din cauza regimului bio de la închisoare. Ce idee bună am avut cu mâncarea bio pentru olimpienii aflați la închisoare! Asta da pedeapsă pentru ei!

– Da, mă, văd că nu se pot obișnui. Au rămas setați pe ambrozie și nectar, după ce că glicemia și colesterolul lor sunt necuantificabile, cum e și cazul meu, de altfel. Bună idee ai avut cu regimul bio la închisoare. Și să aprovizionezi de la fermele tale cu produse ecologice. Inspirată inițiativă!

Râzând, Her îmi suflă bretonul alb-negru, creț, lung până la bărbie, se joacă un pic cu el, apoi spune:

– Ce e, mă, te zgârcești să vii la mine la beauty-salon să te tundă cineva profi, să te vopsească și să te coafeze?

– Nu, mă, dar sper că-mi faci tu o ofertă specială, un discount de 99%. Și, ca răsplată, poți să vii și tu la mine la cabinet, la ginecolog, nu ești tu blonda de la Chippendales?

15. După noi, potopul de memorii, melodii, iubire și... Chanel no. 5, cea mai tare armă chimică din UE

Înainte să apuc să-mi programez vizita la beauty-salonul lui Her și să o programez și pe frumușica de la Chippendales la mine, la cabinetul ginecologic, văd că s-a făcut două și îmi aduc aminte că mă așteaptă Ile la masă. Sub nicio formă nu mai acceptă să întârzii și nici eu nu mai concep așa ceva. Nu mi-a intrat încă în cap teorema lui Ile că duminica e zi sfântă și mai trebuie să iei și-o pauză? Astăzi e vineri, ziua noastră specială, iar pauză trebuie să-mi iau oricum pentru prânz. Cred că mi s-a urcat la cap că am drepturi, ar trebui probabil să-mi citesc declarația drepturilor pe care eu însumi am spus-o după o lună de greva tăcerii, nud sub chador: dreptul la potopuri, holocausturi, apoca...lipsuri, potopuri, catastrofe și dezastre de tot felul. Și bine era dacă era Madame Dezastru dezastrul cel mai mare pentru mine și în univers.

Așadar, nu vreau să mai întârzii mii de ani ca atunci când eram pe Elbrus, condamnat etern, și se stricau până și ambrozia și nectarul puse de dimineața la masă de mami și de Hesi (Hesione), nevastă-mea. După aceea, cele două cădeau în genunchi, se târau și cerșeau îndurare pentru mine (fără vreun rezultat, logic, nu?). Din păcate, aceasta a venit numai când m-a eliberat Her (Heracle), iar Atena a intervenit prompt că sunt ”terminat, desigur, niciun pericol” și că ”stăpânii au nevoie de sclavi” pricepuți la multe ca mine. Când am fost în Tartar în 2010, condamnat pentru o lovitură de stat dată chiar de Hermes, am întârziat numai un an și atunci a intervenit Atena, în dulcele stil clasic olimpian, pentru a mă elibera. Din fericire, în 2013 și 2014, când am ajuns pe Elbrus ori în Tartar, răpit sau în urma loviturilor de stat, n-a durat prea mult până am fost eliberat, așa că am întârziat maxim câteva ore. Dar și așa a fost îngrozitor și am fobie de Elbrus (împreună cu Ile, căci ea a împărtășit durerea mea nu doar din 2010 – de cînd ne-am îndrăgostit, ci dintotdeauna, nu se juca ea de când era mică de-a Promy?).

Acum nu vreau să întârzii nici 5 minute, așa că mă teleportez de urgență acasă, direct la bucătărie, pentru masa de prânz. Deja ceasul din perete a cântat mare parte din melodia ”Firicel de floare-albastră, floare de nu mă uita”. Am ajuns la ultimele măsuri care-mi sfâșie inima și-mi aduc aminte de clipele când întârziam acasă, uitat pe Elbrus (uitat de zei și de mine însumi, poate nu și de cei dragi). ”Firicel de floare-albastră, / floare de nu mă uita, / poartă tu iubirea noastră / prinsă-n gingășia ta. / Și atunci când depărtarea / poate ne va întrista / să răsari ca o nădejde / să ne mângâi inima”. Vreau să trăiești, floare-albastră! Să trăim împreună! Toată lumea să trăiască, să se bucure de viață, nu de supraviețuire, nici de o existență de animal, legumă, zombie, fantomă sau gunoi. Toată lumea să trăiască și să fie acasă. Casa de copii Pământ să fie acasă. Chiar așa îmi spune Ile acum, cu ochii umezi. Eu îi strâng mâna, tare, gata să i-o fărâm și o sărut scurt pe buze, cu ochii în lacrimi.

Merg la toaletă (fără mari succesuri... am reușit doar un strop mai închis la culoare), mă spăl pe mâini la chiuveta albă, în formă de lotus, apoi mă întorc la bucătărie pentru masa de prânz. Am de scos mai multe vase din frigider (pe care a pus Ile multe post-it-uri cu ce să cumpere ca să nu uite, însă, oricum, uită de post-it-uri): oala cu ciorbă de fasole, castronul cu salata de morcovi rași cu maioneză și oala cu spanac cu pui. După cum vedeți, mâncăm dietetic.

Le voi încălzi la cuptorul cu microunde și le voi pune pe masa de culoarea cafelei cu lapte, într-o nuanță mai deschisă decât gresia și faianța. Înainte de masă trebuie însă să iau câteva medicamente, cu ceai de urzici cu lămâie sau limonadă cu sirop de arțar. După masă, voi lua restul medicamentelor (am vreo 20 de luat la o masă și, la sfârșit, ling și eu mulțumit ca motanul Piersicuță, fericit că numai atât am avut de făcut, m-am descurcat și acum am ajuns la partea cea mai plăcută cu linsul). Ia și Ile câteva medicamente, după masă, tot cu ceai de urzici cu lămâie și se strâmbă teribil, de parcă e sfârșitul lumii. Păi, o fi, dar atunci să dansăm goi în potop și în abis!

Trebuie să precizez, toată mâncarea e făcută cu sânge... cu sângele lui Ile. Bine totuși că nu s-a tăiat așa grav ca nevasta lui Cristi, fostul său coleg, care, de fiecare dată când intra în bucătărie își reteza un deget. Cristi se învoia mereu să meargă cu ea la urgență. Ile l-a crezut o dată, de două ori, dar apoi nu l-a mai crezut, ba chiar a devenit paranoică ca Știi Tu Cine... Zeus ori ca fostul ei șef care-și băga nasul în laptopuri să-l prindă pe infractorul cu pagina de Facebook deschisă. Câte degete are ea? De ce mai intră în bucătărie? Cristi de ce nu o supraveghează? Unde e degetul tăiat că nu cred? Unde e degetul? Unde e degetul?! Suspiciunea a planat până s-a întâlnit întâmplător cu ea și cu colegul său la Urgențe: femeia își tăiase iar un deget la bucătărie.

Așadar, după ce iau medicamentele dinainte de masă cu ceai de urzici cu lămâie, scot oala cu ciorba de fasole, pun în două castronele și apoi le încălzesc la microunde. După aceea, iau salata de morcovi și oala cu pui cu spanac. Încălzesc două castroane cu pui cu spanac și le pun pe masă. Aduc și pâine integrală cu semințe pe masă. Mâncăm foarte lent (și tot extrem de puțin asimilăm amândoi), dar ne străduim să consumăm ce e pe masă, chiar dacă ne e greață (mie de la prolemele cu ficatul, lui Ile de la rinită și la ambii de la politica asta mizerabilă și coșmarul istoriei din care încă nu ne-am trezit). La sfârșit, luăm următoarea serie de medicamente cu o ceașcă întreagă de ceai de urzici cu lămâie.

Apoi, se aude ceasul cântând ”Firicel de floare-albastră, floare de nu mă uita”, s-a făcut, deci, trei. Suntem gata acum să ne povestim, ca-n orice zi de vineri, până pe la patru, memoriile... începând din copilăria mea cu neanea Cronos (a avut și Ile o copilărie traumatizantă, cu un nenea Cronos comunist atunci). Facem acest exercițiu de memorie în fiecare vineri, chit că e dureros, ca să nu uităm (Ile e îngrozită că ar putea uita lucrurile importante cum ar fi 2+2=4 ori de mine, dar, stați puțin, eu nu sunt lucru, sunt o ființă... umană și rațională, a lui Ile, dar nu proprietatea ei).

Ne doare să ne amintim, dar și mai mult ne doare să uităm. Uneori îmi vine să-mi șterg memoria, dar nu mă îndur totuși s-o

fac. Iar Ile se sperie de această perspectivă și chiar mă roagă disperată să-i povestesc din antichitate și apoi de când a început povestea noastră de dragoste (din 2010 până în prezent), de parcă povestea ar învinge uitarea. Trag din din țigara electronică, iau o gură de ceai de urzici cu lămâie, îi mângâi lui Ile ușor mâna vineție, rece, delicată, cu degete lungi (care se încălzește miraculos la atingerea mea) și încep pe un ton scăzut, dar hotărât:

– Încep cu nenea Cronos... Da, am avut o copilărie traumatizantă, cum ai avut tu, Ile, pe vremea comunismului. Ce să zic, a fost atât de bine în copilăria mea încât i-am preferat pe zei și am devenit aliatul lor sperând că reprezintă un progres față de devoratorul de bebeluși, nenea Cronos. Nu regret această decizie. *Je ne regrette rien*. A fost și ea în contextul ei de atunci. Am crezut că va fi o schimbare în bine și că eu voi avea o influență (și, pentru un timp, mi s-a părut că am avut-o, împreună cu Atena, chit că munceam ca un sclav zi și noapte, deși nu mă consideram așa, căci nu pot accepta această paradigmă stăpâni-sclavi și nu vreau să fiu nici sclavul, nici stăpânul nimănui).

A urmat ceva care ar fi putut fi frumos, dacă nu ar fi fost gândit (vorba vine gândit, căci Știi Tu Cine... Zeus și Madame Hera nu erau capabili să gândească) așa cum a fost: crearea oamenilor. Eu am fost rugat să modelez creaturile, iar lui fratemiu, Epi (Epimeteu) i s-a dat să împartă calitățile tuturor ființelor (animale și oameni). Adică blană, colți și gheare. Cu asta intenționa Știi Tu Cine... Zeus să-i doteze pe sărmanii muritori. Epi nu a fost suficient de atent, a oferit toate calitățile animalelor, așa că, atunci când a ajuns la oameni, pentru aceștia nu mai rămăsese nimic, erau, sărmanii, în curul gol. În disperare de cauză, pentru ca oamenii să nu dispară (la prima ploaie, nu la primul potop!), a trebuit să inventez pentru ei științele și artele (întâi matematica, scrisul, medicina și agricultura, apoi restul), iar Atena i-a înzestrat cu rațiune și liber arbitru. Așa au putut nu doar supraviețui, ci și evolua.

Apoi, la Mecona l-am ridiculizat pe Știi Tu Cine... Zeus, demonstrând falsa omnisciență și omnipotență. Cum am procedat? Simplu, l-am pus să aleagă între două pachete: unul mare și

strălucitor cu oase în el și altul mic și neaspectuos cu carne în el. Știi Tu Cine... Zeus s-a orientat după mărime și sclikitsch și ales pachetul mare și strălucitor plin de oase. S-a făcut de râs. Omniscienţa și omnipotenţa la el, ca la nenea Cronos, se bazau pe minciună și teroare. Pentru râsul de atunci a urmat ca răsplată Cutia Pandorei cu ajutorul căreia tot răul s-a revărsat în lume. I-am tot avertizat pe Epi (Epimeteu) și pe Pandora să nu deschidă cutia și, totuși, au făcut-o. Dar până la urmă cine era principalul vinovat pentru răul din lume? Cine a deschis cutia sau cine a trimis-o? Și totuși, am observat ceva, o pasăre destul de firavă care și-a luat zborul din cutie, înălțându-se poticnit spre cer: speranța!

După aceea am adus focul într-o tulpină de soc și așa omenirea s-a putut încălzi (la propriu și la figurat) și a putut progresa. Eu urma să regresez la stadiul de bacterie putrezită și degerată, într-un dulce exil pe Elbrus. Ca recompensă pentru faptele mele bune, am fost condamnat la chinuri veșnice: înlănțuit la peste 5 mii de metri altitudine pe Elbrus, în ger și viscol, cu piron în piept și cu ficatul sfârtecat în fiecare zi de bestia de vultur. Totul în râsetele sfidătoare ale lui Știi Tu Cine... Zeus și Hermes și în balele acide ale celui din urmă (cât încă-și aducea aminte de mine, că la un moment dat a uitat și să vină să mă înece în flegmele lui și am uitat și eu, nu mai știam nimic, nu mai înțelegeam nimic și nu mai doream nimic). Executat de nepotul Hefaistos, vechi discipol și prieten, la ordinul verișorului Știi Tu Cine... Zeus și al nepotului Hermes, mâna lui dreaptă, ceea ce a făcut ca durerea mea psihică să crească halucinant, fiind mistuit (la minus 40 de grade) de rușine, sentimentul de trădare (eu, cel mai mare trădător mă simțeam cel mai trădat), abandon, neputință și disperare.

Când a venit Deu (Deucalion) să mă vadă, eram deja o crustă imensă de jeg (pe care nu-l curăța nici potopul) pe un os strâmb, o legumă putrezită de 30-40 de kile, cu fața emaciată, cu ochii goi și cufundați în orbite, cu ficatul mâncat, cu ultimele bucăți de mațe ieșindu-mi pe urechile degerate și roșii, pe nasul umflat și vânăt și prin curul plin de escare, iar coaiele țâșnind pe gura

neagră, cavernoasă, fără dinți, deformată într-un rictus obscen. Bineînțeles, nu m-a recunoscut și nici eu pe el. Eram, oricum, inconștient. A fost șocat, îndurerat și revoltat. A încercat să mă trezească și să-mi spună o vorbă bună, dar nu a reușit decât să plângă (iar lacrimile i-au înghețat imediat în ochii înroșiți, orbiți de viscol). În momentul în care am devenit conștient cât de cât, mi-am adus aminte de ceva important și am încercat să-l avertizez. Dar dacă va fi la fel ca atunci cu Cutia Pandorei? Să nu-mi pierd speranța, chiar dacă pentru mine nu mai e niciuna. Nu era și speranța în cutie?

Mi-a luat câteva ore să-i zic ceea ce consideram că sunt ultimele cuvinte: ”vine potopul”. Logic, nu m-a crezut, s-a gândit că am luat-o razna de atâtea chinuri și atâta singurătate. Dar m-a ascultat și s-a pregătit, construindu-și o barcă zdravănă cu care a reușit să reziste potopului. Cum Știi Tu Cine... Zeus era supărat că mai era un supraviețuitor și vroia să-l trăsnească (ăsta e singurul lor regret, de ce mai rămâne un supraviețuitor, fie și o legumă putrezită, un zombie sau o fantomă din cineva), mami, bunica lui Deu (Deucalion), s-a târât în genunchi ca o autentică zeiță a justiției ce e și a reușit să obțină pentru el îndurare (pentru frații ei, pentru băieții ei - pentru mine, Mene (Meneceu), Atlas și pentru Pământ nu mai izbutise până atunci). De ce a fost mereu justiția în genunchi?

Apoi a venit la mine Bebe inorogul. Era doar un copil. Venise pentru lecția de medicină și a găsit doar lecția de disperare. Cu riscul de a fi pedepsit la fel ca mine de stăpânul din Olimp, a încercat să-mi smulgă lanțurile și pironul, dar nu a reușit. Atunci, a început să plângă cu lacrimile lui tămăduitoare, însă eu am crezut, când m-am trezit un pic din leșin, că era Hermes care mă îneca în balele lui. Apoi, mi-am dat seama că cineva plângea, plângea pentru mine, iar lacrimile lui atenuau durerea și aveau efect vindecător. În același timp, îmi mulțumea pentru tot ce făcusem pentru Pământ și-mi zicea că venerează sacrificiul meu. M-a învățat și cuvântul acela tare, ”pneumonoultramicroscopicsilicovolcanicoză” să i-l spun lui Știi Tu Cine...

Zeus și să-l fac praf. Doar că nu mai eram capabil să înțeleg și să reținnimic atunci.

După aceea, a mai avut loc un eveniment. La un moment dat, am simțit o lovitură puternică ce m-a trezit puțin din leșin, dar am continuat să zac în starea de bacterie putrezită. Atunci am văzut parcă o vacă vorbitoare care mă striga, lucru care nu m-a mirat, în halul în care eram. După ore de explicații, am înțeles doar că a fost violată și m-am gândit că eu eram violatorul, nu eram eu diavolul-șef, monstrul principal, cel mai rău dușman al poporului, șarpele de terorist și câinele de trădător? Că am violat și vaci, nimic surprinzător, nu am distrus eu Pământul și planeta Krypton a lui Superman și nu am violat și Leviathani?

Însă, de fapt, ea îmi cerșea disperată ajutorul: Prometeu, ajută-mă, tu iubești oamenii ca mine! Cum așa? Vaca asta e om? A durat încă o jumătate de zi ca să înțeleg că vaca era, într-adevăr, om (Io) și că fusese violată de Știi Tu Cine... Zeus, transformată de el într-o văcuță și blagoslovită de Madame Hera, geloasă, cu o streche în ureche care o chinuia în continuu și o făcea să nu-și găsească liniștea vreodată. Numai că eu nu eram capabil să fac nimic nici pentru mine atunci, nici pentru alții. N-am putu-o ajuta decât dând din cap în semn de acord (lucru foarte dificil și dureros atunci). Ar fi fost bun și cuvântul ”pneumono-ultramicroscopicsilicovolcaniconioză”, numai că nu eram în stare să mai rostesc nimic.

După alte câteva sute de ani, a venit Her ca să mă întrebe ceva legat de merele de aur, una din muncile sale. Zăceam aproape leșinat, bacterie putrezită, când a ucis bestia de vultur, mi-a scos pironul și lanțurile, m-a luat în brațe și m-a așezat apoi ușor jos, într-o poieniță, învelindu-mă cu o pătură de-a lui și dându-mi apă să beau. Atunci nimic nu mai conta și i-am zis, foarte greu, împleticindu-mă, după ce am băut apa, că e ”prea târziu”. Oricum, m-am gândit că vom fi amândoi pedepsiți s-o luăm de la capăt. Așa se gândea și Her, numai că, în momentul în care mă văzuse, un cadavru scheletic, diform și vinețiu în ghearele bestiei de vultur, a fost atât de șocat și revoltat încât a pus mâna pe săgeată și a străpuns bestia de vultur, apoi mi-a

smuls pironul și lanțurile. Din fericire, a intervenit (cu succesuri de această dată) pentru noi Atena, în stilul ei și pe înțelesul stăpânilor ”Prometeu e terminat, nu e niciun pericol. Heracle nu e niciun pericol nici el. Și e aproape terminat și el (cel puțin psihic) după ce și-a ucis copiii. Iar stăpânii au nevoie de sclavi”.

Gata cu antichitatea. Trecem la începutul poveștii noastre de dragoste, din 2010 până acum. Îmi trag sufletul, beau o gură de ceai de urzici cu lămâie, strâng tare mânuța lui Ile (care s-a mai încălzit la atingerea mea), îmi suflu bretonul alb-negru, lung, creț și reiau pe același ton scăzut, dar ferm:

– Am ajuns la momentul îndrăgostirii noastre: acesta a avut loc la începutul lui martie 2010, când ne-am confruntat amândoi cu niște misiuni imposibile ca de obicei. Mai întâi, a fost dezinsecția paradisului infestat de gândaci (din cauza vrejului uriaș de farfurii nespălate, lăsat de tine în chiuvetă pentru că, stresată și presată de un deadline la un proiect, uitasei să le speli, iar farfuriile cu tot cu gândaci ajunseseră în rai). Apoi a fost decriogenarea infernului (înghețat de criza economică de atunci), cu ajutorul meu și al focului meu sacru. Și, în sfârșit, a treia misiune imposibilă – deadline-ul pe care, pentru prima dată în viață, l-ai depășit deși era mai sfânt ca Dumnezeu. Te-ai consolat pentru o clipă atunci în brațele mele, iar eu în ale tale: tocmai săriseî în fața bestiei de vultur care încercase iar să-mi atace ficatul, sfidând legile infernului și îmbrățișându-mă în Tartar, gata să fii sfârtecată împreună cu mine. Noroc cu Pegas care i-a dat o copită bestiei de vultur și care l-a ținut pentru moment la disstanță.

Din păcate, eu am rămas atunci în infern, în Tartar, condamnat pentru o lovitură de stat (eșuată) dată de Hermes tot atunci, cu pedeapsa obișnuită de pe Elbrus: lanțuri, piroane, bestia de vultur înfruptându-se din ficatul meu. Condamnare eternă ca mai înainte. Unde era speranța din Cutia Pandorei? Nu mai aveam iar niciuna. Singurul moment frumos a fost când am avut o halucinație că venisei tu în Tartar și-mi spălai rănile cu lacrimile tale. Iar tu erai atunci zombie la birou, de stres și epuizare, într-o stare apropiată de a mea, incapabilă să mai gândești și să mai faci

ceva (nici să clipești ori să tastezi o literă pe laptop cu degetele putrezite), simțind doar agonia și descompunerea (leșinai, orice atingeai te curenta, aveai ochii roșii și încețoșați, dureri articulare, de cap, stomac și ficat cumplite, o gheară și înțepături la inimă, tensiune 17-18). Dar, când agonizezi, după cum am zis, cea mai fericită parte sunt leșinurile.

În ciuda perspectivelor sumbre, am fost eliberat în 2011, la intervenția Atenei (”Prometeu e terminat, nu e niciun pericol. Iar stăpânii au nevoie de sclavi”), pentru a construi o nouă aripă la palat și a proiecta un nou i-Phone pentru măreții și glorioșii conducători. Am beneficiat apoi de un transplant de organe (inimă, ficat, rinichi) pe în Atarsia, pe planeta Gliese, în 2012: acestea au provenit de la un tânăr mort în accident de motocicletă, părinții lui au fost de acord să le primesc. Interesant, transplanturile mele au coinicis cu renașterea ta (fizică și psihică – după o lungă, nesfârșită parcă perioadă de zombie), Ile. Aceasta s-a petrecut în golfulețul sacru din Vama Veche, acolo unde se află Camera ta din Zona tarkovskiană, locul unde cei disperați, dar care tânjesc după inocență, își împlinesc toate visele. Însă pentru mine, deocamdată era vorba doar despre resuscitare, nu și renaștere. Aceasta avea să vină mai târziu.

Noi doi ne-am întâlnit abia la începutul lui martie 2013, după o separare de trei ani. Ne simțem amândoi atunci ultimele jeguri și credeam că nu ne băgăm unul pe altul în seamă nici să ne scuipăm. Tu te simțeai murdară de căcatul din fuckultatea-fantomă și, oricât vomitai și oricâte dușuri făceai, nu reușeai să te cureți. Eu eram la palat, cu stăpânii Olimpului (și îmi doream să fiu pe Elbrus decât cu ei), vedeam tablourile cu propria mea execuție de pe Elbrus, Cutia Pandorei și potopul, le contemplam statuile măreților și glorioșilor conducători, le auzeam comentariile disprețuitoare și râsul sfidător. Încercam disperat să-mi găsesc refugiul în muncă și nu reușeam. Când ne-am reîntâlnit, mi-a venit ideea să mergem pe insula Pink să ne lingem unul de pe celălalt zăpadă roz de căpșuni. Cred că a fost o idee (ne)bună care a dat rezultate. Aveam nevoie de ceva roz atunci. A fost prima oară când am făcut dragoste, pe 11 martie.

Tot în martie 2013 ți-am făcut presse-papierul cu coral albastru de pe Gliese, din reciful de corali Lea 4 (ca să nu uiți cât fac 2+2). Este vorba de presse-papierul care-ți protejează sufletul, asemănător cu cel al lui Winston din ”1984”, simbolul unei lumi mai umane (față de prezentul dominat de Big Brotheri) a trecutului, viselor, nostalgiei, dragostei, unde clopotele de la St. Clement’s mai cântă ”Portocale și lămâi”. Este unul indestructibil, făcut de mine, cu material de calitate de pe Gliese și încărcat cu lacrimile tale (și cu ale mele) și bine păzit de guru Guru, mâța noastră, Marele Gardian (căci altminteri l-ai fi pierdut odată cu cheile, portofelul, șervețelele și mănușile).

În aprilie ai fost și te-ai întors din Iran atât de traumatizată iar că nu mai deschideai netul (căci în Iran nu era net, ci doar o versiune internă cu semnal extrem de slab, aproape inexistent și foarte cenzurată), nu mai dădeai jos chadorul, vălul integral (în Iran trebuie să te acoperi complet), nu mai atingeai nici pisica (în Iran nu ai voie să atingi în public nici rudele de sex opus), nu mai beai nici bere fără alcool (în Iran e interzis alcoolul, găsești numai un fel de bere tutti-frutti de cumpărat care te face să vomiți). Auzeai urletele de la închisoarea în ruină pe lângă care trecusei (ca prietenii din Iran în copilăria lor, în vreme ce se jucau). Vedeai oamenii de bronz sufocați de sacul de gunoi (ca la muzeul de artă din Teheran). Găseai voucherul de execuție de la proteste, acum la ofertă specială. Aveai nevoie din nou de ceva roz și atunci piersicii roz au venit la fix. Ne-am dus și am stat amândoi sub ei să-și cearnă asupra noastră ninsoarea de petale roz lent și hipnotic, parcă la nesfârșit.

Apoi, după urletul de durere (de la închisoarea) din Iran, a urmat experiența portalului infernal al lunii pline în care se auzea urletul de durere al întregului Pământ. Experiența asta nu ai trăit-o direct, ci mediat, prin mine. Am intrat în acest portal întâmplător și am fost profund zdruncinat. Tu ai fost șocată și îndurerată de ce ai aflat. Apoi, într-un moment de pierdere a controlului, m-ai aruncat în portal, folosind telecomanda pe care o aveai în proprietate (și pe care și-o dorea și Știi Tu Cine... Zeus ca să poată azvârli acolo pe cine vrea și a obține din nou puterea

asupra întregului Pământ). A doua oară în portal, am fost zdrobit de atâta durere și nu mi-am mai putut reveni. Atunci, Her (Heracle) s-a dus după mine în portal și m-a scos de acolo mai mult mort decât viu: retrăind la nesfârșit coșmarul de pe Elbrus, dar pierzându-mi memoria, fără să înțeleg nimic ori să recunosc pe cineva sau ceva (nici pe tine, pe Știi Tu Cine... Zeus sau păsărica mâncătoare de ficat).

Chiar dacă nu recunoșteam pe nimeni și nimic (nici pe tine, nici pe Știi Tu Cine... Zeus, nici păsărica), totuși mă înfigeam disperat cu unghiile până la sânge în mâinile tale, te priveam rugător, cu ochi mari de cățeluș și făceam eforturi titanice să bolborosesc trei cuvinte: ”stai cu mine”. Tu te simțeai atât de vinovată încât vroiai să sari fie pe geam, fie în Styx, fie în portal (ca să te dezintegrezi). Numai că mi-ai văzut privirea cerșetoare de cățeluș, ai simțit unghiile înfipte în carnea ta și ai auzit cum mă chinuiam ore la rând să-mi adun gândurile și să articulez câteva cuvinte pentru tine și nu reușeam și-atunci ai înțeles că nu rezolvai nimic dacă-ți luai viața și că eu aveam o nevoie disperată de tine.

Atunci ai început să plângi, să te rogi să fii iertată și să te rogi și pentru mine. Ai avut grijă de mine, învelindu-mă, dându-mi să iau medicamente de febră și să beau ceai de mușețel. Mi-ai înmânat și presse-papierul, încărcat cu lacrimile tale, chit că-l priveam perplex, nu-l recunoșteam și nu știam ce să fac cu el. Dar cel mai bun medicament a fost chiar prezența ta. La un moment dat, cum țineam amândoi presse-papierul cu mâinile transpirate și degetele împletite, am simțit că mă cutremur. Atunci mi-a revenit memoria. Întâi am fost recunoscător, am plâns de fericire (noi lacrimi pentru presse-papierul avid de hrană), apoi mi-a venit s-o șterg, căci n-o mai suportam.

Știi Tu Cine... Zeus urmărea însă în continuare telecomanda ta de la portalul infernal, așa că m-am hotărât să-l dezactivez ca să-i stric cheful de a se folosi de el (dezactivam doar portalul, nu și răul din lume – acesta rămânea intact, din păcate). Am reușit ce mi-am propus, numai că Știi Tu Cine... Zeus n-a înțeles că portalul nu mai e funcțional și ne-a dus pe Elbrus pe amândoi ca

să ne ia telecomanda. A făcut-o singur, fără Hefaistos ori Hermes (de frică să nu-i ia telecomanda) și, din acest motiv, era să murim în câteva minute numai de la pironul înfipt în inimă. Nimic nu știa să facă singur, nici măcar o execuție. Apoi a aruncat cu câteva fulgerașe, te-a violat pe tine (îngrozitor, în fața mea!) și a chemat bestia de vultur.

Noroc că Her, Bebe și echipa noastră au venit repede. Bebe ne-a spălat rănile cu lacrimile lui tămăduitoare și a aruncat un vânt cu aromă de parfum franțuzesc care l-a adormit pe Știi Tu Cine... Zeus. Her ne-a smuls lanțurile și pironul ca pe niște fulgi și apoi, învingându-și jena, durerea și reținerile, ne-a adunat bucățile de intestine și de ficat de pe jos și ne-a uns pe corp cu cremă reparatoare anti-leziuni. Cutia de cremă golită este acum la muzeul holocaustului. Atunci nu suportam s-o văd, turbam de furie și neputință, dar acum remarc și partea bună a evenimentelor... lupta și rezistența noastră și bucuria de a fi salvați încă o dată, cum mi se întâmplă pentru majoritatea experiențelor (și nu se poate spune că am fost scutit de holocausturi și potopuri de toate felurile). Aș vrea să cred că mai dansez în potop împreună cu tine, Ile, fie și doar pentru un minut (fără să numărăm secundele).

Atunci pe Știi Tu Cine... Zeus l-am trimis pentru moment la 100 de mii de ani lumină, pe planeta SPP1001 (adică ”sugi pula lui Promy de 1001 ori”). Numai că era un pericol prea mare și risca să facă praf planeta SPP1001 (peste aproximativ un an, a fost executat, la ordinul noului lider democrat, liber ales, înțeleptul Chiron centaurul, împreună cu madame Hera). În acel moment însă, eram cu toții în pericol (pentru mine, nimic deosebit, dar, sincer, mă săturasem) și unica șansă de salvare pentru noi (nu mai zic pentru tine, Ile, principala persoană expusă și încă muritoare, apoi pentru Mene (Meneceu), frate-miu, aflat la închisoare în Tartar) a devenit revoluția. Aceasta a venit pe ritmuri de manele, ”Mișcă, mișcă din buric, Olimpule”: Madame Hera a țopăit în sfârșit așa cum vroiam, teleportată pe SPP1001 în timp ce se uita la ”Suleyman Magnificul”, complet absorbită,

retrăind prin el vechea glorie. Iar eu m-am așezat pe tronul zeilor, Mytikas, și am aruncat fulgerașe pentru a fi convingător.

Dacă de Madame Hera am scăpat ușor, nu același lucru s-a întâmplat cu Atena care, pe de o parte, era geloasă pe tine, Ile și pe de altă parte încă mai ținea la tăticuțu' și considera revoluția cu manele o farsă de prost gust. Ca să se răzbune pe noi, ne-a dus și ea pe Elbrus, iar pe tine te-a transformat într-o omiduță și a încercat să te storcească sub talpă în fața mea. Noroc că a venit cântărețul din fluier din Hamelin și te-a salvat, redându-ți forma umană, iar pe ea a preschimbat-o, la rândul ei, în omiduță (cu temperatură mare între (multele) picioare, vorba cântecului, de atâta frustrare acumulată de mii de ani de când a făcut legământul de castitate).

Atena a recidivat curând, răpindu-ne pe mine, pe Her (Heracle) și pe Pegas și ducându-ne în Tartar. Mai întâi ne-a dat să bem poțiunile ei otrăvitoare. Când a venit Bebe inorogul împreună cu voi, ne-a găsit în al nouălea cer: pe mine executat ca pe Elbrus, cu lanțuri, piroane și bestia de vultur mâncătoare de ficat, înecat în balele acide ale lui Hermes, pe Her îmbrăcat cu haina îmbibată în veninul Hidrei (ars complet și otrăvit) și pe Pegas cu botul și aripile rupte și însângerate. Atunci, de bucurie, Bebe ne-a transformat pe mine, pe Pegas și pe Her în bacterii probiotice din iaurtul cu Bifidus Essensis la care făcea promoție, apoi a dat o gaură zdravănă în Zidul infernului. Ca cea din steagul revoluției din România, ai spus tu.

Acasă însă Bebe a plâns cu lacrimi tămăduitoare fără ca ele să aibă efect. Acestea au devenit, din lacrimi de milă lacrimi de silă. Și de stres și neputință. Se simțea obosit, depășit, copleșit, nu mai avea putere să lupte. Nu știa nici antidotul la veninul Hidrei ori la poțiunile Atenei. Iar crema reparatoare anti-leziuni a noastră nu era suficientă. Singurul lucru pe care mi-l amintesc e că-mi strângeam spasmodic ultima bucățică de ficat și de mațe cu mâna dreaptă, în timp ce tu încercai să-mi iei mâna ca să mă consulte Bebe. Până la urmă, Bebe s-a adunat, a descoperit antidotul la poțiuni și veninul Hidrei, ni l-a dat, apoi ne-a spălat

din nou rănile cu lacrimile lui și ne-a uns cu cremă reparatoare anti-leziuni. Și ne-am simțit mai bine.

De parcă nu ajungeau răpirile și loviturile de stat ale Atenei și ale lui Hermes, ne-am confruntat atunci și cu nenea Cronos, proaspăt eliberat din Tartar, împreună cu ceilalți titani (dacă ne-am fi opus eliberării sale, pe motiv că reprezintă tot un fel de Știi Tu Cine... Zeus ori un Hermes, ieșea și mai mare scandal, ceilalți titani făceau presiune și tot ar fi fost scos de la pușcărie). Pentru el, ultimele milenii de închisoare au fost o experiență care l-a înrăit (fusese, oricum, de tânăr, mâncător al propriilor prunci și motiv pentru mine de a mă alia cu zeii). Acesta a ieșit din Tartar un soi de Sauron reloaded care pătrundea în mintea oricui nu numai pentru a afla informații, ci în primul rând pentru a controla persoanele respective în ideea de a recâștiga puterea.

Noi ne-am opus, deși mi-era teamă că nu-i facem față, fie și cu prețul sacrificiului nostru. La ultima confruntare, mi s-a părut că nenea Cronos, Sauron reloaded, a pătruns în mintea mea, m-a stors ca pe o zdreanță în câteva minute ca zeii în mii de ani pe Elbrus, apoi m-a ucis și am văzut chiar viermii țâșnind din cadavrul meu alb și umflat. Însă, un pic mai târziu, am simțit ceva cald, nu știam dacă bale sau lacrimi. Din fericire, erau lacrimile lui Bebe inorogul care mă trezeau din nou la viață. Sau să zic doar resuscitare pentru supraviețuire, nu renaștere pentru viață?

Tot din perioada confruntării cu nenea Cronos și de când păzeam tronul zeilor de pe Mytikas, avem și amintiri foarte fericite. Atunci mi-am îndeplinit prima oară fantezia din adolescență de a mă juca de-a ”Bill și Monica în Biroul Oral” împreună cu tine pe Mytikas. Când am profanat tronul zeilor astfel, trăgând din trabuc și bând o gură de whiskey Chivas, iar tu... din trabucul meu și sperma mea cu gust de whiskey, m-am simțit, în sfârșit, eliberat, fericit, răzbunat și, dacă nu în putere, cel puțin la putere, ce pula mea. Putere asupra mea și puterea celor fără de putere. Răzbunarea e dulce. A fost unul dintre cele mai fericite momente din viața mea și sper că recidivăm și profanăm și alte tronuri de zei.

În toamnă însă, răpirile și instabilitatea au continuat, iar eu am cedat psihic și m-am ascuns în grevă nud sub chador (vălul integral iranian al tău, Ile), greva tăcerii. Asta după ce Apollo a încercat să-și facă diplome din pielea jupuită a întregii noastre echipe pentru fabrica sa de diplome, iar pe mine m-a luat de mai multe ori la rând. Am ieșit doar pentru o excursie la Paris când ne-am plimbat amândoi romantic, prin ploaie, pe malul Senei, am pus lăcățele de dragoste pe un pod, am ascultat plânsul înăbușit al unui ferăstrău (exact ca plânsul meu de atunci – de fapt, trebuia să exprim durerea, nu s-o reprim!), am plutit cu nuferii lui Monet și am lunecat pe curcubeele din vitraliile de la Sainte-Chapelle.

La revenirea în Olimp, am continuat greva nud sub chador, greva tăcerii, apoi am crezut că e mai bine să mergem pentru o vreme pe Gliese. Acolo am rămas tăcut și absent timp de o lună, nu am vrut nimic, nici baie, nici să ne jucăm ”de-a Bill și Monica în Biroul Oral”, nici Maretti și nu am reacționat nici când tu, Ile, ai vorbit ca Vanghelie special ca să-mi atragi atenția și să mă provoci să răspund. Când, în sfârșit, am vorbit, am zis declarația drepturilor omului, mai exact, la ce holocausturi, potopuri, apoca...lipsuri, catastrofe și dezastre am eu dreptul (avem noi dreptul... ba chiar și copiii noștri).

Șocată nu atât de declarația în sine, cât de spunerea ei după o lună de greva tăcerii, nud sub chador, tu, Ile, ai decis să mergem pe VJ45, planeta unde a emigrat Deu (Deucalion), planeta artistică ce împărtășește experiențele celor refugiați pe ea și te ajută să te regăsești, la terapie. Acolo am intrat în ocean să ne înfruntăm temerile și demonii interiori, să ne testăm credința, dragostea și capacitatea de sacrificiu.

Eu a trebuit să exprim durerea, să plâng și să urlu zguduitor (cu puterea acumulată în milenii de reprimare), astfel încât urletul meu să-i dezintegreze pe Știi Tu Cine... Zeus, pe Hermes și păsărica antropofagă de pe Elbrus, iar apoi să-mi smulg lanțurile și piroanele, să te eliberez și pe tine, să-ți dau un sărut gay salvator, să revii la viață și să coborâm apoi de pe munte și să facem dragoste pe malul oceanului lui VJ45. Atunci, m-am simțit eliberat și renăscut. În sfârșit, renăscut, nu resuscitat. Cu o nouă

viață, nu doar supraviețuire (în agonie și descompunere) ori viață de zombie, fantomă, animal, legumă ori gunoi. Și am văzut atunci pe cer și curcubeele din vitraliile de la Sainte-Chapelle. Curcubeele împăcării mele cu mine și cu lumea.

Tu, în schimb, a trebuit să accepți sacrificiul suprem pentru mine și pentru univers. În scenariul de pe VJ (care ți s-a părut mai real ca orice și te cred!), la fel ca-n realitate, mă pierdusei iar și nu mai puteai lua legătura cu mine. Ai încercat să-i contactezi pe ceilalți din echipă, dar toți dispăruseră. Disperată, ai continuat să mă cauți, chiar dacă te gândeai că nu o să mă găsești niciodată și că o să te evapori și tu curând. Când a apărut Hermes și a încercat să te prindă, te-ai zbătut și ai zburat vertical (ca un elicopter), apoi orizontal, repede, la mare altitudine, încercând să te apropii de mine un milimetru măcar. Din păcate, ai fost înconjurată de zei și te-ai prăbușit.

Au sărit apoi pe tine și te-au violat și torturat până la moarte Știi Tu Cine... Zeus, Hermes, Apollo, Caliope, apoi zei de pe Pământ precum teroristul șef din Siria, al-Assad, Țarul Putin, mărețul și gloriosul conducător din Coreea de Nord, Kim Jong-un ori ayatollahul Khamenei. În plină stradă. ONU, Obama și fostul tău șef se uitau și nu vedeau nimic. Fantome ca studenții și profii ăia de la fuckultate. Singura persoană care a venit a fost sora ta geamănă de pe Gliese care ar fi trebuit să scrie memoriile tale, dar nu a suportat să se uite la tine cum urlai și te zvârcoleai și să scrie. Așa că a aruncat memoriile și a venit să moară cu tine, că doar nu avea nici o șansă să te salveze. Apoi s-a făcut întuneric și liniște. Pentru mult timp. Ai fost convinsă că ați murit. Dar apoi o lumină puternică v-a izbit ca fulgerașele lui Știi Tu Cine... Zeus și v-a trezit la viață. Sau a fost numai o resuscitare și în cazul tău ca s-o iei de la capăt cu agonia și descompunerea?

Nu știu. Știu numai că 2013 a fost pentru amândoi un an cu multe provocări, pe care nu o să le uităm ușor. În 2014, ne-am resimțit după 2013: epuizare, manifestarea (destul de severă, deși neconștientizată) bolii Huntington la tine, Ile, coșmaruri, fobie de tot și toate (inclusiv de scris că era cu sângele nostru și al celorlalți și până și Jim, sclavul negru fugar din ”Tom Sawyer”,

în calitate de prizonier nobil, acceptase să fie prietenul viermilor, șobolanilor și păianjenilor și să sape tuneluri cu unghiile timp de 50 de ani, nu și să scrie cu sângele său). Mai ușor ni-l vărsăm decât scriem cu el, deși nu știu de unde mai e, fie și un strop, pentru analize. Dar a trebuit să (ne) dăm dreptul la poveste nouă, celor care am avut dreptul la dezastru, conform declarației drepturilor omului.

Eram atât de marcați de toate câte fuseseră încât ne lingeam (de pe organele genitale și apoi de pe restul corpului) spuma de baie, iaurtul cu stracciatella și uleiul de cocos zile și nopți la rând și nu ni se părea real (numai coșmarurile erau erale). Dacă, prin absurd, ajungeam să percepem și limbuțele noastre ca reale, atunci ne simțeam vinovați că ne răsfățăm când alții doar suferă (în special tu, Ile). În ce mă privește, eram atât de îngrozit că voi dispărea iar (împreună cu toți cei dragi) încât mi se părea că apar tot timpul Știi Tu Cine... Zeus și Hermes și mă răpesc. Atunci VJ45 mi-a dat să repet o poezie ca să mă liniștesc și să mă încurajez: ”Sunt titanul Prometeu, / nu sunt legumă sau zeu. / Sunt fericit / liber / înțeles / apreciat / dorit (nu *wanted* în sensul că lumea vrea să mă aresteze) / iubit / viu / acasă / și la putere, ce pula mea”.

Asta în loc de cealaltă poezie pe care o știm amândoi foarte bine: ”Asta-i poltica, ăsta-i sistemul. Ce e corect? Toate sunt la fel. Las-o baltă, dottore el-Gol! O să te obișnuiești. Moarte intelectualilor și dușmanilor poporului!”. Într-o zi, în vreme ce repetam poezia cu ”sunt titanul Prometeu / nu sunt legumă sau zeu” poezia pe stradă, imposibil de identificat, cu fața ascunsă sub bretonul lung, îndreptat cu placa și cicatricele de la piept și de la ficat acoperite de tricoul alb, a țâșnit Știi Tu Cine... Zeus ninja dintr-un joc video și m-a răpit în plină stradă. Auzise tot, inclusiv pe aia cu ”sunt la putere, ce pula mea!”.

M-a dus imediat pe Elbrus și m-a înlănțuit, apoi mi-a pus (singur, ăsta ninja se descurca singur, fără ajutoare) pironul în piept și a chemat iar bestia de vultur să-mi mănânce ficatul. A fost nevoie ca tu, Ile, să plângi și să te târăști în genunchi (nu în fața ticălosului de Știi Tu Cine... Zeus, mai întotdeauna

neimpresionabil - care regreta doar că i-a rămas vreo legumă putrezită din cineva), ci în fața lui Prometeu ninja din jocul video (promițându-i-se și un i-Phone cu aplicații speciale făcut de mine, alături de o sticlă de țuică și ouzo de la tati de la fermă).

Prometeu ninja a fost înduplecat și a venit să mă salveze. Chiar atunci m-am trezit, lac de transpirație, scuturat de spasme. Fusese un coșmar. Dormisem doar o oră. Tu, Ile, mi-ai explicat că nu poate să apară așa ceva dintr-un joc video (doar știu și eu să fac jocuri video și cum funcționează) și m-ai exilat la bucătărie ca pedeapsă. După o oră, te-ai trezit și tu cuprinsă de o transpirație rece, tremurând, după un coșmar asemănător și te-ai exilat singură la bucătărie. Am rămas amândoi acolo să fumăm în tăcere.

Mai tot anul 2014 l-am petrecut în coșmaruri (și tot mai suntem, cumva, captivi în coșmarul istoriei din care nu ne mai putem trezi). Stephen Dedalus din ”Ulise” al lui Joyce spunea că istoria e un coșmar din care tot încerca să se trezească (și nu reușea). Așa facem și noi: în ciuda faptului că apreciem schimbările din Olimp, libertatea și democrația de aici și din România, am rămas încă în coșmarul istoriei de pe Pământ.

Dar să revenim la 2014. Atunci eram încă în plin coșmar al răpirilor, dispariițiilor din Olimp, al fobiei de tot și toate, al epuizării și al manifestării bolii Huntington la tine, Ile. Totuși, chiar și așa, mi-ai spus lucruri care mi-au redat demnitatea (cum a fost pentru tine să dansezi valsul Coppelia în potop și în abis, când erai zombie, la birou, în greva foamei, ori acum, bolnavă, când nu mai poți să te ridici pe vârfuri sau să numeri pașii corect): ”Prometeu, ești un hobbit! Te iubesc. Vreau să trăiești, floare-albastră”. Plângeam amândoi ore în șir când auzeam asta și parcă îmi creșteau la loc spinii și petalele de cactus de un albastru luminos și neverosimil, scăldate și hrănite de lacrimile noastre.

Din lacrimile noastre, întorși în Olimp, am creat și festivalul muzical alternativ ”AER” (”Aceasta E Revoluția”) din octombrie 2014, prima ediție (și, sincer, credeam eu, și ultima), coordonat de singura muză aliată a noastră, Thalia. Aceasta nu a avut curaj să depună mărturie împotriva lui Apollo (ca Dio (Dionysos), deși

și el se temea și credea că nu are niciun rost), dar a îndrăznit totuși să conducă acest festival și să apară la vioară în orchestra mea, alături de Dio (Dionysos) – la flaut, în rolul lui Marsias, în simfonia nr. 8917, op. T950 în mi minor, dedicată lui Marsias, inventatorul flautului, jupuit de Apollo pentru că fusese mai bun ca acesta la muzică (simfonie închinată și intelectualilor-victime ale holocausturilor, victimelor holocausturilor și tuturor celor ce au suferit / suferă pe nedrept).

Eu am avut emoții teribile și am fost absolut convins că acest concert se va întrerupe de la primele măsuri și că vom fi toți jupuiți de vii (de la mine, compozitorul și dirijorul la femeia de serviciu și plasatoare și apoi publicul din sală) înainte să apuc să mă fac de râs (era prima oară când dirijam). Până la urmă, am reușit să mă adun și să transformăm urletul de durere în muzică, iar aceasta, deși sfâșietoare ca lumina stelelor ce se sting, ne-a adus adevărul, ne-a eliberat și ne-a iluminat. Renașterea cântecului dulce-tânguitor al lui Marsias la final, preluat de toată orchestra, a stârnit bucurie și freamăt în sală, cu toate că nu există nicio compensație pentru chinurile și moartea nimănui. Dar, după agonie și moarte urma învierea.

După festival, a urmat construcția Memorialului Holocaustului Olimpian, realizat chiar de Hefaistos, fostul călău-nepot, discipol și prieten. O secțiune avea să fie dedicată Elbrusului. Gândul la Tartar și la Elbrus, la toată suferința mea și a celorlalți m-a făcut atunci să slăbesc un kil pe zi de emoție, să vreau să-mi șterg memoria iar și să sar apoi în Styx, să mă dezintegrez odată pentru totdeauna. Tu simțeai lucruri asemănătoare, Ile. La un moment dat, ai reușit să te aduni un pic, cât să tragi de mine să fac același lucru. Trebuia să încercăm amândoi să ne înfruntăm trecutul (cu toți demonii săi) cu curaj și cu mândrie. De fapt, trebuia să îmi fac curaj și să încerc să fiu mândru de ce am suferit (și mai sufăr). Și tu împreună cu mine. Până la urmă, suferința ne-a făcut, sper, mai puternici în spirit (în însuși focul sacru) și a întărât iubirea noastră. Nu ardem degeaba. Pasărea Phoenix arde și renaște mereu din propria cenușă.

Dovadă că nu ardem degeaba, ca răsplată pentru chinurile mele, ca să mă răcoresc după atâta combustie, imediat după finalizarea memorialului, am fost dus iar pe Elbrus de Hermes, la peste 5 mii de metri altitudine, în ger și viscol. A fost ultima confruntare cu un zeu olimpian. De data asta, ca-n alte vremuri când era de partea mea, a intervenit Atena, colaborând împreună cu tine, Ile, pentru salvarea mea (și a Olimpului democratic).

Mai întâi, Hermes m-a înlănțuit, mi-a pus pironul în piept, asigurându-se că l-a înfipt mai adânc decât vechiul călău, Hefaistos, m-a scuipat, umplându-mă de balele lui acide foarte corozive care-mi ardeau pielea și-mi lăsau cratere pe corp, apoi a chemat bestia de vultur să-mi devoreze ficatul. Din fericire, tu și Atena, în fruntea ”armatei amazoanelor” (din care făceau parte și Io, și Thalia), ați venit repede și m-ați salvat. Tu nici n-ai reușit să clintești pironul cu mâna în mănușa de schi, dar Atena mi l-a smuls cu o simplă opintire, apoi mi-a desfăcut și lanțurile. De data asta, l-a transformat pe Hermes în râmă și l-a storcit. Apoi m-ați uns amândouă cu cremă reparatoare anti-leziuni pe corp și, dintr-o dată, mi s-a părut că începe să se încălzească atmosfera, pătrunsă parcă de focul sacru. În sfârșit, începeam să mă simt mai acasă pe Pământ, fie și pe Elbrus.

Dacă eu am început să mă simt mai acasă pe Pământ, nu același lucru s-a întâmplat cu foarte mulți alții de pe Pământ, începând cu sirienii (dar fără a ne limita la ei). În ce privește Siria, tu, Ile, ai continuat campania de stopare a crimelor împotriva umanității din Siria (comise în primul rând de regimul sirian, apoi de Statul Islamic), inițiată din 2011 (de la debutul războiului), dar adăugând un element nou: greva foamei începută de ziua ta (17 mai 2015) pentru a primi cadou pace, libertate și democrație în Siria. Campanie cu sloganul ”*stay human... and alive*”, inspirat de la Orwell, din ”1984” (”*stay human, not alive*”), împărtășit desigur, adică probabil, și de mățele noastre foarte umane și... cu spirit umanitar, guru Guru și Pesi (Piersicuță), cărora le-am făcut poze ca dovadă.

Campanie din solidaritate cu Siria, o țară cu peste 100.000 civili uciși în război, cu mai mult de jumătate de populație

dislocată (peste 11 milioane), sute de mii dispăruți în închisorile regimului (alte mii la Statul Islamic, apoi la rebeli) și zeci de mii torturați până la moarte în pușcăriile regimului, o țară plină de blocade ale foamei și de bombe-butoi aruncate din elicoptere, cu numeroase atacuri chimice (câteva cu gaz sarin, sute cu clor). O țară în care copiii ridică mâinile când sunt fotografiați în loc să zâmbească.

Dar și o țară în care medicii, echipele de salvare "White Helmets", profesorii, activiștii media și cei pentru libertate, democrație și drepturile omului se sacrifică, deși dispar a doua zi, în bombardamente, atacuri chimice sau răpiți și torturați până la moarte (căci, așa cum știam și eu, faptele bune continuă să se condamne, iar cele rele să se premieze). O țară unde doi activiști (ca Amer și Raghda) s-au putut îndrăgosti, comunicând prin spărtura în Zidul închisorii, cu toate că zăceau acolo mai mult morți decât vii, cu capetele sparte, învinețiți și plini de sânge. O țară în care în zone sub blocadă a foamei ca Ghouta de Est lumea se hrănește cu focul sacru al iubirii și se desenează inimioare pe zidurile în ruină. O țară a ruinelor-oameni și a ruinelor-locuri, dar și a comorilor din ruine, după cum bine a zis poetul Rumi Mowlana: "Omul lui Dumnezeu este comoara din ruină". Unde cea mai de preț comoară din ruine e iubirea.

Sper că și noi doi suntem comori din ruine și ne continuăm povestea de dragoste (și romanul de dragoste, uite, chiar acum istorisim și-l scriem din nou cu ce-a fost și ce e). În vara lui 2015, era însă să mă opresc iar (de data asta, pentru totdeauna), având nevoie disperată de organe (inimă, ficat și rinichi) pentru transplant, suferind de insuficiență cardiacă, hepatică și renală. Eram, bineînțeles, dornic să obțin organe de la vreun prizonier chinez, de la Falun Gong îndeosebi, că sunt mai sănătoși (nu beau și nu fumează).

"*No fucking way*!" ca la concertul lui Roger Waters, "*The Wall*" sau "la dracu, nu!" în traducerea Irinei Margareta Nistor (cum făcea ea pe vremuri la filmele americane de pe casetele video VHS). Avea și Bebe inorogul nevoie de inimă. În disperare de cauză, am creat organe pentru noi doi la laborator. După

transplant, l-ai sunat pe Deu (Deucalion), fii-miu și băiatul tău vitreg, să-i spui ce mai fac și, în loc să audă cine știe ce nouă prostie de-a mea, i-ai zis plângând de fericire că am făcut pișu. Un strop. Deu s-a bucurat. Apoi te-ai masturbat lângă patul meu de spital și asta mi-a retrezit pofta de viață.

Aveam nevoie de resurse proaspete de viață amândoi, căci 2016 a fost iar un an foarte dificil și dureros. Frate-miu, Mene (Meneceu), diagnosticat cu cancer la colon descoperit în stadiul III (metastazat la ganglionii limfatici) la sfârșitul lui 2015, a fost operat în februarie 2016 și de atunci face citostatice (două săptămâni cu una pauză, timp de maxim 6 luni cura). Sorin, vechi prieten din liceu de-al tău, a fost diagnosticat cu cancer la prostată în stadiul III, a fost operat și a făcut radioterapie și terapie hormonală. Amândoi (Sorin și Mene) au urmat tratamentele cu succes.

Însă Vlad, băiatul de care ai fost tu îndrăgostită la liceu, diagnosticat și el în 2015 cu cancer la colon (în stadiul IV), din păcate neoperabil și cu intoleranță la citostatice (i-au apărut tromboze), ajuns exclusiv la tratamente alternative, s-a dus la Dumnezeu în primăvara lui 2016. Tu, deși zdrobită, ai spus că e mai bine că a devenit și el îngeraș păzitor, că l-a eliberat Dumnezeu de chinuri (îl vedeai și pe el cumva pe Elbrus, în lanțurile și piroanele bolii, sfârtecat de bestia de cancer, slăbit, un oscior de pe care vulturul nu mai are ce să înfulece - ca mine). Nu mai suportai agonia lui. Eu, la rândul meu, am împărtășit-o.

În iulie 2016, a urmat ultimul drum ratat la Alep. Asta când planificasei, în sfârșit, după ani și ani de căutare și încercare, o călătorie la Alep, împreună cu activiști din Alep, refugiați în momentul respectiv la Gaziantep, în Turcia (un oraș cu mulți refugiați sirieni, într-o zonă apropiată de graniță). Tu îți asumasei să încerci să mergi, căci nu puteai renunța, deși știai că nu era nicio șansă nici să ajungi la Alep, nici să te întorci de acolo: granița dintre Siria și Turcia era închisă și se trăgea, ultima stradă de acces către Alep, Castello, era blocată (bombardată nonstop), iar Alepul era deja sub asediu, complet încercuit de trupele guvernamentale.

Cu toate că erai înnebunită de frică, aveai o stare de paralizie și neputință și erai abosolut convinsă că mori, ți-ai asumat să încerci să mergi către Alep, numai că activiștii din Alep aflați la Gaziantep te-au oprit. Ai înnebunit de frustrare: preferai să încerci fără nici o șansă, sacrificându-ți viața, decât să renunți. Gândindu-te însă și la viața lor, până la urmă ai făcut eforturi să le înțelegi decizia. Ai rămas oricum *syrienne*. Și ți-ai spus cu năduf ultimele cuvinte atent pregătite pentru ultimul drum la Alep, ”pizda-mă-sii” în kurdă și arabă pentru regimul sirian și apoi pentru Statul Islamic: ”*Kuze dia te*” (în kurdă), respectiv ”*kess emak*” (în arabă).

Singurul lucru bun din 2016 a fost festivalul ”AER” (”Aceasta E Revoluția”) din octombrie, ajuns la a doua ediție. De data asta, spre deosebire de prima ediție din 2014, pentru că Apollo fusese deja condamnat la 120 de închisoare (simbolic, dar contează), am fost ceva mai relaxat (ba chiar prea relaxat, tânjeam cumva după tensiunea și emoțiile de dinainte). Tu mi-ai fost alături și m-ai încurajat.

Dacă a fost rândul tău să mă încurajezi în toamna lui 2016, la festivalul ”AER”, am urmat eu la ”backup” la începutul lui 2017. Prin februarie, deja ajunsesei zombie ca la birou în 2010, zăceai leșinată, ți-era rău mereu, nu mai înțelegeai nimic, nu mai gândeai nimic, nu mai puteai merge, mânca sau vorbi, de data asta din cauza bolii Huntington (pe care, în sfârșit, ai conștientizat-o, deși se manifestase destul de sever la începutul lui 2014). Simțeai numai ciocul bestiei de vultur înfipt în creierul tău, răsucindu-se adânc, dureros și strângând cu putere. Ținându-te captivă în piatră (fizic, psihic și mental). Deși vroiai să trăiești (însă asta nu era viață, nici supraviețuire, ci stare de zombie iar), nu-ți mai făceai iluzii că o să te simți mai bine, așa că, atunci când spuneai o rugăciune (și-ți lua o săptămână să o faci), era doar să te ia Dumnezeu.

Atunci ți-am pus melodiile noastre, ți-am dat un sărut gay salvator, te-am îmbrățișat disperat, titanic, ca pentru ultima oară, să te fac din praf... praf de stele și să zburăm împreună, ți-am înmânat presse-papierul și m-am rugat pentru tine și parcă, măcar

pentru o clipă, te-ai iluminat la față. Apoi, ai început să iei tetrabenazine care a avut un efect aproape miraculos asupra simptomelor (știu că nu tratează boala, ci doar ameliorează simptomele), dându-ți parcă o nouă viață. Chiar dacă mai ai doar câțiva ani de trăit (maxim) contează, într-adevăr, cum îi petreci (cum te simți), confirm eu, unul obișnuit să se simtă rău. ”Obișnuit” nu e și ”normal”, nu mi-ai zis chiar tu de atâtea ori? Oricum, am fost atât de fericit de efectul tetrabenazine încât m-am simțit și eu mai bine. Și mi-au ieșit chiar și analizele mai bine.

Asta ți-a dat un suflu nou pentru a participa în iulie 2017 la marșul *Civil March for Aleppo* (din solidaritate cu Alepul și cu refugiații), pornit din decembrie 2016, prin ger și viscol, pe ruta refugiaților, de la Berlin la Alep. Chiar dacă te temeai că nu te descurci, nu te-a lăsat conștiința să nu încerci iar. Pe lângă faptul că fiecare excursie e tortură până la moarte pentru tine, nu poți mânca, dormi ori merge la toaletă, ești mereu leșinată și ți-e foarte rău, se adăuga boala Huntington, dar cine nu e bolnav, traumatizat și la închisoare? Din punctul nostru de vedere, toți sunt. Și un simplu pas conta, chiar dacă nu aveai să parcurgi zeci de kilometri zilnic ca ceilalți participanți la marș. Un singur pas înainte înseamnă ceva, mai departe merg ei pentru tine. Așadar, ai încercat și ai reușit, în ciuda oboselii, a bolii tale și a dificultăților de a intra în legătură unii cu ceilalți în ziua întâlnirii. Totuși, seara, pe stradă, cu câteva minute înainte de a chema un taxi spre aeroport, când te-ai întâlnit cu restul și ai ridicat steagul marșului, ai simțit că zbori și acest zbor recompensa toate eforturile. Dovadă că unii pași prind aripi și dau aripi la rândul lor.

Tot o senzație de zbor ai simțit și după protestul ulterior de la Beijing, din piața Tiananmen, din solidaritate cu victimele traficului de organe din închisori (în special deținuți Falun Gong torturați până la moarte), nord-coreenii deportați (pentru a fi executați sau trimiși într-un lagăr de exterminare) și victimele represiunii de la Tiananmen (încă uitate, fără ca regimul să-și asume masacrul din iunie 1989). Senzația de zbor a venit abia după protest. În momentul în care ai pozat și ai lăsat pancartele în piața Tiananmen, erai copleșită de oboseală, neputință și frică și

te vedeai cu tubul acela de nazal de hrănire din închisorile chineze, cel cu apă clocotită, urină, fecale, oțet și piper. Era exact ceea ce-ți doreai. Numai veninul Hidrei lipsea de acolo și aveai de gând să-l ceri autorităților la nevoie. Slavă Domnului, n-a mai fost nevoie de așa ceva.

Imediat după protestul de la Beijing, a urmat dulcea cădere prin gaura de la budă în Țara Minunilor. Sper că nu-mi reproșezi că am lăsat capacul ridicat. Hm, poate cel mult că n-am verificat. Ori merit din nou o condamnare pe Elbrus? Stai, asta e o faptă rea, condamnare pe Elbrus trebuie doar pentru faptele bune. Cert e că ai căzut prin gaura de la budă, apoi ai plâns atât de ai creat un potop și un ocean de lacrimi, iar iepurașii cu ceas și badge de aur de la ONU de pe epavele lor de lux fantomă-Titanic nu au intervenit pentru tine, ci te-au abandonat, așa cum te așteptai. Fantome, logic, nu? Cel rus a vrut chiar să te violeze, cel american te-a acuzat că i-ai furat ceasul (sustras de rus de fapt) și că i-ai distrus casa cu dimensiunile tale uriașe, așa că a hotărât să-ți dea foc, însă ai reușit să te micșorezi și să fugi. Refugiindu-te în pădure, ai întâlnit un mare spirit, o mare personalitate, guru Puric, guru-omidă, dar tu ai ratat șansa de a deveni OM frumos dintr-o broască râioasă cu ajutorul lui.

Mergând mai departe, ai nimerit la Ducele Trump, foarte primitor ca întotdeauna, care te-a asfixiat apoi cu Zidurile sale de piper tot mai dense, ajunse impenetrabile. Un pic mai înțepător! Slavă Domnului, între timp am fost blestemat (de Atena, ca să-și ia revanșa față de tine) să fiu pisică de Cheshire și să vin în ajutorul tău (ăsta da blestem, întotdeauna mi-am dorit să fiu pisică). Sau poate ca să fii în și mai mare pericol. Nu ziceam că ”singură ești în pericol. Cu mine în și mai mare pericol”? Dar nu pot fără tine. Și nici tu. Ne-am regăsit amândoi prin apropiere de locuința Ducelui Trump și am tors de fericire când m-ai scărpinat pe burtică.

Am nimerit după aceea la pălărierul nebun Boris Johnson și la iepurele nebun Nigel Farage, care ne-au dat afară de la ceaiul lor de la ora cinci, pe motiv că nu primesc vampiri (se uitaseră prea mult la ”știrile de la ora cinci”, de-asta li se oprise timpul la

ora cinci și aveau fobie de vampiri). Am mers apoi la Statul Islamic unde era să fim decapitați, noroc că, în ultima secundă, înainte să fie capul nostru jos și trandafirii albi rămași vopsiți în roșu cu sângele nostru, te-am blestemat și pe tine să fii pisică și să fim amândoi în insula Pink de pe Gliese unde am făcut noi prima oară dragoste. Blestemul, spre supriza mea, a funcționat, am făcut dragoste în ipostaza de mâțe și aș fi vrut să rămânem așa cât mai mult. Și acum, când mă gândesc la ce frumos a fost asta (după oroarea de la Statul Islamic), miaun și torc de plăcere.

Apoi, anul ăsta, în 2018, ai fost în Iran, în mai, pentru a protesta de ziua ta și a primi cadou de ziua ta libertatea femeilor de a purta părul descoperit (e un element ce ține de identitatea lor, ar trebui să fie decizia femeilor, nu impus cu forța vălul), libertate de expresie, a internetului și a protestelor, în ciuda oboselii și a bolii, chiar dacă ai avut în minte permanent și voucherul de execuție... acum la ofertă specială, ușor de plătit din indemnizația ta de persoană cu handicap (50 de lei) ori din pensia ta de boală (500 lei), logic, nu?

***

După ce termin ce am de spus, fac o pauză. Trag din țigara electronică câteva fumuri, beau puțin ceai de urzici cu lămâie și-mi suflu bretonul destul de slab (sunt foarte obosit și slăbit, abia răsuflu). La patru fără un sfert, ieșim în curtea dreptunghiulară, umbrită de pini negri, cu un cuptor cu grătar în stânga și o masă mare din lemn de pin în centru. Facem o mică plimbare de siestă, ținându-ne de mână. Încet, câțiva pași doar. Această plimbare e uneori înlocuită de turul de bloc din Titan, cartierul lui Ile (când numărăm câinii vagabonzi, sperând să ne numărăm doar pe noi). Lui Ile îi place în Titan (inclusiv în Titanul Prometeu) și să numere numai doi câini vagabonzi la fiecare plimbare (Promy și Ile).

La patru, când cântă ceasul melodia ”Firicel de floare-albastră, floare de nu mă uita”, ne ducem la toaletă și ne spălăm pe mâini, apoi mergem în dormitor să ascultăm melodiile noastre și

să le dansăm dezbrăcați (doar trei că atât ne țin picioarele și genunchii înțepeniți și fără să ne ridicăm pe vârfuri, chiar dacă e vals: ”Coppelia Walz”, studiul de Chopin opus 25 nr. 1, în la bemol major și ”Neutron Star Collision” de Muse). Ile poartă papuci, eu foșnesc desculț prin frunze, dar de data asta nu mă mai ceartă că răcesc. Înainte de a dansa, o dezbrac pe Ile lent, scoțându-i tricoul alb, blugii și chiloții (și papucii). Ea mă ajută să-mi scot hainele, la rândul ei. Îi mângâi sânii, cicatricele comune de la piept (urma pironului) și ficat (urma ciocului bestiei de vultur) și fundul, apoi îi introduc mâna în vagin și îi masez clitorisul. Ea-mi mângâie și îmi sărută cicatricele comune de la piept și ficat, testiculele și fundul.

Dansăm întâi valsul din Coppelia. Pe acesta l-a dansat când era zombie la birou, în greva foamei, bolnavă și întotdeauna a reprezentat un stimul pentru regăsirea demnității (a fost pentru ea echivalentul lui ”Prometeu, ești un hobbit” în cazul meu).

Apoi ne lipim unul de altul și începem să ne mișcăm pe ritmul studiului opus 25 nr. 1, în la bemol major de Chopin. Acesta ne aduce aminte de clipele când am sfidat legile infernului, îmbrățișându-ne în Tartar, când am avut halucinația că Ile îmi spăla rănile cu lacrimile ei (tot în Tartar), când ne-am lins zăpadă roz de căpșuni pe insula Pink, când am profanat tronul zeilor, jucându-ne ”de-a Bill și Monica în Biroul Oral”, când am fost la Paris, ne-am plimbat romantic, prin ploaie, pe malul Senei, am pus lăcățele de dragoste pe un pod, am ascultat plânsul înăbușit al unui ferăstrău (exact ca plânsul meu de atunci – de fapt, trebuia să exprim durerea, nu s-o reprim!), am plutit cu nuferii lui Monet și am lunecat pe curcubeele din vitraliile de la Sainte-Chapelle, când ne-am masat organele sexuale cu iaurt cu stracciatella sau cu ulei de cocos și nu ni se părea real (numai coșmarurile erau reale), iar când ni se părea ne simțeam vinovați (Ile îndeosebi) că ne răsfățăm când alții numai suferă.

Următoarea melodie, ”Neutron Star Collision”, îmi aduce aminte de când am profanat tronul zeilor, pe Mytikas, jucându-ne ”de-a Bill și Monica în Biroul Oral” și simțindu-mă, dacă nu în putere, măcar la putere, putere asupra mea, foarte eliberat și

fericit. Cântăm toată această ultimă melodie, ne îmbrățișăm strâns, titanic, ca pentru ultima oară să ne facem praf... praf de stele și să zburăm și ne sărutăm îndelung la final.

I was searching
You were on a mission
Then our hearts combined like
A neutron star collision

I have nothing left to lose
You took your time to choose
Then we told each other
With no trace of fear that...

Our love would be forever
And if we die
We die together
And lie, I said never
'Cause our love would be forever

The world is broken
Halos fail to glisten
You try to make a difference
But no one wants to listen

Hail, The preachers, fake and proud
Their doctrines will be cloud
Then they'll dissipate
Like snowflakes in an ocean

Love is forever
And we'll die, we'll die together
And lie, I say never
'Cause our love could be forever

Now I've got nothing left to lose
You take your time to choose
I can tell you now without a trace of fear

That my love will be forever
And we'll die we'll die together
Lie, I will never
'Cause our love will be forever

Ascultăm apoi toate melodiile din patul nostru, dezbrăcați, ținându-ne de mână, cu degetele împletite, simțind că și mâna lui Ile s-a încălzit, e chiar transpirată. Pe multe dintre melodii le și cântăm. Iată lista melodiilor noastre (în ordinea alfabetică a formațiilor):

Evanescence - Bring Me To Life
Evanescence - Going Under
Dire Straits - Why worry
Doris Day - Que Sera Sera
Edith Piaf - Non, Je Ne Regrette Rien
Edvard Grieg - Solveig Lied
Frank Sinatra - Forget Domani
Frank Sinatra - My Way
Frédéric Chopin – Nocturnă op. 9 nr. 1 în si bemol minor
Frédéric Chopin – Studiu op. 10 nr. 3 în mi major
Frédéric Chopin – Studiu op. 25 nr. 1 în la bemol major
Johannes Brahms - Vals în la bemol major, op. 39 nr. 15
Judas Priest – Revolution
Léo Delibes - Coppelia Waltz
Luna Amara - Roșu aprins
Muse - Feeling Good
Muse - Neutron Star Collision (Love is Forever)
Nirvana - All apologies
Nirvana - Rape me
Pink Floyd - High Hopes
Prodigy - Fire Starter
Radiohead – Creep
The Beatles - All You Need Is Love
The Beatles - Here Comes The Sun

The Beatles - Let It Be
The Beatles - While my guitar gently weeps
The Doors - Break On Through
The Doors - Take It As It Comes
The Doors - The Crystal Ship
The Doors - The End
Twisted Sister - We're Not Gonna To Take It
Zorba grecul (melodia din filmul cu același nume)

Imediat după melodii, trecem la jocul ”de-a Bill și Monica în Biroul Oral”: Ile va trage din trabucul meu și va înghiți spermă cu aromă de whisky (nu, nici vorbă, ținem amândoi regim)... atunci va cânta la flautul meu și sper să nu se mai întrerupă niciodată acest concert, nici să mi se mai spargă flautul. Să fiu sincer, în ce privește jocul ”de-a Bill și Monica în Biroul Oral”, am mai recuperat. Aveam mari restanțe: eu eram obișnuit cu agonia, descompunerea și moartea de pe Elbrus, Ile cu Elbrusul de la birou ori coșmarul politicii și al istoriei. Acum cinci ani ziceam că suntem atât de mari jeguri încât nu ne băgăm unul pe altul în seamă nici să ne scuipăm (mizerie fizică și psihică... psihică și mai mare decât fizică, de n-o curățau 10 dușuri pe zi, 10 expectorări la WC, nici potopul, dar, uite, ne-am purificat până la urmă un pic lingându-ne rănile și cicatricele și spălându-le cu lacrimile noastre).

Ile a avut prima oară orgasm la 37 de ani cu mine (nici nu știa ce e, când l-a avut pe primul, a crezut că moare / se dezintegrează, numai că i-a plăcut cum a murit / s-a dezintegrat și l-a vrut și pe al doilea și tot așa). Cele mai tari orgasme au fost când am transformat amândoi starea de angoasă în ceva erotic (cum a fost ziua de marți 13 septembrie 2016, vă jur pe ce am mai sfânt, Maretti, i-phone, focul sacru, democrație și constituție) ori când am fost melancolici și romantici, am făcut-o (ca pentru) ultima oară, luându-ne la revedere.

Mi-am făcut rezerve și de la revedere, cred că mi s-a urcat la cap că am drepturi, înainte dispăream pur și simplu de pe budă sau de pe masa de operație de la spital. Acum însă nu vreau să mă

mai gândesc la nimic, vreau doar să ne simțim respirația gâfâită (cu întreruperi neliniștitoare – a mea), secrețiile (transpirația, sperma, secrețiile vaginale), să nu uit cum miroase pizda ta, Ile și să fac cancer de prea mult sex oral ca Michael Douglas ori infarct de la prea mult sex și să am o înmormântare de vis la care să-mi plângă toate nevestele și amantele (puține, n-am avut vreme de ele), să fie flori de cactus albastru, lumânări, dans și manele cathartice în versuri albe în interpretarea lui Dio (Dionysos).

***

La șase fără un sfert, când ajungem la ultimele melodii de The Beatles și The Doors, începem să facem dragoste. Ile vrea să inundăm camera ca-n filmul de dragoste ”*The Shape of Water*” al lui Guillermo del Toro, cu Sally Hawkins în rol principal, unde Elisa, o femeie de serviciu mută, îl salvează pe omul-amfibie din laboratoarele CIA (unde era torturat, se făceau experimente pe el și era pe punctul de a fi disecat) și face dragoste cu el, lâsând robinetele deschise până ajunge apa la cinematograful de dedesubt, la spectatori. Să ne inundăm mai bine cu iubire ca-n povestea de dragoste imposibilă (ca a noastră) din filmul ”*The Shape of Water*”. Dacă tot e potopul, să fie măcar unul de iubire. Ăsta da potop.

I look at you all, see the love there that's sleeping
While my guitar gently weeps
I look at the floor and I see it needs sweeping
Still my guitar gently weeps

I don't know why nobody told you
How to unfold your love
I don't know how someone controlled you
They bought and sold you

I look at the world and I notice it's turning
While my guitar gently weeps
With every mistake we must surely be learning
Still my guitar gently weeps

Well...

I don't know how you were diverted
You were perverted too
I don't know how you were inverted
No one alerted you

I look at you all, see the love there that's sleeping
While my guitar gently weeps
Look at you all
Still my guitar gently weeps

Oh, oh
Oh, oh, oh, oh, oh, oh, oh
Oh, oh, oh, oh

Yeah, yeah, yeah, yeah, yeah
Yeah, yeah, yeah, yeah, oh, ooh

Dar nu inundăm cu orice, ci, pe lângă potopul de iubire, cu cea mai tare armă chimică, interzisă de ceva timp în UE (UE a considerat asta toxic, nu și extremismul sau teroriștii), parfumul Chanel no. 5 din care am mai păstrat un strop pentru ocazii, iar amforele și statuetele din cameră îl emană oricum discret. Ile se dă cu parfum pe tot corpul, iar eu îl inhalez, înnebunit de poftă, îi sărut fundul, clitorisul, sânii, gâtul și îi dau limbi în urechi. Ce mă fac dacă mă intoxic cu parfumul? Ori, mai rău, dacă te pup în cur, Ile, și, pe lângă faptul că sunt taxat ca pupincurist, o să rămân înțepenit complet? Nu ziceam că sunt prea înțepenit să îndoi spatele și genunchii, iar tu numai în rugăciune? Dacă nu uiți. Bine că nu uită Dumnezeu de tine (și de noi toți).

Ei, dar așa suntem cel puțin demni și drepți. E valabil și pentru tine, Ile. De mine nu se miră nimeni că mă mai otrăvesc și cu parfumul (pe lângă glutamatul monosodic din Maretti), nici că voi rămâne complet paralizat, se știe că sunt masochist. Așadar preiau formula parfumului și umplu camera cu lichid chihlimbariu cam până la piept (până la cap la Ile). Brusc, remarc că

încăperea s-a făcut mai mare ca un lac, strălucind ca o flacără în lumina înserării. Înotăm lent, prin apa călduță (că nu avem viteză, de-abia ne mișcăm) unul către celălalt, ajungem unul la celălalt și ne îmbrățișăm. Penisul meu o pătrunde, ea mă încolăcește cu picioarele.

Cobor apoi apa până la nivelul picioarelor, ca să ne scalde ca un izvor, apoi o opresc și o usuc complet. Și, deși ar fi plăcut să continuăm să facem dragoste în frunzele arămii, rubinii și aurii de pe jos, ca un boșorog terminat (nu și învins) prefer confortul din pat, unde stăm mult mai comod. Facem dragoste mai departe în poziția 69, apoi cea a misionarului și, după aceea, cu Ile deasupra (cowgirl), împingând cu putere. La sfârșit, când termin, mă simt un strop chilimbariu din oceanul dulce-aromat de otravă. Poate că m-am intoxicat complet și acum am ajuns și eu fantomă, să văd dacă mă ridic ușor, ca un abur din ocean. Ba nu, sunt cald și transpirat, mustind de secreții. Ce bine! Ile îmi spune Prometeu, ești un hobbit, boxtroll, te iubesc și vreau să trăiești floare-albastră! Îi repet și eu aceleași vorbe de dragoste încurajatoare. Mai rămânem o vreme întinși, îmbrățișați, un minut, că numărăm sau nu secundele (încerc să nu număr, Ile și ea), goi, plutind în abis și dansând în potop dansul dezastrelor.

16. Un sărut gay salvator, unul de vampir și o îmbrățișare titanică pentru echipă, apoi ultimele cuvinte: ”noapte bună”

Aș vrea să stăm la nesfârșit așa goi, transpirați, plini de sperma și secreții vaginale, unul în brațele celuilalt. Așadar prelungesc acest minut de fericire, încercând să nu număr secundele. La un moment dat însă mă ridic, cu greu, clătinându-mă. O aștept și pe Ile să mergem la baie să facem duș. Ne mișcăm alene, târșindu-ne picioarele și răsuflând anevoios (eu în special), desculți spre baie (de data asta e și Ile cu picioarele goale, cred că a uitat de papuci). Intrăm în baia imaculată ca zăpada, reglăm luminile în formă de lebede și lotuși la un nivel scăzut (nu doar romantic, ci și suportabil pentru ochii mei fotofobi), ascultând cântecul dulce-sfâșietor al lui Marsias și inhalând aroma de vanilie emanată de acestea.

Mai încercăm o dată ”pisu, pisu”, poate reușim un strop, fie și mai închis la culoare ori cu sânge. Nu, din păcate, nu vine niciun strop, așa că punem folia antiderapantă roșie și ne aventurăm în cada (asta da aventură!) mare, albă, în formă de scoică, cu vibro-masaj. În timp ce dușul picură perluțe parfumate de Davidoff Cool Water, mă delectez cu vibro-masajul, iar Ile mă ajută să mă spăl (de fapt, ne ajutăm unul pe altul, deși doream să ținem mai mult pe noi secrețiile rezultate în urma jocului ”de-a Bill și Monica” cu atâta efort). La final, ne ungem cu ulei de cocos la sfârcuri, la fund, la testicule și la cicatricele comune și ne masăm.

După baie, aud deja, de la bucătărie, cântecul ceasului: ”Firicel de floare-albastră, floare de nu mă uita”, ceea ce înseamnă că s-a făcut ora șapte seara și e momentul să mergem la masa de seară. Mă grăbesc (dar *festina lente*) așadar la cină și o strig și pe Ile să vină. Când intru în bucătărie, inhalez parfumul garofițelor de câmp din vasul cu garofițe, nu mă uita, albăstrele și margarete de pe masa de culoarea cafelei cu lapte (o nuanță mai deschisă ca gresia și faianța). E singurul lucru cu care mă mai îmbăt, cu

excepția viselor de moarte și înmormântare, căci, spre deosebire de Ile, Don Quijote castrat și fără vise, eu încă mai visez.

La masa de seară, vom mânca câte un ou fiert, pâine integrală cu ulei de măsline (3-4 felii) și câteva bucățele de caș ușor sărat. La acestea adaug măsline negre și ardei verde. Fierb, deci, două ouă (tari), le răcesc sub jetul de apă rece de la robinet, le curăț și le pun în farfurii, pe lângă pâinea integrală, uleiul de măsline, cașul ușor sărat, ardeiul și măslinele. Între timp, Ile a sosit și ea.

Mâncăm ouăle, apoi cașul ușor sărat și pâinea înmuiată în ulei de măsline extravirgin împreună cu ardeiul și măslinele. După aceea, iau ultima serie de medicamente cu ceai de urzici cu lămâie, odată cu Ile (care iar se strâmbă îngrozitor). Odată medicamentele luate, trag câteva fumuri din țigara electronică, îmi suflu bretonul alb-negru, lung și creț și-i povestesc lui Ile ce s-a mai întâmplat la cabinet. Îi menționez și vizita Thaliei și a Atenei:

– Îți dai seama cum a fost pentru Thalia să se abțină de la sex!?

– Cred că a simțit că moare cu toate că e nemuritoare. Cum o fi rezistat?

– Da, și ea nu e obișnuită cu abstinența și ororile ca mine, Ile. Deși și eu, slavă Domnului, cu ajutorul tău și al jocului ”de-a Bill și Monica în Biroul Oral”, am început să mă dezobișnuiesc și să mă obișnuiesc cu jocurile astea ”de-a Bill și Monica” și să ne luăm la revedere. Mai vreau să-mi iau la revedere.

– Am crezut că ai luat supradoză de la revedere. Ah, sper că vrei să-ți iei la revedere numai de la mine. Se p-p-pare că și A-a-a-tenei îi place vibratorul în forma penisului tău și vrea să-și ia la revedere de la tine. S-s-sper să se limiteze la vibrator, zice Ile înroșindu-se și bâlbâindu-se.

- Da, Ile, desigur, cum altcumva? confirm cu jumătate de gură.

- În tine am încredere, dar în ele nu, spune Ile, precipitându-se. Mă refer la Atena și la Thalia.

- Nici eu, Ile. Nu am cum, având în vedere tot ce s-a întâmplat. Dar în tine am, Ile. Doar în tine am încredere, chiar

dacă știu că tu nu ai deloc- nu doar în Atena și Thalia, ci și în tine.

O îmbrățișez disperat, titanic, strâns, ca pentru ultima oară, să o fac praf... praf de stele și să zburăm, o sărut gay salvator, apoi îi povestesc ce s-a întâmplat la palat, cum am ajuns să ne punem dopuri în urechi din cauza sirenelor afone care cântau chiar mai prost ca Apollo ”Stinge lumina”:

– Văd că ai supraviețuit și acestei torturi, iubire, îmi spune Ile cald, urcându-mi-se în brațe și lipindu-se de mine.

– Da, bune și dopurile antifonice la ceva, vorba lui Hagi. Altminteri nu supraviețuiam. Să le fim recunoscători și să avem întotdeauna la noi niște perechi de rezervă. Nu degeaba numele meu înseamnă ”prevăzătorul”. Na, uite, că sunt utile și previziunile mele la ceva (odată cu dopurile) și nu ghicești digeaba baba Promida.

Tocmai atunci se aude ceasul din perete cu melodia ”Firicel de floare albastră, floare de nu mă uita”, semn că s-a făcut ora opt. La opt și un sfert vine echipa noastră la ședința de vineri seară să bem împreună și să ne-mbătăm cu o bere fără alcool, un ceai de urzici cu lămuie sau o limonadă cu sirop de arțar, să ne-mbrățișem disperat, titanic, strâns, ca pentru ultima oară, să ne facem praf... praf de stele și să zburăm și să ne dăm un sărut gay salvator. Trebuie să mergem în sufragerie să-i așteptăm. Îi voi teleporta pe toți. Înainte să-i teleportez, ne întoarcem în dormitor să mă îmbrac pentru ședință, cu ținuta obișnuită de acum: chiloții, tricoul alb și blugii rupți și tociți (la fel și Ile). Mă îmbrac greu, savurând totuși faptul că am un obicei atât de bun și că ținuta mea e atât de frumoasă.

Apoi, cu Ile de mânuță, mergem către și intrăm în sufrageria mare, cu tavanul și pereții îmbrăcați în flori de nu mă uita (de un bleu deschis) și albăstrele (de un albastru intens). Întreaga cameră pare invadată de natură, florile par a țâșni chiar din mobilă (canapele și fotolii) ori din televizorul uriaș cu ecran plasmă. Canapelele (două), la fel ca fotoliile (patru), sunt albe, mari, moi și pufoase (numai bune pentru trupurile și sufletele chinuite de titan), acoperite de cuverturi matlasate, cu pernuțe mici, perlate,

sidefate ori albăstrii (ca florile de cactus și albăstrelele). În fața canapelelor, se află măsuțe dreptunghiulare de cristal transparent cu flori de cactus de un albastru luminos și ireal pe ele, tablete, laptopuri și i-Phone-uri. Când mă așez, mă uit la florile de pe pereți și tavan: se mișcă delicat în bătaia vântului, purtate de o ușoară adiere.

În timp ce pregătesc dispozitivul de teleportare, îmi aduc aminte ceva: nu mai facem ședința de vineri cu echipa la două noaptea (cum era cu câțiva ani în urmă, când Ile nu avea niciun program, automat nici eu, și era singura oră pe care puteam s-o respectăm ca fixă, restul era foarte fluctuant), eu și cu Ile dormim de la zece seara și nici alții nu-și mai strică somnul de frumusețe (decât în caz de extremă urgență, după cum ne-au și avertizat, inclusiv Her (Heracle)). Și, sincer, la fel ca mine, s-au săturat și ei de nopți pierdute și de urgențe.

Așadar, la opt și un sfert îi teleportez pe toți: Her (Heracle) (frumușica musculoasă, cu păr auriu de la Chippendales, veșnica noastră salvatoare și inventatoarea sărutului gay salvator), Jill din filmul lui Terry Gilliam,"Brazil" (blonda care a îndrăznit să depună o reclamație în apărarea unui vecin arestat pe nedrept, deși știa că va fi executată ca teroristă, și totodată "conștiința" lui Ile care-și ia tirul și o calcă dacă a greșit ceva sau deliberează prea mult), Pegas (unul dintre cârcotașii-șefi, vechi prieten, revoluționar și coechipier), Bebe inorogul (bestia noastră dragă, neagră și cu coarne, pardon, corn, care m-a tot trezit la viață cu lacrimile lui vindecătoare și fără de care nu am fi reușit nimic la revoluția noastră democratică din Olimp, "Marele Blond", atât de blond că a imigrat în Olimp, maestru la vânturi cu arome de parfumuri pariziene, guru și sfinxul care supraveghează discret Olimpul), Don Quijote (învățăcelul lui Bebe pentru a deveni din yahoo un unicorn, maestru deocamdată la lupta cu morile de vânt), frate-miu, Mene (Meneceu) (purtător alături de mine al focului sacru, un titan care a putrezit în Tartar din adolescență până la revoluția noastră democratică, bolnav de cancer), Alex din romanul lui Oz, "Cutia neagră" (intelectualul rafinat și sceptic, analist al fanatismului, sfâșiat deopotrivă de politică,

iubire și comunicare imposibilă, singurul care l-a scuipat pe Știi Tu Cine... Zeus (înainte de revoluție!), un erou pentru ”o anumită parte a presei”, respectiv un vierme de trădător pentru cealaltă, bolnav de cancer și el), Deu (Deucalion) (băiatul nostru (Ile e maștera!), supraviețuitorul potopului, colaborator la (r)evoluțiile noastre și proiectele noastre civilizaționale, imigrat pe planeta VJ45, planeta artistică ce împărtășește experiențele celor refugiați pe ea și te ajută să te regăsești), Dio (Dionysos) (alcoolicul care zace mangă tot timpul (tot gratis ca ameții de noi, că e zeul alcoolului), dar, dacă îi dai o pungă de gheață în cap (pentru campania *ice bucket* de conștientizare și ajutare a bolnavilor de scleroză laterală amiotrofică), poate compune și interpreta genial orice, de la muzică clasică la manele cathartice în versuri albe).

Mai întâi, le dau un sărut gay salvator și o îmbrățișare titanică. Primul la rând e Alex care a venit îmbrăcat într-un capot de casă vișiniu lucios. E și el slăbit - de cancer și citostatice, tras la față, cu ochii tulburi și duși în fundul capului și cu părul căzut:

– Vino, Alex, să te sărut, să te îmbrățișez. Să te umplu de băluțe.

– Dacă m-ai luat pe mine primul, treaba ta, o să vezi că n-o să-mi mai dai drumul. O să vrei să te sărut în continuu. Că doar știu să trag nu doar scuipaturi intelectuale, ci și să sărut irezistibil.

Da, Alex sărută atât de bine încât nu m-aș opri nici eu. Cred că ăsta e secretul succesului lui la sirenele de pe Gliese. Sau poate le-a spus că e din Israel și atunci li s-a făcut milă. Dacă le zic și eu de Olimp, li se rupe inima și de mine, mă iau ele prizonier și n-o să-mi mai dea drumul vreodată. Cum o fi oare asta? Probabil fac infarct de la a doua (ori chiar prima), de fapt, eu am nevoie de una bolnavă și leșinată ca mine cum e Ile, nu de sirene.

Următorul pe care-l sărut și-l îmbrățișez e Dio (Dionysos), după ce-i dau o pungă de gheață în cap... în cadrul campaniei *ice bucket* pentru susținerea bolnavilor de scleroză laterală amiotrofică. Dio e îmbrăcat tot în tricoul lui kaki pătat de vin și de borâtură și blugii rupți și soioși. Are părul lung, ondulat, șaten cu reflexii aurii în dezordine, ochii albaștri injectați și încețoșați și nasul roșu și umflat. Mă sărută și el amețit, apoi vomită pe

canapea. Îl șterg, îi schimb tricoul cu unul alb imaculat de la mine și dau jos cuvertura murdară de pe canapea (înlocuind-o cu alta). Dio mă privește ca prin vis, fără să înțeleagă nimic din ce fac, apoi adoarme pe canapea, sforăind din greu (ăsta da recital de la marele maestru!).

După Dio, vin la rând Don Quijote, Bebe și Pegas. Îi sărut mai întâi pe Bebe și Pegas, mângâindu-le ușor coama.

– Bine v-am găsit, zice Don Quijote destul de stingher. Sper că nu sună ironic. De parcă v-aș vizita pe Elbrus ori la spital.

– Barzăcopilviezure, completează Pegas, cu o oarecare neliniște în glas. În acest moment simt nevoia să spun ultimele cuvinte din limba dacă. Bine că le-am învățat!

– Pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconioză, adaugă Bebe tare, pe un ton ușor histrionic.

Don Quijote a renunțat, în sfârșit, la armură, spadă și scut, poartă și el un tricou gri și blugi. Coiful l-a înlocuit cu o șapcă albă care îi lasă la vedere fața osoasă și părul rar, grizonat. Oricât insist, nu vrea decât să mă îmbrățișeze, nu acceptă sub nici o formă un sărut gay salvator, i-e rușine și i-e scârbă.

– Uite, Don Quijote, nici nu știi ce pierzi. Nici nu știi ce bine sărut. Nu o să mai vrei să mă opresc.

– Știi ce, Promy? Simt că vomit și eu ca Dio. Chiar dacă n-am băut decât cafea.

După Don Quijote îi sărut și-i îmbrățișez pe Jill și pe Her care au venit împreună. Jill și-a lăsat părul blond pe umeri și ne țintește cu ochii săi albaștri limpezi și strălucitori. Poartă o ținută sport, maieu bleu și blugi scurți. Her, îmbrăcat cu tricoul roz mulat prin care i se zăresc pectoralii și blugii rupți, cu părul lung auriu revărsat în valuri pe spatele lat și puternic, zâmbește larg când mă vede, iar ochii săi albaștri se iluminează, pătrunși parcă de un foc lăuntric (focul meu sacru?). Frumușica de la Chippendales mă strânge tare în brațe, zdrobindu-mă și îmi bagă limba adânc în gură, încolăcindu-și-o apoi cu a mea.

Deși l-aș săruta și pe Her la nesfârșit, mă rup din îmbrățișare pentru a trece la frate-miu, Mene (Meneceu), venit cu aceeași ținută de la palat (tricoul cărămiziu și blugii în care înoată de slab

ce e). Următorul din echipă pe care-l sărut și-l îmbrățișez e băiatul nostru, Deu (Deucalion) (da, Ile e maștera!), venit de pe planeta VJ45 unde a emigrat, de pe planeta artistică ce împărtășește experiențele celor refugiați pe ea și te ajută să te regăsești. Deu poartă un tricou verde și blugi negri strâmți. Părul șaten cu reflexii aurii, ondulat, îi cade peste urechi. Ochii căprui-verzui, cu gene negre lungi, arcuite (ca ale mele, în rest seamănă cu maică-sa, Hesi - Hesione) scânteiază de parcă plutesc în lacrimi. Când îl văd pe Deu (asta se întâmpla și pe Elbrus ori în Tartar), ochii mi se umezesc de emoție și fericire.

Asta e o răsplată pentru mine, după turul de forță de săruturi și îmbrățișări. Obosit, abia răsuflând, vreau să mă așez pe canapea, dar Ile mă apucă de braț și-mi zice încet, cu voce șovăielnică, însă fără să se poată opri:

– Iubire, ai uitat de sărutul de vampir. Cred că te-ai molipsit de la mine. Sau nu te mai recunoști de vampir?

– Vai de mine, Ile, cum așa? Sunt tata lui Dracula și al lui Soros. Uite, chiar acum sărbătorim cu muzică vampirească (Maria Tănase), iar noi doi bem limonade cu sirop de arțar, ceai de urzici cu lămâie și bere fără alcool, bine că suntem mangă deja amândoi. Sper că mă lași să-ți fac un mic semn de dragoste (și identitate) cu colții mei de vampir bine ascuțiți. Și să-ți sărut mâna cum îi plăcea bunicii tale, Mama Coca. Nu, nu ca la Paris, nu imigrăm în Parisul de vis. Ca-n Țara lui Dracula. Și mă refer la mâna stângă, doar suntem stângaci (mâna dreaptă și, eventual, extrema dreaptă se pupă acum la Washington, la noi e încă democrație, slavă Domnului). Și-apoi îți voi închide gurița de olteancă cu un sărut gay salvator, pasional. Sau cu mai multe. Foaie verde măghiran, măi! M-o făcut muica titan, măi. Și oltean! Blestemat sunt, blestemat. Viața mea e de căcat (prefer căcatul românesc și olimpian de azi, mă trec frisoane când mă gândesc la ce se întâmplă în Siria și în alte părți). Și de tot m-am săturat, măi Leano! Sper că nu te zgârcești (măcar) la săruturi.

Ca dovadă, Ile mă sărută îndelung, atât mușcându-mă de gât ca ca vampirii, cât și gay salvator. Le dau și eu celorlalți câte un sărut de vampir, apoi pun muzică vampirească (Maria Tănase).

Schițăm și câteva mișcări de dans, în ciuda dulcei paralizii. Îi servesc apoi cu limonade cu sirop de arțar, ceai de urzici cu lămâie și bere fără alcool. Noi suntem mangă deja, dar pentru ei nu pare să fie de ajuns, nu înțeleg de ce, așa că mă apuc să caut ultimele rezerve de vin (de la Dio - Dionysos), bere Tuborg cu alcool, ouzo (de la fermă de la tati), țuică (de la țară de la Ile) și votcă Finlandia. Toți mă supraveghează să nu cad în ispită, dar nici măcar nu mai poftesc la băuturi alcoolice. Totuși, e ceva la care poftesc și pe care l-am ținut deoparte deocamdată de ei: Maretti cu pizza, cu măsline și cu ceapă. După o luptă interioară teribilă, aduc pungile de Maretti și le las pe măsuțele de cristal, cu un oftat de ușurare (chiar dacă îmi vine să le iau înapoi). Însă nu-i dau șpagă Maretti lui Deu (Deucalion) ca să mă aresteze (împreună cu Ile) și să ne ducă pe VJ45.

În timp ce Deu ronțăie Maretti cu pizza, îi spun pe un ton ghiduș, clipind din ochiul stâng:

– De ce nu mă arestezi și pe mine pe VJ45, împreună cu Ile, ca să fim cât de cât în siguranță? Uite, ți-am dat Maretti.

– Pentru că nu mi-ai dat Maretti șpagă, tati, răspunde Deu hotărât. Mi-ai dat Maretti, dar nu șpagă Maretti. Și să știi că ăsta e și motiv să te reneg. Ca și contribuția ta la inventarea instrumentelor de tortură (inclusiv a soacrelor și a soacrei mele în particular, Pandoruța) ca profesor al lui Hefaistos.

– Asta din urmă nu recunosc. Hm, dacă tu ești pe punctul să mă renegi, eu, în schimb, mă bucur că te revăd, Deu. Chiar și când mă aflu în Tartar sau pe Elbrus.

– Eu nu mă bucur că te văd în Tartar sau pe Elbrus, tati. Oricum nu te recunosc și nici tu pe mine.

– Așa e, Deu, mai bine ne întâlinim la un grătărel în curte ori în dormitor sau în sufragerie ca acum.

Deu (Deucalion) confirmă, dând scurt din cap. Apoi cască îndelung. E și el foarte obosit, disperat să doarmă (poate să doarmă mii de ani dacă îl lași), vrea să se retragă. Dar, înainte de a dormi, vrea să se culce... cu androida Daniela Crudu, o androidă creată de mine, aproape virgină, testată de mine doar în scopuri științifice, la probe. Daniela Crudu androida prezintă numeroase

avantaje comparativ cu o femeie reală: nu o lași însărcinată, nu comentează nimic, nici nu iei vreo boală (în plus) de la ea.

Dacă Deu se distrează acum cu Daniela Crudu, apoi va dormi, eu, în timp ce beau o limonadă cu sirop de arțar și ronțăi Maretti cu pizza, îmi aduc aminte cum m-am relaxat pe VJ45. Când am intrat în ocean, m-am trezit, evident, tot pe Elbrus, împreună cu Ile, însă, de această dată, au venit tocmai Hefaistos și Atena să ne elibereze pe amândoi și să ungă corpul rănit cu cremă reparatoare anti-leziuni. Iar Elbrusul s-a încălzit ca vara la mare... marea Mediterană și s-a umplut de flori albastre de cactus (de un albastru neverosimil). Atunci, de bucurie, am cântat, am dansat, am zburat (că suntem praf... praf de stele) și am scris în văzduh cu aurul prafului de stele: ”*All apologies*” (Nirvana). *What else should I be? All apologies. What else could I say? Everyone is gay. What else could I write? I don't have the right. What else should I be? All apologies.*

După aceea, la următoarea incursiune în ocean:

Un miros sărat de sânge îmi dilată nările.
Mirosul sângelui meu.
Îmi curge de pe arcada spartă pe obraz,
apoi e înghițit de mare,
discret,
ca reflexiile soarelui sau ale lunii,
de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Încerc să ignor și să înot mai departe,
dar marea se încinge și clocotește,
iar un vânt fierbinte și tăios îmi crestează pielea,
perforându-mi fața
și căscându-mi cratere în obraz.
Similare celor lăsate cândva în obraz
de balele zeilor.

Apoi totul îngheață suspect.
Rămân captiv într-un sicriu de gheață.
Complet paralizat.

Nici nu mai e nevoie de lanțuri,
nu știu de ce mi le-au mai pus.
Cred că morții evadează din sicrie?
Apreciez totuși că m-au așezat în sicriu
în loc să mă azvârle la groapa comună.

Apoi gheața se topește
Și rămân dezbrăcat, în lanțuri, într-un sicriu plutitor pe mare.
Deodată, aud un freamăt fatal,
un foșnet amenințător de aripi, un murmur insinuant și un râcâit de gheare monstruoase.
Un vultur zboară spre mine
și se înfige
cu ghearele mari și puternice ca niște cângi
în corpul meu gol, înlănțuit.
Mă cutremur.
Știu blestemul.
E unul de care nu pot scăpa.
Mă va sfârteca, începând cu ficatul.

Dar ghearele se transformă în petale mătăsoase de trandafiri
roșii ca sângele meu
și lacrimile mele nevărsate.
Apoi vulturul cântă la pieptul meu,
ca la pian, cu gheruțele,
un studiu de Chopin –
studiul op. 10, nr. 3 în mi bemol major.
Îl ascult atent,
a greșit numai o notă.
Îl iert de data asta.
Zâmbesc liniștit,
fără griji
și mă las să plutesc în voia valurilor.

La următoarea aventură în ocean, am găsit și lebedele lui Ile, cele care i-au zburat din desen, împușcate la revoluția din decembrie 1989, cântând ”Firicel de floare albastră, floare de nu

mă uita", împreună cu noi. Deveniseră și ele albastre-azurii ca oceanul (greu de distins de ocean, altfel decât în aer), așa că am plutit împreună în văzduh. Apoi, am ascultat "Oda bucuriei", cântecul lui Marsias și ultima parte din simfonia mea nr. 8917, op. T950 în mi minor, dedicată lui Marsias, victimelor holocausturilor, intelectualilor-victime ale holocausturilor și tuturor celor care au suferit / suferă pe nedrept (când renaște cântecul lui Marsias și e preluat de întreaga orchestră) chiar în portalul infernal, deschis odată cu luna plină, în loc de urletul de durere al Pământului.

După aceea, am văzut și inimioara desenată pe niște dărâmături, comoara din ruine din Ghouta de Est, care s-a transformat într-una de trandafiri, apoi una de petale de cactus albastru, într-una de coral albastru și, în sfârșit, în presse-papierul cu coral albastru de pe Gliese care ne protejează sufletul. Ceva mai târziu, am zburat cu Bebe inorogul (deși Bebe spunea la început că nu transportă yahoo-i ca noi, e bolnav și el (cu insuficiență cardiacă, a făcut și el transplant de inimă în 2015, cu inima creată în laborator de mine), iar eu cu Ile abia ne ținem pe picioare... însă, într-adevăr, mai ușor zburăm decât mergem). În aceeași seară, i-am cântat lui Ile la chitară împreună cu Deu (Deucalion) "*While My Guitar Gently Weeps*" (una din ultimele dorințe, na, uite, i-am îndeplinit-o).

Cu gândul la clipele atât de plăcute petrecute pe VJ45, fredonez și acum "*While My Guitar Gently Weeps*", căci oricum CD-ul cu Maria Tănase s-a terminat. Iau și chitara să mă acompaniez cu ea. Deu (Deucalion) și Ile cântă și ei, în transă, cu ochii închiși de plăcere și obrajii îmbujorați. După ce termin melodia, schimb CD-ul cu Maria Tănase și trec la muzica din filmul "Zorba grecul". Aș dansa și eu un Zorba, dar, din păcate, nu-mi permit inima, spatele și genunchii înțepeniți. Nu-i nimic, dansează Her (Heracle), Deu (Deucalion), Jill și Don Quijote pentru mine, Mene (Meneceu), Alex și Ile. Ia uite ce li s-au încins tălpile și ce le strălucesc fețele transpirate și ochii! Noi, ceilalți, dansăm cu gândul. Oricum, noi, titanii (și o număr aici și pe Ile și... fiecare are un titan în el), am rămas dansatori cu dezastrele ca

Zorba, goi în potop (fie el și de bombe-butoi pline cu arme chimice ca-n Siria) și în abis.

În timp ce bat ritmul cu degetele pe masă, îl întreb pe Bebe încet, pe un ton ușor ezitant, dar fără să mă pot abține:

– Știi, Bebe, tocmai îmi aminteam cum ne-ai dus tu în spinare pe VJ45. Nu ne mai consideri yahoo-i?

– Vrei să zic ”pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconiază” ca să evit răspunsul? Sincer, te consider unicorn, houyhnhnm ca mine. Și vă consider pe toți așa, până și pe Don Quijote, chiar dacă mai are un pic până va fi un unicorn pe deplin (uite, de pildă, deocamdată nu e capabil să dea un sărut gay salvator ca noi, dar va învăța, eu îmi continui trainingul cu el). Și continui și domesticirea voastră, a tuturor, care ne aduce mai aproape și face posibilă comunicarea imposibilă, ca-n ”Micul prinț”.

– Cu domesticirea nu știu cât ai reușit, dar, ce să zic, mai încearcă. Cu noi toți. Eu mă simt încă sălbăticit de toate câte au fost (nu mai zic de dulcile exiluri pe Elbrus). Mă bucur însă oricum că, în principiu, ne recunoști de unicorni sau de houyhnhnmi. Și eu te recunosc de titan și de vampir. Și îi recunosc pe toți din echipa noastră.

Ca să mă asigur (dar, de fapt, nimic nu e sigur, ci doar probabil), ii iau pe toți la rând și-i întreb ce părere au și toți îmi confirmă: suntem cu toții houyhnhnmi, unicorni, titani și vampiri. Să zic: ce bine sau să mă îngrozesc, gândindu-mă la ce ne așteaptă din acest motiv? Făcând planuri de viitor? Adică iar care viitor? Să mai prezic viitorul de apoca...lipsuri, holocausturi, catastrofe, dezastre și potopuri? Nu mi-am jurat să nu mă mai blochez în asta, ci să trăiesc minutul rămas în prezent, fără a număra secundele? Atunci, să mă bucur că suntem cu toții în echipă houyhnhnmi, unicorni, titani și vampiri, să ne îmbrățișăm disperat, titanic, să ne dăm un sărut gay salvator și unul de vampir. Parcă simțindu-mi neliniștea, Her (Heracle) vine și mă ia de mână, ținându-mă strâns, cu mâna sa mare și caldă:

– Promy, am înțeles că te-a masat Ile la cur și la coaie cu ulei de cocos.

– Da, mă, chiar acum, la baie.

– Mă bucur, dar nu pot să mă conving până nu le miros și eu și nu-ți fac un masaj erotic.

– Verifică și convinge-te. Iar masajul mi-l faci aici, după ce pleacă restul, de față cu Ile.

Însă ceasul de pe una din măsuțele de cristal arată ora zece deja. A venit ora somnului. Cred că lăsăm masajul pentru data viitoare sau pentru o ședință specială, organizată expré pentru așa ceva. Acum trebuie să mergem să dormim: nici eu, nici Her (Heracle) nu ne mai stricăm somnul de frumusețe (și de sănătate) fie și pentru un masaj erotic. Îmi iau, deci, la revedere de la echipă, îi teleportez acasă la ei (oare cât de acasă e pentru ei în prezent?) și mă pregătesc să mă retrag în pat (da, cred că mi s-a urcat la cap cu drepturile și am luat supradoză de la revedere).

Blestemați să fim noi să dormim ca marele povestitor Rașid Khalifa din romanul ”Luka și focul vieții” al lui Salman Rushdie și să fim pisici! Ce mi-a plăcut să fiu pisicuță de Cheshire și să o ajut pe Ile, Madame Dezastru, în aventurile ei din Țara Minunilor! Ăsta da personaj și rol! Țara Minunilor e și în Olimp, și în România (și apoi în alte părți de pe Pământ). Apropo de somn, încerc să adorm fără să mă gândesc că mă răpește altcineva în afară de Ile (deși încă avem coșmaruri amândoi că vin la noi zeii din Olimp și de pe Pământ să ne profaneze și să ne devoreze, iar boala ne poate răpi și ea oricând), fără să număr minutele și secundele, fără să mă îngrijorez de ce va fi mâine, fără să mai ghicesc viitorul (care viitor?). De această dată, ultimele cuvinte nu vor fi ”vine potopul” și înjurături de mamă pentru zei, Big Brotheri și sisteme, ci ”vă iubesc” și ”sunteți hobbiți”. Apoi, ”noapte bună”.